

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา)

ปริญญา

พลศึกษา

พลศึกษา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

A Construction of Competency Rating Scales Football Referee Class One for
the Football Association of Thailand under the Patronage of His Majesty the King

นามผู้วิจัย นายอรรถกร เวชการ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิบูลย์ ชลานันต์, ค.ศ.)

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พีระ มาลีหอม, ศศ.ม.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. _____

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

A Construction of Competency Rating Scales Football Referee Class One for the Football
Association of Thailand under the Patronage of His Majesty the King

โดย

นายอรรถกร เวชการ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา)

พ.ศ. 2554

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อรรถกร เวชการ 2554: การสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอล
ชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (พลศึกษา) สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิบูลย์ ชลนันทน์, ค.ศ. 163 หน้า

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสิน
ฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
(content validity) โดยการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability)
โดยวิธีทดสอบซ้ำ (test-retest) ห่างกัน 1 สัปดาห์ และหาค่าความเป็นปรนัย (objectivity) โดยใช้
ผู้ประเมิน (evaluator) 2 คน กับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 20 คน

ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 4 ชุด มีดังนี้ 1) การดำเนินการ
ขณะตัดสินและใช้สัญญาณต่างๆ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 0.89 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ
0.92 และค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.92 2) การตัดสินตามกฎกติกาบทลงโทษและการควบคุม
การแข่งขัน มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 0.87 ค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.91 และค่าความ
เป็นปรนัย เท่ากับ 0.92 3) ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่งทิศทางและความรับผิดชอบใน
พื้นที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 0.97 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.90 และค่าความเป็นปรนัย
เท่ากับ 0.91 4) ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และ
ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่พื้นที่ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 0.92 ค่าความเชื่อถือได้
เท่ากับ 0.90 และค่าความเป็นปรนัย เท่ากับ 0.91

สรุปได้ว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอล
แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพ สามารถนำไปใช้ในการวัด
และประเมินผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ได้

Atthakorn Wetchakan 2011: A Construction of Competency Rating Scales Football Referee Class One for the Football Association of Thailand under the Patronage of His Majesty the King. Master of Arts (Physical Education), Major Field: Physical Education, Department of Physical Education. Thesis Advisor: Assistant Professor Vibool Jalanant, Ph.D. 163 pages.

The purpose of this study was to construct the competency rating scales for football referee class one for the Football Association of Thailand under the patronage of His Majesty the King. The content validity of the scales competency rating was evaluated by 8 experts. The test-retest method was applied to determine the reliability by population of 20 persons in seven days interval and the objectivity by scoring judgment of two evaluators.

The results of the competency rating scales were as follow: 1) the process of judgment and sign has validity of 0.90, reliability of 0.92 and objectivity of 0.92, 2) The rule of judgment and punishment obtain the content validity of 0.87, reliability of 0.91 and objectivity of 0.92, 3) The strength, the content validity of 0.97, reliability of 0.90 and objectivity of 0.91 4)The relationship with the assistant referee, the fourth referee and the effectiveness of the duty , the content validity of 0.92, reliability of 0.90 and objectivity of 0.91

It was concluded that the competency rating scales possessed satisfactory quality for an application to referee class one for the Football Association of Thailand under the Patronage of His Majesty the King. In addition, the competency scales can be used to measure and evaluate the referee the Football Association of Patronage of His Majesty the King

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงยิ่งของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิบูลย์ ชลาทัศน์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรัณท์รัตน์ บุญช่วยชนาสีทธิ ประธานกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์อภิสภา นิตินธรรม ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่กรุณาให้คำแนะนำ คำปรึกษา ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ให้โอกาสในการศึกษา ขอขอบพระคุณนายกสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยที่กรุณาให้โอกาสให้คำแนะนำ รวมทั้งคณะกรรมการผู้ตัดสิน ที่อำนวยความสะดวกและให้ความอนุเคราะห์ในการทำวิจัย ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง ทุกๆ ท่าน ตลอดจนขอบคุณผู้ตัดสินฟุตบอลสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลามาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งให้ความช่วยเหลือและให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณค่า ประโยชน์ และความดี อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบแต่คุณพ่อณรงค์ คุณแม่เครือวัลย์ เวชการ รวมไปถึงรำลึกคุณครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ตลอดจนภรรยา บุตรสาว นิสิตปริญญาโทภาคพิเศษ รุ่น 10 สาขาพลศึกษา ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ด้วยดีตลอดมา ขอขอบพระคุณจากใจจริง

อรรถกร เวชการ

พฤษภาคม 2554

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์	6
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	8
ประวัติความเป็นมากีฬาฟุตบอล	8
คุณลักษณะที่ดีของผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอล	22
แนวปฏิบัติในการตัดสินฟุตบอล	27
ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล	44
ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสร้างมาตรวัดประมาณค่า	53
การสร้างเกณฑ์มาตรฐาน	59
แนวคิดเรื่องสมรรถนะ	80
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	82
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	87
ประชากร	87
กลุ่มตัวอย่าง	87
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	87
การสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1	88
การเก็บรวบรวมข้อมูล	92
การวิเคราะห์ข้อมูล	94

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	95
ผลการวิจัย	95
ข้อวิจารณ์	113
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	117
สรุปผลการวิจัย	117
ข้อเสนอแนะ	121
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	123
ภาคผนวก	129
ภาคผนวก ก แบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ของผู้ทรงคุณวุฒิ	130
ภาคผนวก ข มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ของผู้ทรงคุณวุฒิ	143
ภาคผนวก ค หนังสือขอความร่วมมือผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือและผู้เชี่ยวชาญประเมินคะแนน การทดสอบ การตัดสินคะแนน	157
ภาคผนวก ง รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ	160
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	163

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	การใช้สัญญาณนกหวีดมีข้อปฏิบัติในการพิจารณาการใช้	34
2	ตำแหน่งการยืนของผู้ตัดสินขณะเตะโทษนอกเขตโทษ	40
3	การให้ใบเหลืองและใบแดง	43
4	ความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดพื้นฐานและขั้นตอนสำคัญสำหรับการวัดและประเมินการเรียนรู้	67
5	เกณฑ์การพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา	90
6	ค่ามาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้	91
7	ค่ามาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย	91
8	ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ แต่ละด้าน	96
9	ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	97

สารบัญญัตินี้ (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
10	คำดัชนีความสอดคล้อง ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกายตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	97
11	คำดัชนีความสอดคล้อง ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	98
12	คำดัชนีความสอดคล้อง ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์	98
13	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่าง ๆ	99
14	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	100
15	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	100

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
16	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	101
17	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์	101
18	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่าง ๆ	102
19	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	103
20	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	103

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
21	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	104
22	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์	104
23	คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละด้านสำหรับมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ	105
24	คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละด้านสำหรับมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกาบทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	105
25	คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละด้านสำหรับมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่งทิศทางความรับผิดชอบในพื้นที่	106
26	คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละด้านสำหรับมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4 ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	106

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
27	คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละชุดสำหรับมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1	106
28	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่าง ๆ	107
29	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านบุคลิกภาพภายนอก	107
30	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านบุคลิกภาพภายใน	107
31	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการดำเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน	108
32	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการควบคุมเวลาในการแข่งขัน	108
33	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น	108
34	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการควบคุมระยะ 9.15 เมตร (ระยะ 10 หลา)	109
35	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการใช้สัญญาณนกหวีด	109
36	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการใช้สัญญาณมือ	109
37	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 2 การตัดสินตามกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	110
38	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 2 ด้านการตัดสินตามกติกา บทลงโทษ	110

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
39	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 2 ด้านการควบคุมการแข่งขัน	110
40	เกณฑ์ปกติชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทางความ รับผิชอบในพื้นที่	111
41	เกณฑ์ปกติชุดที่ 3 ด้านความสมบูรณ์ของร่างกาย	111
42	เกณฑ์ปกติชุดที่ 3 ด้านตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิชอบในพื้นที่	111
43	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	112
44	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 4 ด้านความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสิน ที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4	112
45	เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 4 ด้านประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	112
46	เกณฑ์ปกติการประเมินผู้ตัดสิน	113

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ทิศทางของผู้ตัดสินและผู้ช่วยผู้ตัดสิน	36
2	การให้ใบเหลืองและใบแดง	39
3	การกระทำผิดกติกาอย่างร้ายแรง	41
4	การประพาศผิดกติกาอย่างร้ายแรง	42

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

กีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมและนิยมกันแพร่หลายกันทั่วโลกเห็นได้จากจำนวนสมาชิกสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (Federation International de Football Association) ซึ่งมี 203 ประเทศ (FIFA WORLD, 55: 2009) สำหรับประเทศไทยกีฬาฟุตบอลนั้น เป็นกีฬานิยมประเภทหนึ่ง โดยจะเห็นได้จากการจัดให้มีการแข่งขันตลอดทั้งปีไม่ว่าระดับนานาชาติและภายในประเทศ เช่น ฟุตบอลไทยพรีเมียร์ลีก ดิวิชั่น 1 และ ฟุตบอลลีกภูมิภาคดิวิชั่น 2 เพราะว่าฟุตบอลเป็นกีฬาที่ให้ความเร้าใจตื่นเต้นสนุกสนาน แต่กีฬาฟุตบอลจะเล่นกันให้เกิดความสนุกสนานเร้าใจ ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายด้านช่วยส่งเสริมสนับสนุน โดยเฉพาะด้านบุคลากร ดังที่ ปรีชา เพ็ถอกขวัณดี (2531: 1) กล่าวว่าในการที่ประเทศไทยจะพัฒนาให้กีฬาฟุตบอลประสบความสำเร็จนั้นสิ่งสำคัญที่เป็นองค์ประกอบนั้นคือ นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าว ผู้ดูผู้ชม ผู้ตัดสิน วัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกรวมทั้งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ในรายการแข่งขันในรายการที่สำคัญๆ ของประเทศไทยนั้น ผู้ตัดสินถือเป็นองค์กรสำคัญยิ่งที่จะช่วยพัฒนาขีดความสามารถ ของนักกีฬาฟุตบอลเพราะหากผู้ตัดสินทำหน้าที่ตัดสินไม่ทันเกม อาจจะด้วยสาเหตุต่างๆ เช่น เรื่องของสมรรถภาพทางกาย ความยุติธรรม และเรื่องของการตัดสินใจ ผลที่ตามมาจะทำให้ให้นักกีฬาฟุตบอล เมื่อเข้าร่วมการแข่งขันระดับนานาชาติแล้วจะเสียเปรียบคู่แข่งอย่างมากเป็นผลต่อส่วนรวมต่อไป

ผู้ตัดสินฟุตบอลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะทำให้กีฬาฟุตบอลมีการพัฒนามากขึ้นแต่ในการเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ง่ายเลยสำหรับผู้ที่ไม่มีการฝึกอย่างแท้จริงเพราะในการเป็นผู้ตัดสินที่ดีนั้นต้องมีองค์ประกอบสำคัญหลายด้าน เช่น ต้องแม่นกติกา มีสมรรถภาพทางกายดี มีความยุติธรรม มีความกล้า ฯลฯ และยังต้องอดทนกับสภาพความกดดันอีกมากมาย เช่น ผู้เล่น ผู้ฝึกสอน ผู้ดูผู้ชม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ต้องใช้ความพยายาม ความอดทน ฝึกฝนอย่างมาก

ในการแข่งขันฟุตบอลหลายครั้งจะเห็นสภาพทีมที่เตรียมตัวมาดีมีความพร้อมซึ่งน่าจะประสบความสำเร็จแต่ต้องกลับมาล้มเหลว เพราะการทำหน้าที่ของผู้ตัดสินที่ขาดประสิทธิภาพ

เนื่องจากปัจจุบันการเล่นฟุตบอลมีการเปลี่ยนแปลงไปมาก สไตล์ของการเล่นก็เปลี่ยนแปลงไปและกติกาก็ยังเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ผู้เล่นก็พยายามที่จะใช้เล่ห์เหลี่ยมของตนเพื่อเอาเปรียบคู่ต่อสู้มากขึ้น ดังนั้นตัวผู้ตัดสินเองต้องทบทวนเรื่องของกติกาฝึกซ้อมสมรรถภาพทางร่างกายให้มีความพร้อมตลอดเวลาและหาประสบการณ์ในการตัดสินอยู่เสมอเพื่อที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเป็นผู้ตัดสิน

ปัจจุบันประเทศไทยมีการตื่นตัวอย่างมากในกีฬาฟุตบอล โดยเฉพาะในการแข่งขันฟุตบอลไทยพีเอ็มอีลีก ดิวิชั่น 1 และฟุตบอลลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 ทำให้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์จำเป็นต้องเร่งพัฒนาบุคลากรทั้งทางด้านผู้เล่นและผู้ตัดสิน โดยเฉพาะผู้ตัดสินจำเป็น ต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถและมีความเข้าใจในเรื่องกฎ กติกาการแข่งขันรวมทั้งจะต้องมีประสบการณ์ในด้านการตัดสินเป็นอย่างดี แต่จากการศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรคของการที่จะคัดเลือกผู้ตัดสินที่มีคุณภาพ คือยังขาดมาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลที่มีคุณภาพและมาตรฐาน

ในการคัดเลือกผู้ตัดสินฟุตบอลที่จะมาทำหน้าที่ในการแข่งขันฟุตบอลในรายการต่างๆของประเทศไทยนั้นผู้ประเมินผู้ตัดสินที่จะต้องพิจารณาคัดเลือกผู้ตัดสินมาทำหน้าที่จากพัฒนาการในการตัดสินของผู้ตัดสิน สังเกตพฤติกรรมของผู้ตัดสินในการทำหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ช่วยตัดสินในระหว่างการทำหน้าที่ตัดสิน ซึ่งการสังเกตของผู้ประเมินผู้ตัดสินมีลักษณะที่ไม่แน่นอน ทำให้เกิดปัญหาในการให้คะแนนเพราะบางครั้งขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของผู้ประเมินผู้ตัดสินทำให้เกิดความลำเอียงในการให้คะแนนซึ่งสอดคล้องกับ Baumgartner and Jackson (1991: 364) ได้กล่าวถึงปัญหาของการสังเกตไว้ว่า

...ปัญหาของการประเมินผลด้วยการสังเกตของครู (subjective evaluation) บางครั้งเกิดจากความพอใจของผู้ให้แต่ละคน เช่น ในกรณีที่มีความเห็น พ้องกันของผู้ให้คะแนนที่มีความพอใจอยู่ในระดับต่ำ จะได้ค่าความเป็นปรนัย (objectivity) ต่ำด้วย...

นอกจากนี้ วิริยา บุญชัย (2529: 327) ได้กล่าวถึงการประเมินผล โดยการสังเกตไว้ว่า

...การประเมินผลโดยครูสังเกต ข้อมูลที่ได้ขาดความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัย แต่การประเมินแบบนี้ สามารถปรับปรุงองค์ประกอบดังกล่าวได้ถ้ามีการวางแผน

และดำเนินการที่ดี ขั้นแรกพิจารณาทักษะที่ต้องการจะวัดและกำหนดให้คะแนนในแต่ละ ส่วนไว้ชัดเจน ขั้นที่สองกำหนดมาตรฐานในแต่ละทักษะขั้นสุดท้ายกำหนดวิธีการให้ คะแนน เพื่อให้การประเมินผลมีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้มากที่สุด นอกจากนี้ในการ ประเมินผลทางด้านทักษะของนักเรียนสามารถพิจารณาได้ 2 ลักษณะด้วยกัน คือ ทางด้าน ปริมาณ (objective) คือ ความสามารถที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ และทางคุณภาพ (subjective) คือความถูกต้องของขั้นตอนที่ปฏิบัติ...

ในการวัดผลทางด้านคุณภาพ ต้องใช้หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการกำหนดคะแนนที่ได้จาก การปฏิบัติทักษะ จะต้องตรงกับวัตถุประสงค์ มีความยุติธรรม แปลผลได้ถูกต้อง เครื่องมือที่ใช้ใน การวัดทักษะได้ดี เมื่อต้องการจะวัดหรือให้คะแนน เกี่ยวกับคุณค่าหรือคะแนนคุณภาพ วิริยา บุญชัย (2529: 327) ได้กล่าวถึง

...การประเมินค่าทักษะต่าง ๆ ซึ่งข้อทดสอบแต่ละข้อมีรายละเอียดเพิ่มเติมจะช่วยให้การ ประเมินผลโดยครู มีความเป็นปรนัยมากขึ้น แบบทดสอบที่กล่าวมาแล้วมีลักษณะเป็นแบบ ปรนัย ดังนั้นครู (ผู้ทดสอบ) ไม่มีผลต่อการให้คะแนนนักเรียนแต่ละคน ซึ่งแตกต่างไปจาก การประเมินผลโดยครูอย่างเดียว เพราะการกำหนด หรือให้คะแนนไม่แน่นอน การให้ คะแนนขึ้นอยู่กับครูเพียงผู้เดียว ถึงแม้ว่าการประเมินค่าจะขาดคุณลักษณะต่างๆ ไป แต่ก็ยัง มีความจำเป็นในการประเมินผลวิชาพลศึกษา เพราะกิจกรรมบางประเภทไม่สามารถวัดได้ ด้วยแบบทดสอบแบบปรนัย กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ ยิมนาสติก

นอกจากนี้ อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน (2548: 1) ได้กล่าวถึงมาตรวัดประมาณค่าไว้ว่า

...มาตรวัดประมาณค่า (rating scale) เป็นเครื่องมือเพื่อใช้รวบรวมข้อมูลที่แพร่หลายมาก ใครๆ ก็สร้างได้ แต่ส่วนใหญ่ไม่ได้คำนึงถึงวิธีการสร้างที่ถูกต้อง นอกจากนี้ ข้อมูลจากมาตร ประมาณค่าเป็นข้อมูลลำดับที่ (Ordinal Data) มิใช่ข้อมูลระดับอันตรภาค (Interval Data) ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องนี้ มิฉะนั้นจะเลือกใช้สถิติที่ไม่ตรงกับ ลักษณะข้อมูล ส่งผลให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการแปลผลและนำไปใช้...

นอกจากนี้ สุมาลี จันทร์ชโล (2542) ได้กล่าวถึงมาตรวัดประมาณค่าไว้ดังนี้

...เป็นการบันทึกการสังเกตที่มีผู้นิยมใช้มาก สามารถใช้ประเมินสภาพ หรือคุณภาพของ สิ่งที่จะถูกประเมิน โดยแบ่งระดับต่างๆ กัน ใช้ได้ดีในหลายๆ ด้านการประเมิน กระบวนการ เช่น ทักษะทางร่างกาย...

Morrow *et al.* (2000: 307) ได้กล่าวถึงมาตรวัดประมาณค่าไว้ว่า

...เป็นทางเลือกใหม่ของครูพลศึกษาหรือผู้ที่สนใจการปฏิบัติทักษะในเชิงวิเคราะห์ (human performance analysis) ซึ่งสามารถที่จะพัฒนาทักษะส่วนบุคคลได้ ซึ่งเรียกว่า เป็นทักษะมุ่ง กระบวนการ (process oriented) โดยทักษะมุ่งกระบวนการนี้เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำไปใช้ ในการประเมินผลรูปแบบของทักษะได้ โดยผู้ปฏิบัติ (performance) จะถูกประเมินตั้งแต่ ขั้นเริ่มต้น ขั้นปฏิบัติ และขั้นต่อไป...

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (2548) ได้กำหนดนิยามของสมรรถนะ คือ

...คุณลักษณะเชิงพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากความรู้ ทักษะ/ความสามารถ และคุณลักษณะ อื่นๆ ที่ทำ ให้บุคคลสามารถสร้างผลงานได้โดดเด่นกว่าเพื่อนร่วมงานอื่นๆ ในองค์กร กล่าวคือ การที่บุคคลจะแสดงสมรรถนะใดสมรรถนะหนึ่งได้มักจะต้องมีองค์ประกอบของ ทั้งความรู้ ทักษะ/ความสามารถ และคุณลักษณะอื่นๆ ตัวอย่างเช่น สมรรถนะการบริการที่ ดีซึ่งอธิบายว่าสามารถให้บริการที่ผู้รับบริการต้องการ ได้นั้นหากขาดองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ ความรู้ในงานหรือทักษะที่เกี่ยวข้อง เช่น อาจต้องหาข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ และ คุณลักษณะของบุคคลที่เป็นคนใจเย็นอดทน ซอบช่วยเหลือผู้อื่นแล้ว บุคคลก็ไม่อาจจะ แสดงสมรรถนะของการบริการที่ดีด้วยการให้บริการที่ผู้รับบริการต้องการได้...

ดังนั้น มาตรวัดประมาณค่า (rating scale) จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถนำไปวัดและ ประเมินผล ในรูปแบบของการวัดสมรรถนะเชิงคุณภาพได้ เพราะมีความเที่ยงตรง มีความเชื่อมั่นและมีความเป็นปรนัย มีหลักเกณฑ์การให้คะแนนที่มาตรฐาน ยุติธรรม ไม่ลำเอียง ผู้ทำการทดสอบสามารถ ตัดสินสินความสามารถของตัดสินฟุตบอลได้ชัดเจน

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อนำไปใช้วัดและประเมินผู้ตัดสินฟุตบอลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ที่มีคุณภาพ
2. เป็นแนวทางให้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ นำมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลไปใช้คัดเลือกหรือประเมินผู้ที่จะเข้ามาเป็นผู้ตัดสินและสอบเลื่อนขั้นผู้ตัดสินของสมาคม เพื่อพัฒนาผู้ตัดสินฟุตบอลให้ได้มาตรฐานสากลต่อไป
3. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนนำมาตราวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลไปใช้วัดและประเมินการตัดสินฟุตบอลของนิสิต นักศึกษา ที่เรียนวิชาฟุตบอล 2
4. เป็นแนวทางให้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ นำมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลไปใช้ในการพัฒนาผู้ตัดสินฟุตบอลของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ปัจจุบันทำหน้าที่ตัดสินฟุตบอลสπόνเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก 2010 จำนวน 75 คน

2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ประกอบด้วยการประเมิน 4 ชุด

ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและใช้สัญญาณต่าง ๆ

ชุดที่ 2 การตัดสินตามกฎกติกา บทลงโทษ และการควบคุมการแข่งขัน

ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง และความรับผิดชอบในพื้นที่

ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

นิยามศัพท์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ศัพท์บางคำโดยให้ความหมายและขอบเขตจำกัด ดังนี้

มาตรวัดประมาณค่า หมายถึง มาตรวัดประมาณค่าด้านบุคลิกภาพ มาตรวัดประมาณค่าด้านความรู้ ความเข้าใจในกติกาและการนำไปใช้ มาตรวัดประมาณค่าด้านหน้าที่ความรับผิดชอบ มาตรวัดประมาณค่าด้านการดำเนินการตัดสิน เพื่อใช้วัดเชิงคุณภาพ ด้วยวิธีสังเกต ให้ผลของการวัดออกเป็นเชิงปริมาณที่ช่วยให้การวัดผลจากการสังเกตของผู้ควบคุมผู้ตัดสิน มีความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และความเป็นปรนัย

สมรรถนะ หมายถึง คุณลักษณะและคุณสมบัติของผู้ตัดสินที่ทำหน้าที่ในการตัดสินกีฬาฟุตบอล และสมรรถนะที่แสดงถึงระดับความสามารถของผู้ตัดสินที่มีความรู้และทักษะทั้งปวงที่ซึ่งอยู่ในตัวผู้ตัดสิน และสามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลเพื่อบรรลุเป้าหมายแน่นอนอย่างหนึ่งในบริบท หรือสถานการณ์ที่หลากหลาย

ผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 หมายถึง ผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอลเพศชายที่สอบขึ้นทะเบียนเป็นผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้สอบเลื่อนชั้นเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ในปัจจุบันทำหน้าที่ตัดสินฟุตบอลสπόνเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก 2010

คณะกรรมการผู้ตัดสิน หมายถึง คณะกรรมการที่ถูกแต่งตั้งโดยนายกสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ทำหน้าที่พัฒนาผู้ตัดสินและจัดผู้ตัดสินไปทำหน้าที่ตัดสินฟุตบอล ในการแข่งขันรายการต่าง ๆ

สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ หมายถึง สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ทำหน้าที่จัดการแข่งขันฟุตบอลให้กับสโมสรสมาชิกภายในประเทศไทย และจัดการแข่งขันระหว่างประเทศ

การดำเนินการขณะตัดสินและใช้สัญญาณต่าง ๆ หมายถึง ผู้ตัดสินได้ใช้สัญญาณนกหวีด สัญญาณมือ หรือสัญญาณใดๆ ก็ตามเพื่อแสดงให้ผู้เล่น ผู้ควบคุมทีมหรือบุคคลที่อยู่ ณ สนามแข่งขันได้ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสนาม

การตัดสินตามกฎกติกา บทลงโทษ และการควบคุมการแข่งขัน หมายถึง ผู้ตัดสินต้องมีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา สำรองความพร้อมของสนาม สำรองความพร้อมของอุปกรณ์ตัดสิน ความรับผิดชอบในพื้นที่

ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง และความรับผิดชอบในพื้นที่ หมายถึง การที่ผู้ตัดสินพิจารณาหรือวินิจฉัย ในการละเมิดกฎ กติกาการแข่งขัน การพิจารณาคาดโทษ ไล่ออกและการทำให้ผู้ฝึกสอนเจ้าหน้าที่ทีมยอมรับการตัดสิน

ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ หมายถึง การควบคุมการแข่งขัน การตัดสินผู้เล่นที่กระทำผิดกติกาความสัมพันธ์ในการตัดสินระหว่างผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 การพิจารณาทลงโทษในการเล่นที่ผิดกติกาการใช้ดุลพินิจในการตัดสิน

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตรวจเอกสารที่เกี่ยวข้องรวม 7 รายการ คือ

1. ประวัติความเป็นมากีฬาฟุตบอล
2. คุณลักษณะที่ดีของผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอล
3. แนวปฏิบัติในการตัดสินฟุตบอล
4. ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล
5. ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสร้างมาตรวัดประมาณค่า
6. การสร้างเกณฑ์มาตรฐาน
6. แนวคิดเรื่องสมรรถนะ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประวัติความเป็นมากีฬาฟุตบอล

ประวัติความเป็นมากีฬาฟุตบอลในต่างประเทศ

ฟุตบอล (Football) เป็นกีฬาที่มีผู้สนใจที่จะชมการแข่งขันและเข้าร่วมเล่นมากที่สุดในโลก
ชนชาติใดเป็นผู้กำเนิดกีฬานี้ขึ้นอย่างแท้จริงนั้น ไม่อาจจะยืนยันได้แน่นอน เพราะแต่ละชนชาติ
ต่างยืนยันว่าเกิดจากประเทศของตน แต่ในประเทศฝรั่งเศสและประเทศอิตาลี ได้มีการละเล่นชนิด
หนึ่งที่เรียกว่า "ซูลูเอ" (Soule) หรือจีโอโค เกล คาซิโอ (Gioco Del Calcio) มีลักษณะการเล่นที่
คล้ายคลึงกับกีฬาฟุตบอลในปัจจุบัน ทั้งสองประเทศอาจจะถกเถียงกันว่า กีฬาฟุตบอลถือกำเนิด

จากประเทศของตน อันเป็นการหาข้อยุติไม่ได้ เพราะขาดหลักฐานยืนยันอย่างแท้จริง (กองกีฬากรมพลศึกษา, 2530)

ดังนั้น ประวัติของกีฬาฟุตบอลที่มีหลักฐานที่แท้จริงสามารถจะอ้างอิงได้ เพราะการเล่นที่มีกติกาการแข่งขันที่แน่นอน คือประเทศอังกฤษเพราะประเทศอังกฤษตั้งสมาคมฟุตบอล ในปี พ.ศ. 2406 และฟุตบอลอาชีพของอังกฤษเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2431

วิวัฒนาการด้านฟุตบอลจะเป็นไปพร้อมกับความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ตลอดมาตั้งแต่กำเนิดกีฬาตะวันออกไกลจะได้รับอิทธิพลมาจากสงครามครั้งสำคัญๆ เช่น สงครามพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช ได้นำเอา "แกลโล-โรมัน" (Gello-Roman) พร้อมกีฬาต่างๆ เข้ามาสู่เมืองกอล (Gaul) อันเป็นรากฐานส่วนหนึ่งของกีฬาฟุตบอลในอนาคต และการเล่นฮาร์ปาสตัม (Harpastum) ได้ถูกดัดแปลงมาเป็นกีฬาซูลอ

วิวัฒนาการของฟุตบอล

- ภาคตะวันออกไกล

ขงจื้อได้กล่าวไว้ในหนังสือ "กั๋งฟู" เกี่ยวกับกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬาที่ใช้เท้า และศิระษะในสมัยจักรพรรดิ เซ็งติ (Emperor Cneng Ti) (ปี 32 ก่อนคริสตกาล) มีการเล่นกีฬาที่คล้ายกับฟุตบอลซึ่งเรียกว่า "ซื่อ-ชู" (Tsu-Chu) ซึ่งหมายถึงการเตะลูกหนังด้วยเท้า กีฬานี้ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง ซึ่งนักประพันธ์และนักประวัติศาสตร์ในสมัยนั้นได้ยกย่องผู้เล่นที่มีชื่อเสียงให้เป็นวีรบุรุษของชาติ และในสมัยเดียวกันได้มีการเล่นคล้ายฟุตบอลในประเทศญี่ปุ่นอีกด้วย

- ภาคตะวันออกกลาง

ในกรุงโรมความเจริญของตะวันออกไกลได้แผ่ขยายถึงตะวันออกกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอิทธิพลของสงครามโดยพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช การเล่นกีฬาชนิดหนึ่งเรียกว่า ฮาร์ปาสตัม เป็นกีฬาที่นิยมของชาวโรมัน และชาวกรีกโบราณวิธีการเล่นคือ มีประตูคนละข้างแล้วเตะลูกบอลไปยังจุดหมายที่ต้องการ เช่น จากหมู่บ้านหนึ่งไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง การเล่นจะเป็น

การเตะ หรือการขว้างไปข้างหน้าฮาร์ปาสต์ม หมายถึงการเหวี่ยงไปข้างหน้า การเล่นกีฬาฮาร์ปาสต์มในกรุงโรมดูเหมือนจะเป็นต้นกำเนิดของกีฬาซึ่งมีการเล่นในสมัยกลาง

ในการเล่นฮาร์ปาสต์ม ขนาดของสนามจะเล็กกว่าสนามกีฬาชูลอ แต่จุดประสงค์ของกีฬาทั้งสองคือ การนำลูกบอล ไปยังแดนของตน แต่เนื่องจากมีเสียงอีกทีก โครมครามจากการวิ่งแย่งลูกบอล ซึ่งอาจจะทำให้เกิดอุบัติเหตุได้มากมาย อันเป็นข้อห้ามของพระเจ้า จึงมีพระบรมราชโองการในนามของพระเจ้าแผ่นดินห้ามเล่นกีฬาดังกล่าวในเมือง ผู้ฝ่าฝืนมีโทษถึงจำคุก นอกจากนี้ยังมีข้อห้ามซึ่งออกในวันที่ 12 มิถุนายน พ.ศ.1892 ขอให้เล่นยิงธนูในวันฉลองต่าง ๆ แทนการเล่นเกมฟุตบอลในโอกาสต่อมากีฬาฟุตบอลได้จัดให้มีการแข่งขันกันอีกครั้ง ซึ่งเป็นการเผชิญหน้ากันระหว่างทีมต่างๆ ที่อยู่ห่างกันประมาณ 3-4 ไมล์ (5-6.5 กิโลเมตร)

ในปี พ.ศ. 2344 กีฬานี้ได้จัดেলাให้ดีขึ้น มีการกำหนดจำนวนผู้เล่นให้เท่ากันในแต่ละข้าง ขนาดของสนามอยู่ในระหว่าง 80 - 100 หลา (73-91 เมตร) และมีประตูทั้งสองข้างที่ริมสุดของสนามซึ่งทำด้วยไม้ 2 อัน ห่างกัน 2-3 ฟุต

ในปี พ.ศ. 2366 ได้จัดให้มีการเล่นฟุตบอลในรูปแบบของการเล่นในปัจจุบัน William Alice คือผู้เริ่มวางกฎบังคับต่างๆ สำหรับกีฬาฟุตบอลและรักบี้ ในปี พ.ศ. 2393 ได้มีการออกระเบียบและกฎของการเล่นไปสู่ดินแดนต่างๆ ให้ปฏิบัติตาม โดยจำกัดจำนวนผู้เล่นให้มีข้างละ 15-20 คน

ในปี พ.ศ. 2413 มีการกำหนดผู้เล่นให้เหลือข้างละ 11 คน โดยมีผู้เล่นกองหน้า 9 คน และผู้เล่นรักษาประตู 2 คน โดยผู้รักษาประตูใช้เท้าเล่นเหมือน 9 คนแรกจนกระทั่งเหลือผู้รักษาประตู 1 คน แต่อนุญาตให้ใช้มือจับลูกบอลได้ในปี พ.ศ. 2423

ในปี พ.ศ. 2400 สโมสรฟุตบอลได้ก่อตั้งเป็นครั้งแรกที่เมืองเซนต์ปีเตอร์สเบิร์กประเทศอังกฤษ และต่อมาในวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2406 สโมสรฟุตบอล 11 แห่งได้มารวมกันที่กรุงลอนดอนเพื่อก่อตั้งสมาคมฟุตบอลขึ้น ซึ่งถือเป็นรากฐานในการกำเนิดสมาคมแห่งชาติ จนถึง 140 สมาคม และทำให้ผู้เล่นฟุตบอลต้องเล่นตามกฎและกติกาของสมาคมฟุตบอล จนเวลาผ่านไปจากคำว่า Association ก็ย่อเป็น Assoc และกลายเป็น Soccer ขึ้นในที่สุด ซึ่งนิยมเรียกกันในประเทศอังกฤษ แต่ชาวอเมริกันเรียกว่า Football หมายถึง American football

ภายนอกเกาะอังกฤษ พวกกะลาสีเรือ ทหาร พ่อค้า วิศวกร หรือแม้แต่นักบวชได้นำ กีฬานี้ไปเผยแพร่ ประเทศเดนมาร์กเป็นประเทศที่ 2 ในยุโรป

ในอเมริกาใต้ สโมสรแรกได้ถูกตั้งขึ้นในประเทศอาร์เจนตินา เมื่อพี่น้องชาวอังกฤษ 2 คน ได้ลงข้อความโฆษณาในหนังสือพิมพ์ของเมืองบuenos Aires (Buenos Aires) เพื่อหาผู้อาสาสมัคร ในปี พ.ศ. 2427 กีฬาฟุตบอลก็กลายเป็นวิชาหนึ่งในโรงเรียนของเมืองบuenos Aires การแข่งขันระดับชาติครั้งแรกในทวีปอเมริกาใต้ คือ การแข่งขันระหว่างอาร์เจนตินากับอุรุกวัย ในปี พ.ศ.2448 แต่อเมริกาเหนือเริ่มแข่งขันเมื่อปี พ.ศ. 2435

ในอิตาลี ฮาร์ปาสตัมเป็นต้นกำเนิดจีโอโคเคิล คาลซิโอ ผู้เล่นกีฬาจะเป็นผู้นำทางสังคม หรือแม้แต่ผู้นำชั้นสูงของศาสนา เช่นสันตปาปา เกลาเมนต์ที่ 7 ลีออนที่ 10 และเออร์เบนท์ที่ 7 เป็นถึงแชมป์เปี้ยนในกีฬาฟลอเรนไทน์ฟุตบอล ต่อมาชาวโรมันได้ดัดแปลงเกมการเล่นฮาร์ปาสตัมเสียใหม่ โดยกำหนดให้ใช้เท้าเตะลูกบอลเท่านั้น ส่วนมือให้ใช้เฉพาะการทุ่มลูกบอล ซึ่งนักรบชาวโรมัน นิยมเล่นกันมาก

กีฬาฮาร์ปาสตัมซึ่งมีต้นกำเนิดจากสมัยโรมันได้ถูกแปลงมาเป็นกีฬาซูลอหรือซูลอ กีฬานี้เหมือนกับฮาร์ปาสตัม คือ นำลูกบอลกลับไปยังแดนของตน แต่สนามมีขนาดกว้างกว่ามาก การเล่นซูลอมักจะมีขึ้นในบ่ายวันอาทิตย์หลังการสวดมนต์เย็น จะมีการแข่งขันสำคัญในช่วงเวลาตีคาร์นิวัล กีฬานี้เป็นที่นิยมมากในเขตบริตานีและมอร์ลิ่งดี กีฬานี้ได้ถูกเผยแพร่ไปยังอังกฤษโดยผู้ติดตามของวิลเลียมผู้พิชิตภายหลัง การรบที่เฮสติ้ง (Hasting)

เมื่อ 900 ปีกว่ามาแล้ว ประเทศอังกฤษได้ตกอยู่ในความปกครองของพวกเคนส์ เซื้อสายโรมัน ซึ่งยกกองทัพมาตีหมู่เกาะอังกฤษตอนใต้ และได้ปกครองเรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ.1589 อังกฤษเริ่มเข้มแข็งขึ้น และสามารถขับไล่พวกเคนส์ออกจากประเทศได้ หลังจากนั้น 2-3 ปี อังกฤษจึงเริ่มปรับปรุงประเทศเป็นการใหญ่มีการขูดจูดโมงค์ตามพื้นที่หลายแห่ง ซึ่งในการขูดจูดโมงค์คนงานคนหนึ่งได้ขูดไปพบกะโหลกศีรษะในบริเวณที่เคยเป็นสนามรบ และเป็นที่ฝังศพของพวกเคนส์มาก่อนทุกคนในทีนั้นแน่ใจว่าเป็นกะโหลกศีรษะของพวกเคนส์ อารมณ์แค้นจึงเกิดขึ้นทันทีเมื่อต่างคนต่างคิดถึงเหตุการณ์ที่ถูกพวกเคนส์กดขี่ทารุณจิตใจคนอังกฤษในสมัยนั้นด้วยเหตุผลนี้คนงานคนหนึ่งจึงเตะกะโหลกศีรษะนั้นทันที ส่วนคนอื่นๆ ที่อยู่ในบริเวณนั้นก็พากันหยุดงานชั่วคราว แล้วหันมาเตะกะโหลกศีรษะเป็นการใหญ่ เพื่อระบายอารมณ์แค้นที่เก็บไว้อย่างสนุกสนาน

ผลที่สุดเมื่อพวกนี้หาคะโหลกศิระตะกัน ไม่ได้ก็เอาถุงลมของวัวมาทำเป็นลูกกลมขึ้นตะแทน
กะโหลกศิระตะปรากฏว่าเป็นที่รื่นเริงสนุกสนานกันมาก

ต่อมาชาวโรมันได้นำเกมนี้ไปเล่นในอังกฤษ จากนั้นชาวอังกฤษก็ได้ปรับปรุงวิธีการ
เล่นเทคนิคการเล่น ตลอดจนกติกาให้เหมือนในสมัยปัจจุบัน คือเกมฟุตบอลที่ใช้เท้าเล่น แต่ในระยะ
แรกของการเล่นฟุตบอลจะเล่นกันเป็นกลุ่มๆ เฉพาะพวกคนธรรมดาเท่านั้น ไม่มีการจำกัดจำนวนผู้
เล่น ประตูจะห่างกันเป็นไมล์ และใช้เวลาในการเล่นหลายชั่วโมง จะเป็นการเล่นระหว่างทหารใหม่
ที่ถูกเกณฑ์ นักบวช คนที่แต่งงานแล้ว คนโสด และพวกพ่อค้าเกมชนิดได้กลายเป็นสิ่งฉลองในงาน
พิธีต่างๆ เช่น ในวัน โชรพ ทิวส์เดย์ (Shrove Tuesday) จะมีฟุตบอลนัดสำคัญให้คนได้ชม เกมใน
สมัยนั้นจะเล่นกันอย่างรุนแรงและมีการบาดเจ็บกันมาก ในวันที่ 13 เมษายน พ.ศ. 1857 พระเจ้าเอ็ด
เวิร์ดที่ 2 ได้ทรงออกพระราชกฤษฎีกา เนื่องจากมีเสียงอีกที่ทศกริโครมจากการวิ่งแย่งลูกบอล ซึ่ง
อาจจะทำให้เกิดอุบัติเหตุมากมายอันเป็นข้อห้ามของพระเจ้า โดยห้ามเล่นกีฬาดังกล่าว ผู้ใดฝ่าฝืนมี
โทษจำคุก

ฟุตบอลได้เริ่มแข่งขันภายใต้กฎของสมาคมแห่งชาติ เมื่อปี พ.ศ. 2412 ระหว่างทีมรัต
เกอร์กับทีมบรินตัน จากนั้นกิจการฟุตบอลได้เจริญขึ้นช้าๆ ในต่างจังหวัดจนกระทั่งสงครามโลก
ครั้งที่ 1 ได้มีการตั้งสมาคมฟุตบอลต่างจังหวัดขึ้นในปี พ.ศ. 2450 และมีการฝึกสอนในปี พ.ศ. 2484

ในทวีปเอเชีย อินเดียเป็นประเทศแรกๆ ที่เริ่มเล่นฟุตบอล ศาสตราจารย์จากวิทยาลัย
กัลกัตตาเป็นผู้นำสำเนากฎหมายการเล่นมาเผยแพร่ในปี พ.ศ. 2426 และในปี พ.ศ. 2435 ได้มีการ
แข่งขันชิงถ้วยรางวัลเป็นครั้งแรกในทวีปซึ่งยังไม่มีชื่อเสียงในด้านการเล่นฟุตบอล กีฬาชนิดนี้ก็ได้
เริ่มมีการเล่นมาก่อนร่วมร้อยปีแล้ว เช่น สมาคมฟุตบอลแห่งนิวเซาท์เวลส์ ได้ถูกตั้งขึ้นใน
ออสเตรเลีย ปี พ.ศ. 2425 และสมาคมฟุตบอลของนิวซีแลนด์ได้ถูกตั้งขึ้นหลังจากนั้น 9 ปี

ในแอฟริกา สมาคมระดับชาติแห่งแรกได้ถูกตั้งขึ้นในประเทศแอฟริกาใต้ แต่อียิปต์
เป็นประเทศแรกที่มีการแข่งขันระดับชาติในปี พ.ศ. 2467 คือ 3 ปี หลังจากที่ได้ก่อตั้งสมาคมขึ้น
และอียิปต์สามารถเอาชนะฮังการีได้ 3-0 ในกีฬาโอลิมปิกที่ปารีส

การแข่งขันระดับชาติเป็นการแข่งขันระหว่างอังกฤษกับสกอตแลนด์ ตั้งแต่ปี พ.ศ.
2415 และในปีแรกของศตวรรษที่ 20 โดยประเทศยุโรปอื่นๆ อย่างไรก็ตามในปี พ.ศ. 2447 กลุ่ม

ประเทศต่างๆ ในแถบนี้ได้ประชุมกันที่ปารีสเพื่อตั้งสมาคมฟุตบอลนานาชาติขึ้น ในครั้งแรกก่อนการจัดตั้งสหพันธ์ 20 วัน สเปนและเดนมาร์กไม่เคยร่วมการแข่งขันระดับชาติมาก่อน และ 3 ประเทศใน 7 ประเทศที่เข้าร่วมประชุมยังไม่มีสมาคมฟุตบอลในชาติของตน แต่ฟีฟ่าก็แข็งแกร่งขึ้นเรื่อยมา โดยมีสมาชิก 5 ชาติ ในปี พ.ศ. 2481 และ 73 ชาติ ในปี พ.ศ. 2493 และในปัจจุบันมีสมาชิกถึง 146 ประเทศ ที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมของฟีฟ่า ทำให้ฟีฟ่าเป็นองค์กรกีฬาที่ใหญ่ที่สุดในโลก

สหพันธ์ประจำทวีปของสมาคมฟุตบอลแห่งแรกที่ตั้งขึ้นคือ Conmebol ซึ่งเป็นสหพันธ์ของอเมริกาใต้ สหพันธ์นี้ได้ถูกจัดขึ้นเพื่อจัดตั้งเพื่อจัดการแข่งขันชิงชนะเลิศภายในทวีปอเมริกาใต้ ในปี พ.ศ. 2460 เกือบครึ่งศตวรรษ ต่อมาเมื่อการแข่งขันภายในทวีปได้แพร่หลายมากขึ้น จึงได้มีการจัดตั้งสหพันธ์ในทวีปอื่นๆ ขึ้นอีกคือสหภาพสมาคมฟุตบอลยุโรป ในปี พ.ศ. 2497 ซึ่งเป็นปีเดียวกับการจัดตั้งในทวีปเอเชีย และ 2 ปี ก่อน การจัดตั้งสมาคมฟุตบอลยุโรป ในปี พ.ศ. 2497 ซึ่งเป็นปีเดียวกับการจัดตั้งสหพันธ์ฟุตบอลแห่งแอฟริกา (Concacaf) หรือสหพันธ์ฟุตบอลแห่งอเมริกากลาง อเมริกาเหนือ และแคริบเบียน ได้ถูกจัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2504 และน้องใหม่ในวงการฟุตบอลโลกคือ สหพันธ์ฟุตบอล แห่งโอเชียเนีย (Oceannir)

- สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ

สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (Federation International Football Association FIFA) ก่อตั้งขึ้นที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส เมื่อ พ.ศ. 2447 โดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยและประเทศที่เข้าร่วมก่อตั้ง 7 ประเทศคือ ฝรั่งเศส เบลเยียม เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ สเปน สวีเดน และ สวิตเซอร์แลนด์ มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ เมืองซูริก ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

สหพันธ์ฟุตบอลที่ได้รับการรับรองจากสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ

1. Africa (C.A.F.) เป็นเขตที่มีสมาชิกมากที่สุด ได้แก่ ประเทศแอลจีเรีย ตูนิเซีย แชร์ไนจีเรีย และซูดาน เป็นต้น
2. America-North and Central Caribbean (Concacaf) ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา เม็กซิโก คิวบา เติ เฮลซัลวาดอร์ กัวเตมาลา และฮอนดูรัส เป็นต้น

3. South America (Conmebol) ได้แก่ ประเทศเปรู บราซิล อุรุกวัย โบลิเวีย อาร์เจนตินา ชิลี เวเนซุเอลา อีคิวเตอร์ และโคลัมเบีย เป็นต้น

4. Asia (A.F.C.) เป็นเขตที่มีสมาชิกรองจากแอฟริกา ได้แก่ ประเทศไทย มาเลเซีย เกาหลี ญี่ปุ่น ฮองกง เลบานอน อิสราเอล อิหร่าน จอร์แดน และเนปาล เป็นต้น

5. Europe (U.E.F.A.) เป็นเขตที่มีการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ ประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน อังการี อิตาลี สกอตแลนด์ รัสเซีย สวีเดน สเปน และเนเธอร์แลนด์ เป็นต้น

6. Oceannir เป็นเขตที่มีสมาชิคน้อยที่สุดและเพิ่งจะได้รับการแบ่งแยก ได้แก่ ประเทศออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ฟิจิ และปาปัวนิวกินี เป็นต้น ซึ่งประเทศต่างๆ ที่เป็นสมาชิกต้องเสียค่าบำรุงเป็นรายปี ปีละ 300 ฟรังก์สวิสส์ หรือประมาณ 2,400 บาท

- สหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย

ในทวีปเอเชียมีการจัดตั้งสหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย (A.F.C.) เพื่อดำเนินการด้านฟุตบอล ดังนี้

พ.ศ. 2495 มีการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่เฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์ โดยมีนักกีฬาและเจ้าหน้าที่จากประเทศในเอเชียเข้าร่วมการแข่งขันด้วย จึงได้ปรึกษารื้อกันในการจัดตั้งสหพันธ์ฟุตบอลเอเชียขึ้น

พ.ศ. 2497 มีการแข่งขันเอเชียนเกมส์ที่กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ก็ได้เริ่มตั้งคณะกรรมการจากชาติต่างๆ ที่เข้าร่วมเป็นสมาชิก 12 ประเทศ

พ.ศ. 2501 มีการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ที่ประเทศญี่ปุ่น ได้มีการประชุมเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก และมีประเทศเข้าร่วมเป็นสมาชิกรวมเป็น 35 ประเทศ

พ.ศ. 2509 ฟุตบอลได้มองเห็นความสำคัญของ A.F.C. จึงได้กำหนดให้มีเลขานุการประจำในเอเชีย โดยออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด รวมทั้งเงินเดือน และคนแรกที่ได้รับตำแหน่งคือ Khaw Eve Turk

พ.ศ. 2517 ในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ที่เดหะราน ประเทศอิหร่านได้มีการประชุมประเทศสมาชิก A.F.C. และที่ประชุมได้ลงมติขับไล่อิสราเอล ออกจากสมาชิก และให้จีนแดงเข้าเป็นสมาชิกแทนที่ๆ ที่จีนแดงไม่ได้เป็นสมาชิกของฟีฟ่า นับว่าเป็นการสร้างเหตุการณ์ที่ประหลาดใจให้กับบุคคลทั่วไปเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลทางการเมือง

พ.ศ. 2519 มีการประชุมกันที่ประเทศมาเลเซีย ปรากฏว่าประเทศสมาชิกได้ลงมติให้ขับไล่อิสราเอลออกจากสมาชิก และให้รับจีนแดงเข้ามาเป็นสมาชิกแทน ที่ๆ ที่ได้หวั่นเป็นประเทศที่ร่วมกันก่อตั้งสหพันธ์ขึ้นมา

- งานของสหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย

1. ดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุม Asian Cup
 2. ดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุม Asian Youth
 3. ดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุมฟุตบอลโลกรอบคัดเลือก
 4. ดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุม Pre-Olympic
 5. ดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุม World Youth
 6. ควบคุมการแข่งขัน Kings Cup, President Cup, Merdeka, Djakarta Cup
- นอกจากนี้ยังได้รับความร่วมมือจากฟีฟ่าจัดส่งวิทยากรมาช่วยดำเนินการ

- ประวัติฟุตบอลในประเทศไทย

กีฬาฟุตบอลในประเทศไทย ได้มีการเล่นตั้งแต่สมัย "พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว" รัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เนื่องจากสมัยรัชกาลที่ 5 พระองค์ได้ส่งพระเจ้าลูกยาเธอ พระเจ้าหลานยาเธอและข้าราชการบริพารไปศึกษาวิชาการด้านต่างๆ ที่ประเทศอังกฤษ และผู้ที่นำกีฬาฟุตบอลกลับมายังประเทศไทยเป็นคนแรกคือ "เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี (สนั่น เทพหัสดิน ณ อยุธยา)" หรือ ที่ประชาชนชาวไทยมักเรียกชื่อสั้นๆว่า "ครูเทพ" ซึ่งท่านได้แต่งเพลงกราวกีฬาที่พร้อมไปด้วยเรื่องน้ำใจนักกีฬาอย่างแท้จริง เชื่อกันว่าเพลงกราวกีฬาที่ครูเทพแต่งไว้นี้จะต้องเป็น "เพลงอมตะ" และจะต้องคงอยู่คู่ฟ้าไทย

เมื่อปี พ.ศ. 2454-2458 ท่านได้ดำรงตำแหน่งเป็นเสนาบดีกระทรวงธรรมการครั้งแรก เมื่อท่านได้นำฟุตบอลเข้ามาเล่นในประเทศไทยได้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ มากมาย โดยหลายคนกล่าวว่า ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ไม่เหมาะสมกับประเทศที่มีอากาศร้อนเหมาะสมกับประเทศที่มีอากาศหนาวมากกว่าและเป็นเกมที่ทำให้เกิดอันตรายต่อผู้เล่นและผู้ชมได้ง่าย ซึ่งข้อวิจารณ์ดังกล่าวถ้ามองอย่างผิวเผินอาจคล้อยตามได้ แต่ภายหลังข้อกล่าวหาดังกล่าวก็ได้ค่อยหมดไป จนกระทั่งกลายเป็น กีฬายอดนิยมที่สุดของประชาชนชาวไทยและชาวโลกทั่วทุกมุมโลก ซึ่งมีวิวัฒนาการดังกล่าวอยู่ระหว่างปรับปรุงข้อมูลต่อไปนี้

พ.ศ. 2440 รัชกาลที่ 5 ได้เสด็จนิวัติพระนคร กีฬาฟุตบอลได้รับความสนใจมากขึ้นจากบรรดาข้าราชการบรรดาครูอาจารย์ตลอดจนชาวอังกฤษในประเทศไทย และผู้สนใจชาวไทยจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับกอร์ปกับครูเทพท่านได้เพียรพยายามปลูกฝังการเล่นฟุตบอลในโรงเรียนอย่างจริงจังและแพร่หลายมากในโอกาสต่อมา

พ.ศ. 2443 (รศ.119) การแข่งขันฟุตบอลเป็นทางการครั้งแรกของไทยได้เกิดขึ้นเมื่อวันเสาร์ที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2443 (รศ.119) ณ สนามหลวง ซึ่งเป็นสถานที่ออกกำลังกายและประกอบงานพิธีต่างๆการแข่งขันฟุตบอลคู่ประวัติศาสตร์ของไทย ระหว่าง "ชุดบางกอก" กับ "ชุดกรมศึกษาธิการ" จากกระทรวงธรรมการหรือเรียกชื่อการแข่งขันครั้งนี้ว่า "การแข่งขันฟุตบอลตามข้อบังคับของแอสโซซิเอชัน" เพราะสมัยก่อนเรียกว่า "แอสโซซิเอชันฟุตบอล" (ASSOCIATIONS FOOTBALL) สมัยปัจจุบันอาจเรียกได้ว่า "การแข่งขันฟุตบอลของสมาคม" หรือ "ฟุตบอลสมาคม" ผลการแข่งขันฟุตบอลนัดพิเศษดังกล่าวปรากฏว่า "ชุดกรมศึกษาธิการ" เสมอกับ "ชุดบางกอก" 2-2

(ครั้งแรก 1-0) ต่อมาครูเทพท่านได้วางแผนการจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนอย่างเป็นทางการ พร้อมแปลกติกาฟุตบอลแบบสากลมาใช้ในการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนครั้งนี้ด้วย

พ.ศ. 2444 (รศ.120) หนังสือวิทยากรเล่มที่ 1 ตอนที่ 7 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2444 ได้ตีพิมพ์เผยแพร่เรื่องกติกาการแข่งขันฟุตบอลสากลและการแข่งขันอย่างเป็นทางการเป็นแบบแผนสากลการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนครั้งแรกของประเทศไทยได้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2444 นี้ ผู้เข้าแข่งขันต้องเป็นนักเรียนชายอายุไม่เกิน 20 ปี ใช้วิธีจัดการแข่งขันแบบน็อกเอาต์ หรือแบบแพ้คัดออก (KNOCKOUT OR ELIMINATIONS) ภายใต้การดำเนินการจัดการแข่งขันของ "กรมศึกษาธิการ" สำหรับทีมชนะเลิศติดต่อกัน 3 ปีจะได้รับโล่รางวัลเป็นกรรมสิทธิ์

พ.ศ. 2448 (รศ. 124) เดือนพฤศจิกายน สามัคยาจารย์ สมาคม ได้เกิดขึ้นครั้งแรกเป็นการแข่งขันฟุตบอลของบรรดาครูและสมาชิกครู โดยใช้ชื่อว่า "ฟุตบอลสามัคยาจารย์"

พ.ศ. 2450-2452 (รศ. 126-128) ผู้ตัดสินฟุตบอลชาวอังกฤษชื่อ "มร.อี.เอส.สมิธ" อดีตนักฟุตบอลอาชีพได้มาทำการตัดสินในประเทศไทย เป็นเวลา 2 ปี ทำให้คนไทย โดยเฉพาะครู-อาจารย์ และผู้สนใจได้เรียนรู้กติกาและสิ่งใหม่ๆ เพิ่มขึ้นมาก

พ.ศ. 2451 (รศ.127) มีการจัดการแข่งขัน "เตะฟุตบอลไกล" ครั้งแรก

พ.ศ. 2452 (รศ.128) พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงสวรรคต เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2452 นับเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของผู้สนับสนุนฟุตบอลไทยในยุคนั้นซึ่งต่อมาในปีนี้ กรมศึกษาธิการก็ได้ประกาศใช้วิธีการแข่งขัน "แบบพบกันหมด" (ROUND OBIN) แทนวิธีจัดการแข่งขันแบบแพ้คัดออกสำหรับคะแนนที่ใช้ นับเป็นแบบของแคนาดา (CANADIAN SYSTEM) คือ ชนะ 2 คะแนน เสมอ 1 คะแนน แพ้ 0 คะแนน และยังคงใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 6 พระองค์ทรงมีความสนพระทัยกีฬาฟุตบอลเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับทรงกีฬาฟุตบอลเอง และทรงตั้งทีมฟุตบอลส่วนพระองค์เองชื่อทีม "เสือป่า" และได้เสด็จพระราชดำเนินประทับทอดพระเนตรการแข่งขันฟุตบอลเป็นพระราชกิจวัตรเสมอมาโดยเฉพาะมวยไทยพระองค์ทรงเคยปลอมพระองค์เป็นสามัญชนขึ้น

ต่อมวยไทยจนได้ฉายาว่า "พระเจ้าเสือป่า" พระองค์ท่านทรงพระปรีชาสามารถมาก จนเป็นที่ยกย่องของพสกนิกรทั่วไปจนตราบนานเท่าทุกวันนี้

จากพระราชกิจวัตรของพระองค์รัชกาลที่ 6 ทางด้านฟุตบอลนับได้ว่าเป็นยุคทองของไทยอย่างแท้จริง อีกทั้งยังมีการเผยแพร่ข่าวสาร หนังสือพิมพ์ และบทความต่างๆ ทางด้านฟุตบอล ดังกำลังอยู่ระหว่างปรับปรุงข้อมูลต่อไป

พ.ศ. 2457 (รศ.133) พระยาโอวาทวรกิจ" (แหมผลพันชิน) หรือนามปากกา "ครูทอง" ได้เขียนบทความกีฬา "เรื่องจรรยาของผู้เล่นและผู้ดูฟุตบอล" และ "คุณพระวรเวทย์ พิสิฐ" (วรเวทย์ ศิวะศรียานนท์) ได้เขียนบทความกีฬา "เรื่องการเล่นฟุตบอล" และ "พระยาพาณิชศาสตร์วิธาน" (อุ๋ พรธนะแพทย์) ได้เขียนบทความกีฬาที่ประทับใจชาวไทยอย่างยิ่ง "เรื่องอย่าสำหรับนักเลงฟุตบอล"

พ.ศ. 2458 (รศ.134) ประชาชนชาวไทยสนใจกีฬาฟุตบอลอย่างกว้างขวาง เนื่องจากกรมศึกษาธิการได้พัฒนาวิธีการเล่น วิธีจัดการแข่งขัน การตัดสิน กติกาฟุตบอลที่สากลยอมรับ ตลอดจนระเบียบการแข่งขันที่รัดกุมยิ่งขึ้น และผู้ใหญ่ในวงการให้ความสนใจอย่างแท้จริงนับตั้งแต่พระองค์ รัชกาลที่ 6 เองลงมาถึงพระบรมวงศานุวงศ์จนถึงสามัญชน และชาวต่างชาติ และในปี พ.ศ. 2458 จึงได้มีการแข่งขันฟุตบอลประเภทสโมสรครั้งแรกเป็นการชิงถ้วยพระราชทาน และเรียกชื่อการแข่งขันฟุตบอลประเภทนี้ว่า "การแข่งขันฟุตบอลถ้วยทองของหลวง" การแข่งขันฟุตบอล สโมสรนี้เป็นการแข่งขันระหว่างทหาร-ตำรวจ-เสือป่า ซึ่งผู้เล่นจะต้องมีอายุเกินกว่าระดับ ทีมนักเรียน นับว่าเป็นการเพิ่มประเภทการแข่งขันฟุตบอล

ราชกรีฑาสโมสร หรือสปอร์ตคลับ นับได้ว่าเป็นสโมสรแรกของไทย และเป็นศูนย์รวมของชาวต่างประเทศในกรุงเทพฯ ซึ่งยังอยู่ในปัจจุบัน และสโมสรสปอร์ตคลับเป็นศูนย์กลางของกีฬาหลายประเภท โดยเฉพาะกีฬาฟุตบอลได้มีผู้เล่นระดับชาติจากประเทศอังกฤษมาเข้าร่วมทีมอยู่หลายคน เช่น มร.เอ.พี. โคลปี. อาจารย์โรงเรียนราชวิทยาลัย นับได้ว่าเป็นทีมฟุตบอลที่ดี มีความพร้อมมากทั้งทางด้านผู้เล่น งบประมาณและสนามแข่งขันมาตรฐาน จึงต้องเป็นเจ้าภาพให้ทีมต่างๆ ของไทยเรามาเยือนอยู่เสมอทำให้วงการฟุตบอลไทยในยุคนั้นได้พัฒนายิ่งขึ้น และรัชกาลที่ 6 ทรงสนพระทัยโดยเสด็จมาเป็นองค์ประธานพระราชทานรางวัลเป็นพระราชกิจวัตร ทำให้ประชาชนเรียกการแข่งขันสมัยนั้นว่า "ฟุตบอลหน้าพระที่นั่ง" และระหว่างพักครึ่งเวลามีการแสดง

"พวกฟุตบอลตลกหลวง" นับเป็นพิธีขึ้นชอบของปวงชนชาวไทยสมัยนั้นเป็นอย่างยิ่ง และการแข่งขันฟุตบอลสโมสรครั้งแรกนี้ มีทีมสมัครเข้าร่วมแข่งขันจำนวน 12 ทีม ใช้เวลาในการแข่งขัน 46 วัน (11 ก.ย.-27 ต.ค. 2458) จำนวน 29 แมตช์ ณ สนามเสือป่า ถนนหน้าพระลาน สวนดุสิต กรุงเทพมหานคร หรือสนามหน้ากองอำนวยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติปัจจุบันพระองค์รัชกาลที่ 6 ได้ทรงโปรดเกล้าแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการแข่งขันนับว่าฟุตบอลไทยมีระบบในการบริหารมานานนับถึง 72 ปีแล้ว ความเจริญก้าวหน้าของฟุตบอลภายในประเทศได้แผ่ขยายกว้างขวางทั่วประเทศไปสู่สโมสรกีฬาต่างจังหวัด หรือชนบทอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นที่นิยมกันทั่วไปภายใต้การสนับสนุนของรัชกาลที่ 6 และพระองค์ท่านทรงเล็งเห็นการไกลว่าควรที่ตั่งศูนย์กลางหรือสมาคมอย่างมีระบบแบบแผนที่ดี โดยมีคณะกรรมการบริหารสมาคมและทรงมีพระบรมราชโองการก่อตั้ง "สโมสรคณะฟุตบอลสยาม" ขึ้นมาโดยพระองค์และพระบรมวงศานุวงศ์ทรงเล่นฟุตบอลเอง

รัชกาลที่ 6 ได้ทรงมีวัตถุประสงค์ของการก่อตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งสยามดังนี้คือ

1. เพื่อให้ผู้เล่นฟุตบอลมีพลานามัยที่สมบูรณ์
2. เพื่อก่อให้เกิดความสามัคคี
3. เพื่อก่อให้เกิดไหวพริบและเป็นกีฬาที่ประหยัดดี
4. เพื่อเป็นการศึกษากลยุทธ์ในการรุกและการรับเช่นเดียวกับกองทัพทหารหาญ

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว นับเป็นสิ่งที่ผลักดันให้สมาคมฟุตบอลแห่งสยามดำเนินกิจการเจริญก้าวหน้ามาจนตราบถึงทุกวันนี้ ซึ่งมีกำลังอยู่ระหว่างปรับปรุงข้อมูลดังนี้ พ.ศ. 2458 (ร.ศ.134) การแข่งขันระหว่างชาติครั้งแรกของประเทศไทย เมื่อวันที่อังคารที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2458 ณ สนามราชกรีฑาสโมสร (สนามม้าปทุมวันปัจจุบัน) ระหว่าง "ทีมชาติสยาม" กับ "ทีมราชกรีฑาสโมสร" ต่อหน้าพระที่นั่ง และมี "มร.ดักลาส โรเบิร์ตสัน" เป็นผู้ตัดสิน ซึ่งผลการแข่งขันปรากฏว่าทีมชาติสยามชนะ ทีมราชกรีฑาสโมสร 2-1 ประตู (ครั้งแรก 0-0) และครั้งที่ 2 เมื่อวันที่เสาร์ที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2458 เป็นการแข่งขันทะหว่างชาตินัดที่ 2 แบบเหย้าเยือนต่อ หน้าพระที่นั่ง ณ สนามเสือป่าสวนดุสิต และผลปรากฏว่า ทีมชาติสยามเสมอกับทีมราชกรีฑาสโมสร หรือทีมรวมต่างชาติ 1-1 ประตู (ครั้งแรก 0-0)

ประวัติและการดำเนินการของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ประโยค สุทธิสง่า (2542: 8-9) ได้กล่าวว่า ประวัติและการดำเนินการของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ก่อตั้งขึ้นโดยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2459 ซึ่งใช้ชื่อว่า “สมาคมฟุตบอลแห่งสยาม” และมีข้อบังคับใช้ในสมาคมฟุตบอลแห่งสยาม และต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งมีชื่อย่อว่า ส.ฟ.ท. เขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “Football Association of Thailand under the Patronage of His Majesty the King” ใช้ชื่อย่อว่า F.A.T. และได้มีการจัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอลครั้งแรก ต่อมาในปี พ.ศ. 2468 ได้เข้าเป็นภาคีสมาชิกสมาพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2468 ซึ่งมีชื่อย่อว่า ฟิฟ่า เขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “The Federation International de Football Association” มีชื่อย่อว่า F.I.F.A. ต่อมาในปี พ.ศ. 2500 เข้าเป็นภาคีสมาชิกสมาพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย ซึ่งมีชื่อย่อว่า เอ.เอฟ.ซี. ซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “Asian Football Confederation” ต่อมา พ.ศ.2504 ถึงปัจจุบัน ได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลด้วยพระราชทานประเภท ก ด้วยพระราชทานประเภท ข ด้วยพระราชทานประเภท ค ด้วยพระราชทานประเภท ง ฟุตบอลอุดมศึกษา ฟุตบอลเยาวชน ฟุตบอลควีนส์คัพ ฟุตบอลคิงส์คัพ ฟุตบอลไทยแลนด์ลีก ตลอดจนการแข่งขันฟุตบอลระหว่างประเทศ ปัจจุบัน สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ มีสภากรรณการในการบริหาร โดยมีนายกสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นประธาน และได้มีการบริหารแบ่งเป็นฝ่ายต่างๆ ดังเช่น ฝ่ายตัดสินฟุตบอลจะประกอบไปด้วยคณะกรรมการผู้ตัดสินของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ แต่งตั้งโดยนายกสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยมีวาระ 2 ปี และได้มีระเบียบวาระการดำเนินการของคณะกรรมการผู้ตัดสิน พ.ศ.2515 โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมดำเนินการด้านการตัดสินเป็นไปโดยเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ
2. ส่งเสริมความสัมพันธ์กับสถาบันที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล
3. ส่งเสริมให้ผู้ตัดสินมีความสามารถและมาตรฐานการตัดสิน
4. ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้ตัดสิน
5. เผยแพร่วิธีการเกี่ยวกับการตัดสินและกติกาฟุตบอล
6. เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและวิธีการตัดสินและกติกาฟุตบอล
7. ควบคุมดูแลผู้ตัดสินให้อยู่ในระเบียบวินัยอันดี

ประโยค สุทธิสง่า (2542: 286) ได้กล่าวว่า การจัดอันดับความสามารถของผู้ตัดสินของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ มี 3 ระดับ ดังต่อไปนี้

1. เครื่องหมายเกียรติคุณชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จะพิจารณามอบให้แก่ผู้ตัดสินโดยการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเรียบร้อย พร้อมทั้งมีมารยาทอันดีงาม และเคยได้รับเครื่องหมายเกียรติคุณชั้น 2 มาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยการปฏิบัติหน้าที่ติดต่อกัน
2. เครื่องหมายเกียรติคุณชั้น 2 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จะพิจารณามอบให้แก่ผู้ตัดสินโดยการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเรียบร้อย พร้อมทั้งมีมารยาทอันดีงาม และเคยได้รับเครื่องหมายเกียรติคุณชั้น 3 มาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี
3. เครื่องหมายเกียรติคุณชั้น 3 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จะพิจารณามอบให้แก่ผู้ตัดสินโดยการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเรียบร้อย พร้อมทั้งมีมารยาทอันดีงาม ความสามารถและความร่วมมือในกิจการของการตัดสินเป็นอย่างดี ทั้งนี้ โดยการเสนอของคณะกรรมการผู้ตัดสิน และมีการพิจารณาเป็นประจำทุกปี

ประโยค สุทธิสง่า (2542: 299) ได้กล่าวว่า ข้อเสนอแนะสำหรับการตัดสินฟุตบอลมีดังต่อไปนี้

1. ต้องหยุดการเล่นที่รุนแรง
2. ต้องเข้มงวดกวาดขันตั้งแต่เริ่มต้นวินาทีแรกของการแข่งขัน
3. ผู้ตัดสินต้องให้ความยุติธรรมแก่ทั้งสองทีม
4. ต้องมีความมั่นคงในการตัดสินฟุตบอล
5. ต้องเห็นเหตุการณ์ตลอดการแข่งขัน
6. ต้องมีความสมบูรณ์ของร่างกาย มีการฝึกซ้อมและพักผ่อนเพียงพอ

7. มีไหวพริบและจิตวิทยาในการตัดสินใจฟุตบอล
8. การตัดสินใจต้องทำอย่างชัดเจน แน่ชัด รวดเร็ว ไม่ลังเล และถูกต้อง
9. ผู้ตัดสินจะต้องเข้มงวดในการถ่วงเวลาการเล่น
10. การบาดเจ็บของผู้เล่น ผู้ตัดสินจะต้องพิจารณาอย่างละเอียดเพราะผู้เล่นบางคนมีเจตนาแกล้งบาดเจ็บ
11. ผู้ตัดสินต้องอยู่ห่างจากลูกบอลระยะ 10-15 เมตร ในขณะแข่งขัน

คุณลักษณะที่ดีของผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอล

ผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอลเป็นบุคคลสำคัญที่จะทำให้การแข่งขันดำเนินไปได้อย่างถูกต้องราบรื่นและน่าสนใจ ผู้ตัดสินจะต้องมีคุณลักษณะที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติหน้าที่ ผู้ตัดสินที่ดีจะต้องมีคุณสมบัติดังที่ วิจิตร เกตุแก้ว (2533: 10) ได้กล่าวไว้ว่า เคยมีการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ แล้วนำมาวิเคราะห์วิจัยกันว่าผู้ตัดสินที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. เป็นผู้มีความรู้เรื่องกติกาอย่างถ่องแท้ หมั่นศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพื่อให้ทันต่อปัจจุบัน
2. เป็นผู้ที่มีสมรรถภาพทางร่างกายสมบูรณ์และแข็งแรง หมั่นฝึกซ้อมอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะปัจจุบันนี้ผู้เล่นและระบบการเล่นของผู้เล่นนั้นมีการพัฒนาเทคนิคสูงขึ้น ทำให้เกมการแข่งขันมีความสนุกสนานมากกว่าแต่ก่อน ฉะนั้นถ้าหากสมรรถภาพทางร่างกายของผู้ตัดสินไม่ดีแล้วจะทำให้ยากต่อการควบคุมการแข่งขันเป็นอย่างมาก
3. เป็นผู้เสียสละอุทิศตนเพื่อผลประโยชน์ของสังคมผู้ตัดสินส่วนรวม ไม่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน หรือหาวิธีการใดที่จะได้รับผลประโยชน์จากผู้ตัดสินด้วยตนเอง เพื่อความก้าวหน้าอย่างไม่ถูกต้อง

4. เป็นผู้ที่ม่ีประสบการณ์ในด้านการตัดสินใจเป็นอย่างดี หมั่นลงปฏิบัติหน้าที่บ่อย ๆ การได้ตัดสินใจเป็นประจำก็เป็นสิ่งที่เพิ่มพูนประสบการณ์ในด้านการตัดสินใจได้เป็นอย่างดี และสามารถที่จะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าดีกว่าผู้ที่มาปฏิบัติหน้าที่ไม่เป็นประจำ

5. มีบุคลิกลักษณะที่ดีทั้งรูปร่างทากายและจิตใจ

6. มีความยุติธรรม ทำหน้าที่ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

7. ยึดหลักสำคัญ 4 ประการ

7.1 มีสมรรถภาพทางกลไกของร่างกายเป็นอย่างดี

7.2 มีความยุติธรรมในการตัดสินใจ

7.3 มีความมั่นคงทั้งทางร่างกายและจิตใจ

7.4 มีความสนุกสนาน

วิทยา วงษ์สมาน (2532: 35) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของการเป็นผู้ตัดสินใจที่ดีว่าควรมีลักษณะดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความรู้เป็นอย่างดี มีความสนใจติดตามข่าวจากสื่อมวลชนต่าง ๆ สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ กับบุคคลทั่ว ๆ ไป

2. เป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องของ กฎ กติกา เป็นอย่างดี สามารถทบทวน ตีความในตัวของกติกาทลงโทษและมติของสภาได้อย่างถูกต้องชัดเจน

3. มีบุคลิกลักษณะที่ดีทั้งรูปร่างทากาย การแต่งกายเรียบร้อยทั้งขณะปฏิบัติหน้าที่ในสนามและนอกสนาม มีกิริยามารยาทเป็นผู้สุภาพเรียบร้อย มีสัมมาคารวะ รู้กาลเทศะ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี รู้จักการเข้าสังคมกับบุคคลทั่วไป

4. มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง มีการฝึกซ้อมออกกำลังกายและบริหารร่างกายเป็นประจำ มีสายตาดี ความจำดี รู้จักการสังเกต มีสติปัญญาและมีไหวพริบดี มีการพักผ่อนอย่างเพียงพอ ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่ดื่มสุรา

5. มีความยุติธรรม ทำหน้าที่ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่เป็นนักการพนัน โดยเฉพาะการเล่นการพนันเกี่ยวกับการแข่งขันฟุตบอล ไม่ว่าจะตัวเองจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการแข่งขันครั้งนั้น ๆ หรือไม่ก็ตาม ในรายการที่ท่านมีส่วนเกี่ยวข้องกับการแข่งขัน เช่น เป็นฝ่ายจัดการแข่งขัน ฝ่ายจัดผู้ตัดสิน หรือเป็นผู้ตัดสิน ท่านไม่ควรให้ความสนิทสนมกับผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนหรือผู้เล่น ไม่ว่าจะเพื่อนหรือญาติมิตรก็ตาม

6. มีสุขภาพจิตดี จิตใจหนักแน่นมั่นคง ไม่หวั่นไหว ควบคุมสติได้ทุกสถานการณ์ไม่ว่าปัญหาส่วนตัวหรือปัญหาของครอบครัวหรือปัญหาในหน้าที่การงานจากที่ทำงาน

7. มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักแพ้รู้จักชนะและให้อภัยซึ่งกันและกัน ยินดีรับฟังคำแนะนำเกี่ยวกับการทำหน้าที่ของตนเองจากเพื่อนผู้ตัดสินในระหว่างพักครึ่งการแข่งขันหรือหลังการแข่งขัน ต้องไม่วิจารณ์การทำหน้าที่ของเพื่อนผู้ตัดสินไปในทางที่ไม่ดีต่อหน้าบุคคลอื่น

8. เป็นผู้ที่มีความขยันหมั่นเพียรในการฝึกซ้อมและทำหน้าที่ในการตัดสิน ติดตามดูการแข่งขันเพื่อยึดเป็นแบบอย่าง มีความมานะอดทนและเป็นนักสู้ มีความตั้งใจในการทำหน้าที่

9. เป็นผู้ที่มีความเข้าใจในธรรมชาติมนุษย์ว่าเมื่อไรควรจะเอาจริงเอาจัง เข้มงวดดุดันเพิกเฉยหรือมองข้ามการกระทำผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ บางอย่างไป มีความสามารถที่จะเข้าใจและอ่านเจตนาของผู้เล่นได้เป็นอย่างดี สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์สิ่งแวดล้อมในขณะที่ทำหน้าที่

10. ควรยึดหลัก 3 ประการ ดังนี้

10.1 Fitness คือ ต้องมีสมรรถภาพทางกลไกเป็นอย่างดี

10.2 Fairness คือ ต้องมีความยุติธรรมในการตัดสิน

10.3 Firmness คือ ต้องมีความมั่นคงทั้งทางกายและจิตใจ

เรื่องเดช เจริญพุทธ (ม.ป.ป.: 143) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของการเป็นผู้ตัดสินที่ดีว่า ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีสมรรถภาพทางกายดี
2. มีความรู้ความเข้าใจกติกาอย่างถ่องแท้
3. มีความมั่นใจและมั่นคงในตนเอง โดยถือคติว่า ผู้ตัดสินจะต้องทำตนเสมือน
 - 3.1 หูหนวก
 - 3.2 เป็นใบ้
 - 3.3 ตาเหยี่ยว
4. มีความยุติธรรม
5. มีบุคลิกภาพและการวางตัวที่เหมาะสม
6. เป็นคนทันสมัยต่อเหตุการณ์เสมอ
7. ให้เกียรติและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น
8. มีการตัดสินที่เด็ดขาด แน่นนอน ทันเกม
9. คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เล่นเป็นสำคัญ

ประโยค สุทธิสง่า (2537: 62) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้ตัดสินที่ดีว่า ควรมีลักษณะดังนี้

1. ต้องศึกษาอ่านกติกาและติดตามความเคลื่อนไหวของวงการทั้งในประเทศและต่างประเทศอย่างสม่ำเสมอ

2. อุปกรณ์ต้องมีประสิทธิภาพ เช่น นาฬิกา ปากกา นกหวีด สมุดบันทึกและใบเหลือง ใบแดง

3. ต้องมีบุคลิกดีและแต่งกายสะอาด

4. ต้องมีการสัมมนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างสมาชิกผู้ตัดสินและผู้อื่นด้วย

5. ต้องยึดหลัก 3 ประการ อย่างเคร่งครัด

5.1 Fitness คือ มีสมรรถภาพทางกายที่สมบูรณ์ คือ เข้มแข็ง เต็มขนาดน้ำหนัก ทน เหตุการณ์ ไม่แสดงความอ่อนแอให้เห็น

5.2 Fairness คือ ต้องมีความยุติธรรมทั่ว ๆ ไป เพื่อความศักดิ์และศรัทธาในผลงาน

5.3 Firmness คือ มีใจหนักแน่นมั่นคง เพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นคนใจเย็น ไม่หวาดหวั่น หรือหวาดกลัว และกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง โดยไม่หวั่นเกรงอิทธิพลใด ๆ ทั้งสิ้น ลักษณะดังกล่าวพอสรุปได้ว่า ผู้ตัดสินที่ดีจะต้องมีความรู้ความเข้าใจใน กฎ กติกา รู้ลักษณะของการกระทำผิดกติกา สามารถที่จะเข้าใจและวินิจฉัยเจตนาของผู้เล่นได้เป็นอย่างดี มีประสบการณ์ในการตัดสิน มีบุคลิกภาพที่ดีทั้งรูปร่าง ท่าทางและสมรรถภาพทางกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ แต่งกายสะอาด มีการวางตัวที่เหมาะสม มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีสติปัญญาไหวพริบดี สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี มีความยุติธรรมในการตัดสิน และมีความมั่นคงหนักแน่นไม่หวั่นเกรงต่ออิทธิพลใด ๆ ทั้งสิ้น

สรุปได้ว่าคุณลักษณะที่ดีของผู้ตัดสินนั้นต้องมีองค์ประกอบด้วยกันหลายด้านด้วยกัน จะเป็นในด้านสภาพจิตใจ ความสมบูรณ์ของร่างกาย ความรู้ในเรื่องของกติกาฟุตบอล สามารถนำกติกาไปได้เหมาะสมกับสถานการณ์

แนวปฏิบัติในการตัดสินฟุตบอล

คุณสมบัติของผู้ตัดสินฟุตบอล (REFEREE QUALIFICATION)

การแข่งขันกีฬาทุกประเภทจะสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ ผู้ตัดสินมีส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นผู้ตัดสินที่ดีจะต้องมีแนวทางปฏิบัติดังที่ วิจิตร เกตุแก้ว (2533:1) ยังกล่าวไว้ดีกว่า

1. จะต้องเข้าใจกติกาอย่างแจ่มแจ้ง เพราะจะช่วยให้การตัดสินเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ถ้าหากว่าผู้เล่นเจตนากระทำผิดกติกาและเสียมารยาทจะต้องคาดโทษ ถ้าหากว่าประพฤติดี้อย่างร้ายแรงจะต้องไล่ออกจากสนาม
3. เมื่อได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ตัดสิน จะต้องแสดงให้เห็นว่ามีความสมบูรณ์ของร่างกาย มีความยุติธรรมและตัดสินถูกต้องตามกติกา
4. ตัดสินว่าผิดกติกาหรือไม่เร็วเท่าไรก็ดี แต่การลงโทษนั้นถ้าช้าอีกหน่อยก็ควรจะทำ ครอบงำ ผลักหน้าหน่อยว่าเป็นลูกได้เปรียบหรือไม่
5. การละเมิดกติกาถือเป็นความผิด การละเมิดกติกาทุกครั้งจะต้องถูกลงโทษโดยการเป่านกหวีดหยุดการเล่น นอกจากว่าเป็นการได้เปรียบจึงจะให้เล่นต่อไป
6. การได้เปรียบไม่ควรจะมีในเขตโทษ คือโทษอย่างไรก็ให้เป่านกหวีดลงโทษเลย ไม่ว่าจะเป่าขลุ่ยหรือเป่ารับกระทำผิด
7. จะต้องติดตามการเล่นอยู่ตลอดเวลา แต่อย่าให้กระชั้นชิดนักจนทำให้เวลาลูกได้กลับตามกลับไม่ทัน ควรจะอยู่หลังหรือเสมอลูกบอลเล็กน้อยเท่านั้น
8. การรู้ลักษณะต่าง ๆ ของการทำผิดกติกา ช่วยให้ผู้ตัดสินมีความมั่นใจมากขึ้น

9. การเล่นเกมด้วยมือ ถ้าหากเป็นการเจตนาเล่นเกมด้วยมือเท่านั้นจึงจะถูกลงโทษ บางครั้งผู้ตัดสินไม่เห็นเกี่ยวกับการเล่นเกมด้วยมือ และได้เป่านกหวีดให้เตะ ณ จุดเตะโทษเพราะเข้าใจผิด เป็นการตัดสินใจของผู้ตัดสินพลาดเพราะอยู่ห่างเกินไป

10. การเล่นเกมที่ผิดกติกาและเสียมารยาทอย่างร้ายแรง เมื่อผู้ตัดสินเห็นชัดและแน่ใจแล้วอย่ารีรออยู่ให้ไล่ผู้เล่นนั้นออกไปเลย

11. การยกแขนสัญญาณว่าเตะโทษโดยอ้อม จะยกแขนอยู่จนได้เตะลูกบอลไปถูกหรือเล่นโดยผู้เล่นคนอื่น ๆ หรือจนกว่าลูกจะตายแล้วจึงเอาแขนลง

12. การใช้นกหวีดผสมกับสัญญาณมือให้ลูกจังหวะถือเป็นลักษณะของผู้ตัดสินที่ดี

13. อย่าเป่านกหวีดพร่ำเพรื่อ เป็นการก่อความรำคาญต่อทั้งผู้ดูและผู้เล่น

หน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ตัดสิน

ภิรมย์ อันประเสริฐ และ ชลัช ภิรมย์ (2538: 11) ได้กล่าวว่าผู้ตัดสินจะต้องได้รับการแต่งตั้งให้ลงปฏิบัติหน้าที่ตัดสินในการแข่งขันแต่ละครั้ง เข้ามีหน้าที่และความรับผิดชอบตามที่กติกากำหนด เริ่มตั้งแต่เดินทางเข้าไปในสนาม

ผู้ตัดสินมีอำนาจหน้าที่สั่งลงโทษจะครอบคลุมถึงการกระทำผิด หรือสั่งให้หยุดการเล่นชั่วคราวหนึ่ง หรือเมื่อลูกบอลได้ออกจากสนามการเล่น การตัดสินใจของผู้ตัดสินตามความจริงนั้นจะต้องคำนึงถึงการเล่นครั้งสุดท้ายและจะดูผลของการเล่น ผู้ตัดสินมีหน้าที่รับผิดชอบดังนี้

1. ปฏิบัติตามกติกา
2. ออกระงับการลงโทษผู้เล่นที่กระทำผิด ในเมื่อผู้ตัดสินเห็นว่าผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามได้ประโยชน์ในการเล่น (Advantage)

3. ต้องบันทึกผลของการแข่งขัน รักษาเวลา และให้เล่นเต็มเวลาหรือตามเวลาที่ตกลงกัน และต่อเวลาที่เสียไปเพราะอุบัติเหตุหรือเหตุการณ์อื่นๆ

4. มีอำนาจตามดุลยพินิจที่จะสั่งให้หยุดการเล่นเมื่อมีการละเมิดกติกา และสั่งให้หยุดชั่วคราวหรือสั่งให้การแข่งขันต้องสิ้นสุดเมื่อใดก็ตามตามเหตุผลที่สำคัญๆ เช่น มีผู้ชมเข้าไปในสนามหรือสาเหตุอื่นๆ ซึ่งผู้ตัดสินได้พิจารณาเห็นว่าจำเป็นจะต้องหยุดการแข่งขันในกรณีนี้ผู้ตัดสินจะต้องรายงานให้คณะกรรมการจัดการแข่งขันทราบภายในเวลาที่กำหนด และต้องเป็นไปตามระเบียบการแข่งขันบอลแห่งชาติที่กำหนดขึ้นโดยสมาคมฟุตบอลแห่งชาติ การรายงานนี้จะส่งโดยไปรษณีย์ธรรมดาก็ได้

5. จากเวลาที่ผู้ตัดสินเข้าไปในสนาม การคาดโทษ (Caution) ผู้เล่นคนใดก็ตามที่กระทำผิดไม่ทำตามคำสั่งหรือมีความประพฤติไม่สุภาพ และการกระทำผิดซ้ำซากสั่งพักไม่ให้เล่นครั้งต่อไป ในกรณีผู้ตัดสินจะต้องส่งชื่อกระทำผิดต่อคณะกรรมการจัดการแข่งขันภายในเวลาที่กำหนด และให้สอดคล้องตามเงื่อนไข โดยสมาคมฟุตบอลแห่งชาติภายใต้ระเบียบการแข่งขันรายงานนี้ส่งโดยไปรษณีย์ธรรมดาก็ได้

6. ไม่อนุญาตให้บุคคลอื่นนอกจากผู้เล่นและผู้ช่วยผู้ตัดสินเข้าไปในสนามแข่งขันก่อนที่จะได้รับอนุญาต

7. หยุดการเล่นถ้าเห็นว่าผู้เล่นบาดเจ็บได้เจ็บจริงๆ เพื่อเคลื่อนผู้บาดเจ็บออกจากสนามและเริ่มเล่นต่อได้ทันที ถ้าผู้เล่นบาดเจ็บเล็กน้อยการเล่นจะต้องไม่หยุดจนกว่าลูกบอลจะมีได้อยู่ในการเล่น ผู้เล่นจะไปที่เส้นข้างหรือเส้นประตูเพื่อได้รับการดูแลใดๆ ก็ตามจะต้องไม่ทำการรักษาในสนาม

8. ให้ผู้เล่นออกจากการแข่งขัน (Send – off) สำหรับการที่เห็นว่ารุนแรง (Violent conduct) เจตนาทำผิด (Serious Foul Play) หรือกระทำผิดซ้ำซาก (The Ues Of Foul) หรือใช้วาจาไม่สุภาพ (Abusive Language)

9. ให้สัตยาบันสำหรับเริ่มต้นเล่นใหม่ทุกครั้งภายหลังจากการเล่นได้หยุดลง

10. พิจารณเลือกลูกบอลที่จัดหาไว้ใช้สำหรับการแข่งขันให้เป็นไปตามกติกาข้อที่ 2

เรื่องเดช เชิดพุทธ (ม.ป.ป.: 144) ได้กล่าวถึงอำนาจหน้าที่ผู้ตัดสินว่าผู้ตัดสินมีความรับผิดชอบและอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ตามกติกาการแข่งขัน ลงโทษ ผู้กระทำผิด แม้ว่าความผิดนั้นจะเกิดขึ้นในขณะที่พักการเล่นชั่วคราวหรือขณะที่ลูกบอลอยู่ในการเล่น คำตัดสินของผู้ตัดสินในข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเล่นให้ถือเป็นเด็ดขาดเพียงเท่าที่ผลเกี่ยวกับการแข่งขันเท่านั้นผู้ตัดสินต้องปฏิบัติตามดังนี้

1. ปฏิบัติตามกติกา
2. ออกระงับการลงโทษได้ในกรณี que เห็นว่าการลงโทษนั้นอาจจะเป็นการให้ประโยชน์แก่ฝ่ายที่ทำผิด
3. การบันทึกการเล่นและทำหน้าที่เป็นผู้รักษาเวลา เพื่อให้ได้เล่นกันเต็มเวลาที่กำหนดหรือเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ ชดเชยเวลาที่เสียไปโดยอุบัติเหตุ หรือเนื่องด้วยเหตุอื่นๆ
4. สั่งหยุดการเล่นชั่วคราวเมื่อมีการเล่นผิดกติกา และสั่งพักหรืองดการแข่งขันเมื่อดินฟ้าอากาศไม่อำนวย ผู้ดูแลเข้ามาคิดขวางหรือเหตุอื่นๆ ที่เห็นว่าจำเป็น แล้วให้รายงานเหตุการณ์นั้นต่อสมาคมหรือองค์การที่จัดการแข่งขัน
5. ตัดสินใจคาดโทษผู้เล่นที่มีมารยาทไม่ดีตั้งแต่เข้ามาในสนาม
6. ไม่ให้ผู้อื่นใดนอกจากผู้ช่วยผู้ตัดสินและผู้เล่นเข้ามาในสนามโดยไม่ได้รับอนุญาต
7. สั่งหยุดการเล่นเมื่อเห็นว่าผู้เล่นบาดเจ็บสาหัส แล้วนำคนบาดเจ็บออกจากสนามโดยด่วนแล้วเริ่มเล่นต่อไปทันที
8. ให้ผู้เล่นออกจากการแข่งขันเมื่อพิจารณาเห็นว่าผู้เล่นนั้นมารยาทไม่ดี หรือเล่นผิดกติกา ร้ายแรง หรือละเมิดกติกาเสมอๆ หรือใช้วาหยาบคาย

9. ให้สัญญาณสำหรับการตั้งต้นเริ่มเล่นใหม่ทุกครั้งวภายหลังที่การเล่นหยุดลง

10. พิจารณาว่าลูกบอลที่จัดไว้ใช้ในการแข่งขันเป็นไปตามกติกาหรือไม่

ผู้ตัดสินควรยึดถือการปฏิบัติตนตามสิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้ เพื่อให้เกิดความสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่ที่ดีและสมบูรณ์แบบ ไม่ว่าจะเป็นผู้ตัดสินในระดับใดก็ตาม หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นบัญญัติ 11 ประการ ของการตัดสินใจ ดังนี้ การกีฬาแห่งประเทศไทย (2539: 95-117)

1. ควบคุมสภาพความกดดันได้ดี (HANDING PRESSURE) สามารถควบคุมความกดดันที่มีต่อตนเองในขณะที่ตัดสินได้เป็นอย่างดี เช่น ความกดดันจากผู้เล่น คนดู เป็นต้น

2. บุคลิกภาพดี (PERSONALLIRTY) มีบุคลิกภาพดีทั้งการแต่งกาย การแสดงออกต่างๆ เช่น การเดิน วิ่ง การแสดงสัญญาณต่างๆ เป็นต้น

3. รู้เท่าทันกลยุทธ์ของผู้เล่น (TACTICAL AWARENESS) รู้และเข้าใจวิธีการเล่นของผู้เล่น และสามารถพิจารณาได้เป็นอย่างดีกรณีผู้เล่นแก๊งหลอกในลักษณะต่างๆ เช่น แก๊งเจ็บ แก๊งกระโดดหรือพุ่งล้ม เพื่อให้ได้เตะโทษ เป็นต้น

4. ป้องกันปัญหาที่จะมีเหตุเกิดขึ้น (PREVENING PROBLEM) เป็นการสังเกตและติดตามเหตุการณ์ต่างๆ อย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะกรณีที่ถูกบอลอยู่นอกการเล่นและกำลังจะมีการเริ่มเล่นมักมีการผลักดัน กระแทกกระแทกกัน เช่น ในขณะที่เตะจากมุม หรือขณะที่เตะโทษผู้ตัดสินจะต้องคอยเตือนและระงับเหตุให้ได้ก่อนที่จะมีการเตะเริ่มเล่น

5. มีความเชื่อมั่นในตนเอง (CONFIDENCE) ต้องมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงกล้าตัดสินใจ และปฏิบัติตามที่ตนเองเห็น ไม่ฟังเสียงจากผู้เล่นหรือผู้ดู เช่น ตัดสินใจในการให้ใบเหลือง ใบแดง การให้เป็นลูกจุดโทษ ณ จุดโทษ เป็นต้น

6. มีสมาธิที่ดี (CONCENTRATION) มีความมุ่งมั่นสนใจติดตามเกมการเล่นตลอดเวลาโดยไม่ละสายตา ไม่สนใจสิ่งรอบข้างจนทำให้ติดตามการเล่นไม่ทัน หรือมองไม่เห็นการเล่นซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาตามมา

7. ประยุกต์ใช้กติกาการแข่งขันได้ถูกต้อง (APPLYING THE LAWS) เป็นการนำความรู้เกี่ยวกับกติกาการแข่งขันไปใช้ในการตัดสินได้อย่างถูกต้อง ถูกจังหวะและโอกาส พิจารณาการให้ได้เปรียบหรือได้ประโยชน์ได้เป็นอย่างดีให้ใบเหลืองหรือใบแดงได้อย่างถูกต้องตามเหตุการณ์และกติกา

8. การเคลื่อนที่ (MOBILITY) มีความสามารถในการเคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็ว คล่องแคล่วว่องไวในทุกๆ ทิศทาง เช่น วิ่งไปข้างหน้า ถอยหลัง สไลด์ข้าง เป็นต้น

9. สมรรถภาพทางกายดี (PHYSICAL CONDITION OR PHYSICAL FITNESS) มีความสามารถสมรรถภาพทางกายในด้านต่างๆ เป็นอย่างดีเพื่อใช้ในการวิ่งติดตามเกมการเล่นได้ทันตลอดการแข่งขัน ได้แก่ความสามารถด้านความอดทน ความแข็งแรง และความเร็วซึ่งจะมีแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายสำหรับผู้ตัดสินโดยเฉพาะเพื่อประเมินความสามารถด้านสมรรถภาพทางกาย

10. มีประสบการณ์ (EXPERIENCE) การทำหน้าที่ตัดสินที่ดี นอกจากมีความรู้ดี มีสมรรถภาพที่ดีแล้ว ยังต้องอาศัยมีประสบการณ์ที่ดีด้วย ประสบการณ์เกิดจากการลงทำหน้าที่ด้วยตนเองบ่อยๆ หรือดูการตัดสินของผู้อื่นจากการตัดสินจริงที่สนามแข่งขัน จากวิดีโอ หรือโทรทัศน์ เป็นต้น

11. การทำงานเป็นทีมที่ดี (TEAMWORK) การทำงานเป็นทีมโดยมีความสัมพันธ์และความร่วมมือกันที่ดีของกรรมการผู้ตัดสินทั้ง 4 คน ในการแข่งเป็นสิ่งสำคัญมากต้องมีการนัดแนะกันถึงแนวปฏิบัติต่างๆ ในการช่วยเหลือกัน ซึ่งควรมีการสนทนาทำความเข้าใจก่อนการลงปฏิบัติหน้าที่ทุกครั้ง

สรุปได้ว่าผู้ตัดสินปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดความสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่ได้นั้น ต้องมีสภาพจิตใจหนักแน่น รับสภาพความกดดันได้ทุกสถานการณ์ สามารถรู้ทันถึงพฤติกรรมของผู้เล่นแต่ละคน คาดเดาถึงเหตุที่จะเกิดขึ้นก่อนล่วงหน้าได้และนำเอากติกามาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ได้ถูกต้อง ถูกจังหวะและโอกาส ใช้ประสบการณ์ที่มีมาพิจารณาต่อเหตุที่เกิดขึ้น มีความสมบูรณ์ทางร่างกายดี เคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็ว คล่องแคล่วว่องไวในทุกทิศทาง และมีการทำงานเป็นทีม มีความสัมพันธ์ ความร่วมมือในทางที่ดี

- การใช้สัญญาณนกหวีด (WHISTLE SIGNALS)

นกหวีดเป็นอุปกรณ์สำคัญของผู้ตัดสินซึ่งผู้ตัดสินควรทราบถึงลักษณะและวิธีการที่ใช้ อย่างถูกต้องเพื่อความเข้าใจเป็นไปในแนวทางเดียวกันซึ่งควรมีการสนทนาทำความเข้าใจก่อน ลงปฏิบัติหน้าที่ทุกครั้ง

เสียงสัญญาณนกหวีด

โดยปกติเสียงสัญญาณนกหวีดมีสัญญาณหลัก 3 เสียง คือ

1. เสียงหนักสั้น แสดงถึงลูกบอลอยู่นอกการเล่นในกรณีลูกบอลออกเส้นข้าง หรือ เส้นประตูเพื่อให้เกิดการทุ่ม เตะจากประตู

2. เสียงหนักยาว แสดงถึงการทำผิดกติกาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่น การทำผิดที่เป็นโทษ โดยตรงหรือโดยอ้อม การล้ำหน้า รวมทั้งการใช้กับการสั่งให้มีการเริ่มเล่น เช่น การเขี่ยเริ่มเล่น การเตะโทษโดยตรง การเตะโทษโดยอ้อม การเตะโทษ ณ จุดโทษ เป็นต้น

3. เสียงหนักยาวลากเสียง แสดงถึงการให้เป็นประตูในขณะที่มีการทำประตูได้สำหรับ เสียงอื่น ๆ ที่ถูกนำมาใช้จะเกิดจากการนำเสียงหนัก 3 เสียงดังกล่าวข้างต้นมาผสมผสานกัน ได้แก่

3.1 เสียงหนักสั้น สั้น แสดงถึง สั่งให้ผู้เล่นหยุด เช่น กรณีมีปัญหาการเปลี่ยนตัว หรือให้สัญญาณการทำผิดกติกาแล้วยังคงเล่นต่อไปอีกไม่ยอมหยุด และใช้กรณีสื่อสารกับบุคคล อื่นๆ เช่น เรียกเปลี่ยนทีม แพทย์ ผู้ฝึกสอน และในกรณีของการปฏิเสธการเป็นประตูซึ่งใช้ร่วมกับ สัญญาณมือ โบกไขว้ไปมา เป็นต้น

3.2 เสียงหนักยาว ยาวลากเสียง แสดงถึงหมดเวลาการแข่งขันครั้งแรก

3.3 เสียงหนักยาว สั้น ยาวลากเสียง แสดงถึง หมดเวลาการแข่งขันครั้งเวลาหลัง ซึ่งนำเสียงหลักทั้ง 3 เสียงมาผสมผสานกัน

ข้อปฏิบัติในการสัจญาณกหวีด

ตารางที่ 1 การใช้สัจญาณกหวีดมีข้อปฏิบัติในการพิจารณาการใช้

ต้องใช้	ควรใช้	ไม่ต้องใช้
1. การเตะเริ่มเล่น - ครั้งเวลาแรก - ครั้งเวลาหลัง - เมื่อมีการทำประตูได้	1. การเตะโทษบริเวณหน้าเขตโทษโดยฝ่ายชายรุก	1. ลูกบอลออกนอกการเล่น ชัดเจน
2. การทำประตูได้	2. ลูกบอลออกนอกการเล่นไม่ชัดเจน	2. การเริ่มเล่นใหม่โดยการเตะจากประตู เตะจากมุม การทุ่ม การปล่อยบอล
3. การเตะลูกโทษ		3. การเตะโทษบริเวณกลางสนาม หรือโดยฝ่ายรับในแดนตนเอง
4. การทำผิดกติกา		

- การหาตำแหน่งและการเคลื่อนที่ (POSITION AND MOVEMENT)

การหาตำแหน่งและการเคลื่อนที่ที่ดีเป็นการผสมผสานการวัดและประเมินการเรียนรู้ของสมรรถภาพทางกายด้านความเร็วและปฏิกิริยาตอบสนองในการหาพื้นที่ ซึ่งสามารถมองเห็นเหตุการณ์การเล่นได้ใกล้ที่สุดพอที่จะทำการปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และได้ตามความเป็นจริง ซึ่งต้องอาศัยหลักการและปัจจัยต่างๆ ดังจะกล่าวถึงต่อไปนี้ ภิรมย์ อ้นประเสริฐ และ ชลัช ภิรมย์, (2545)

- หลักการที่ดีสำหรับการหาตำแหน่งและการเคลื่อนที่

1. ทำอย่างถูกต้องจังหวะและถูกสถานที่
2. หลีกเลี่ยงการรบกวนการเล่น

3. รักษาตำแหน่งลูกบอลให้อยู่ระหว่างผู้ตัดสินกับผู้ช่วยผู้ตัดสินในพื้นที่การรุก

4. ปรับปรุงมุมมองของการมองสำหรับทั้งของผู้ตัดสินและผู้ช่วยผู้ตัดสิน

- การหาตำแหน่งที่ดีต้องการความสามารถในการอ่านเกมที่ดี

1. มีความรู้ (KNOWLEDGE)

2. ประสบการณ์ (EXPERIENCE) ทำหน้าที่กรรมการผู้ตัดสิน หรือชมการแข่งขัน

บ่อย ๆ

3. จิตวิทยา (PSYCHOLOGY) สร้างสัมพันธภาพกับผู้เล่นและเจ้าหน้าที่ทีม

4. สมรรถภาพทางกาย (FITNESS) สามารถใช้สมรรถภาพทางกายด้านต่าง ๆ ว่าง

ควบคุมการตัดสินได้ตลอดการแข่งขัน

- ปัจจัยหลักของการหาตำแหน่ง

1. มุม (ANGLE)

2. ลูกบอล (BALL)

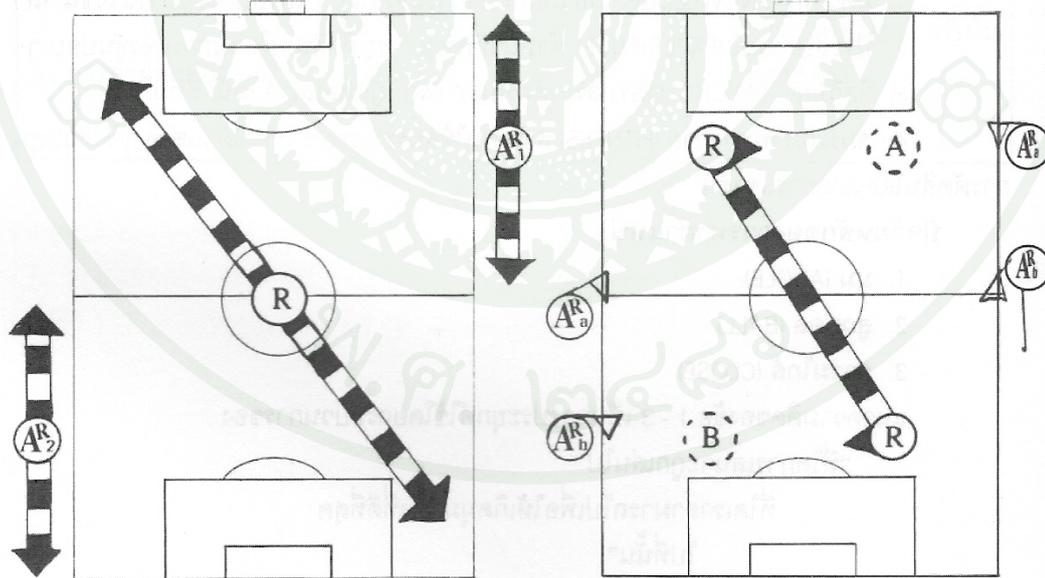
3. ความใกล้ (CLOSE)

แนวความคิดของข้อ 1-3 เป็นการประยุกต์ใช้โดยกระบวนการของ “ที่ใดการเล่นจะถูก
เล่นไป ที่ใดเราสามารถไปเพื่อให้เกิดมุมมองที่ดีที่สุด ไปที่นั่น”

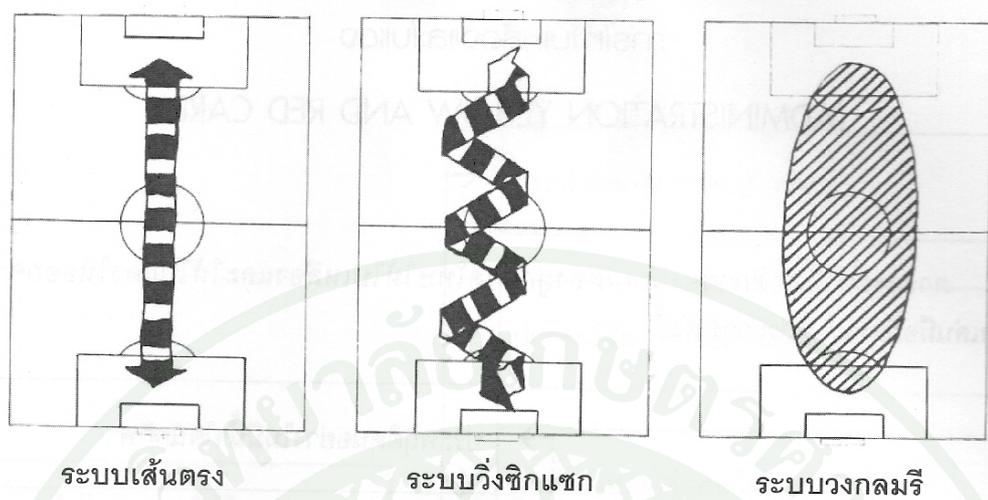
สิ่งสำคัญของความสามารถในการอ่านเกม คือยุทธวิธีการเล่นแบบต่าง ๆ ที่ผู้เล่นนำมาใช้
ในการแข่งขัน ควรมีการศึกษาวิธีการเล่นของผู้เล่นและทีมที่จะทำการตัดสินเพื่อนำมาใช้ประโยชน์
ในการหาตำแหน่งและการเคลื่อนที่ขณะตัดสินต่อไป

- ทิศทางการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสินและผู้ช่วยผู้ตัดสิน

ในการวิ่งขณะติดตามควบคุมการเล่นของผู้ตัดสินและผู้ช่วยผู้ตัดสิน โดยปกติจะใช้ระบบการเคลื่อนที่หาตำแหน่งที่เรียกว่า “ระบบทแยงมุม (DIAGONAL SYSTEM)” ซึ่งเป็นไปตามที่กล่าวมาแล้วคือ ผู้ตัดสินจะพยายามรักษาคำแหน่งให้ตนเองมองเห็นลูกบอล ผู้เล่น และผู้ช่วยผู้ตัดสินทางขวามือของตนเองอยู่เสมอในลักษณะการวิ่งทแยงมุมจากมุมสนามด้านหนึ่ง ไปอีกด้านหนึ่ง ทั้งนี้ คำนึงถึงระยะห่างจากลูกบอลไม่ควรเกิน 10-15 เมตร ถ้าลูกบอลอยู่ใกล้ผู้ช่วยผู้ตัดสิน อาจห่างได้ไม่เกิน 20 เมตร ส่วนผู้ช่วยผู้ตัดสินจะวิ่งเคลื่อนที่ตามแนวเส้นข้างจากเส้นแบ่งแดนถึงเส้นประตูด้านที่ตนรับผิดชอบ และยืนอยู่ในตำแหน่งเช็คล้ำหน้าในแนวขนานกับผู้เล่นคนที่สอง นับจากเส้นประตูเสมอ หรือผู้ตัดสินอาจเลือกใช้การควบคุมในระบบอื่น ๆ เช่น ระบบเส้นตรงวิ่งซิกแซก หรือวงกลมรีก็ได้ แต่ระบบที่ได้รับความนิยมและใช้กันอยู่ในปัจจุบัน คือ ระบบเส้นทแยงมุม ไม่ว่าจะผู้ตัดสินจะเลือกใช้การวิ่งเคลื่อนที่ในระบบใดก็ตาม ผู้ช่วยผู้ตัดสินก็ยังคงรักษาทิศทางวิ่งเช่นเดิมตลอด จากภาพแสดงทิศทางการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสินและผู้ช่วยผู้ตัดสินดังต่อไปนี้ (กรมพลศึกษา, 2536: 18 – 24)

ภาพที่ 1 ทิศทางของผู้ตัดสิน และผู้ช่วยผู้ตัดสิน

ภาพที่ 1 (ต่อ)

- ตำแหน่งการยืนของผู้ตัดสินขณะเตะโทษนอกเขตโทษ (POSITIONING AT FREEKICKS OUTSIDE PENALTY AREA)

ในขณะที่ผู้เล่นฝ่ายรุกได้เตะโทษโดยตรง หรือโดยอ้อมบริเวณใกล้เขตโทษของฝ่ายรับผู้ตัดสินและผู้ช่วยผู้ตัดสินสามารถเลือกตำแหน่งการยืนที่เหมาะสมและสัมพันธ์กันได้ ดังนี้

ตารางที่ 2 ตำแหน่งการยืนของผู้ตัดสินขณะเตะโทษนอกเขตโทษ

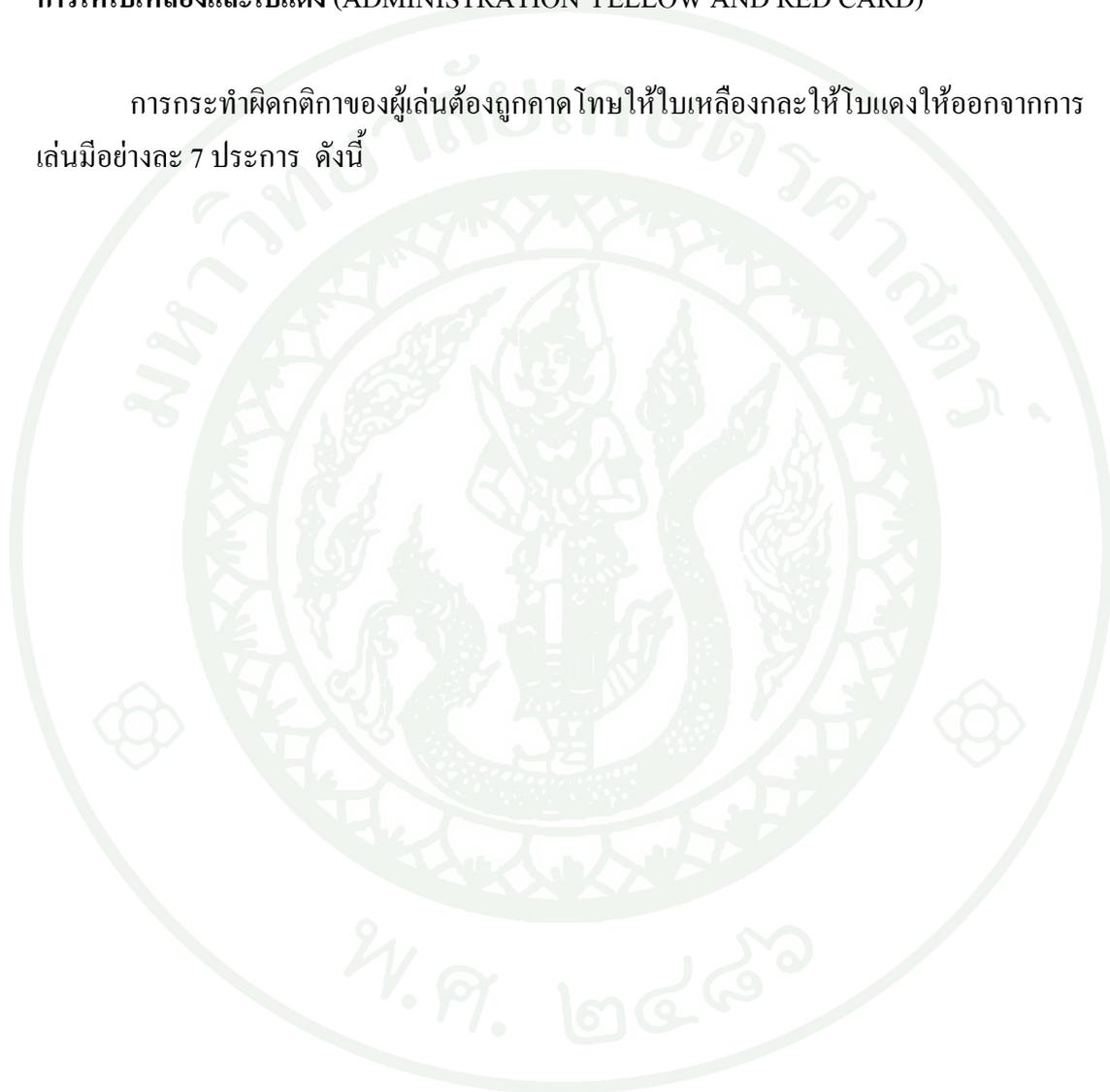
ผู้ตัดสิน	ผู้ช่วยผู้ตัดสิน
1. ยืนใกล้ประตู	1. ยืนเชิงแนวการล้ำหน้า
2. ยืนเชิงแนวการล้ำหน้า	2. ยืนเชิงที่เส้นประตู
3. ยืนเชิงแนวกำแพงการป้องกัน	3. ยืนเชิงแนวการล้ำหน้า
4. ยืนบริเวณที่มองเห็นเหตุการณ์ที่คิดว่าลูกบอลจะถูกเล่นไปที่นั่น	4. ยืนเชิงแนวการล้ำหน้า

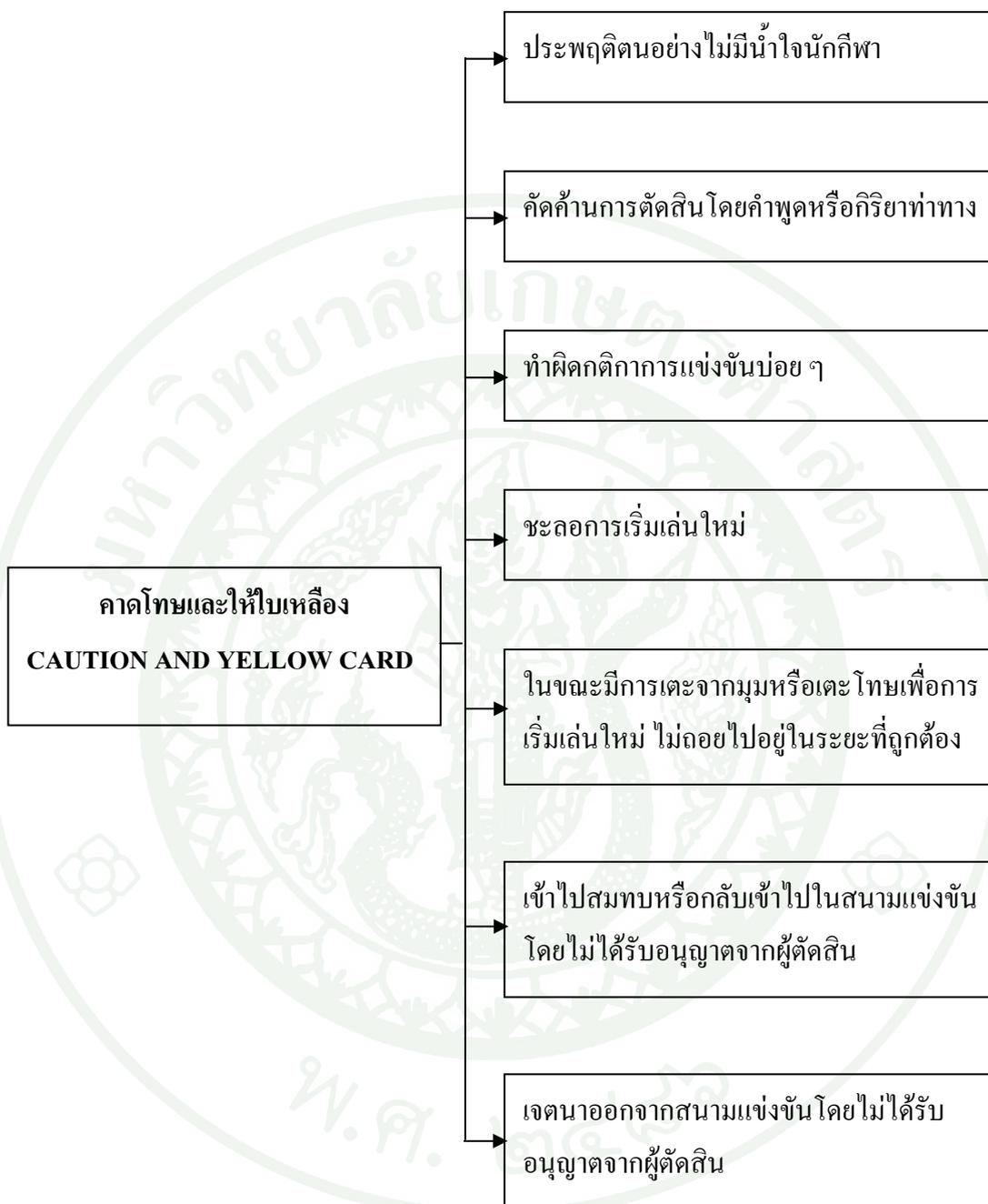
ตำแหน่งที่ไม่ควรยืนของผู้ตัดสินคือใกล้ๆ กับตำแหน่งที่มีการเตะ เพราะยากแก่การติดตามการเล่นและมองไม่เห็นเหตุการณ์การเล่นที่เกิดขึ้นต่อไป

ผู้ตัดสินต้องให้สัญญาณกับผู้ช่วยผู้ตัดสินเมื่อต้องการเป็นผู้ชี้คานวณลำหน้าเองเพื่อให้ผู้ช่วยผู้ตัดสินเคลื่อนที่ไปยังเส้นประตู ทั้งนี้ ต้องมีการจัดแนะกันไว้ก่อนลงปฏิบัติหน้าที่เพื่อความสัมพันธกัน

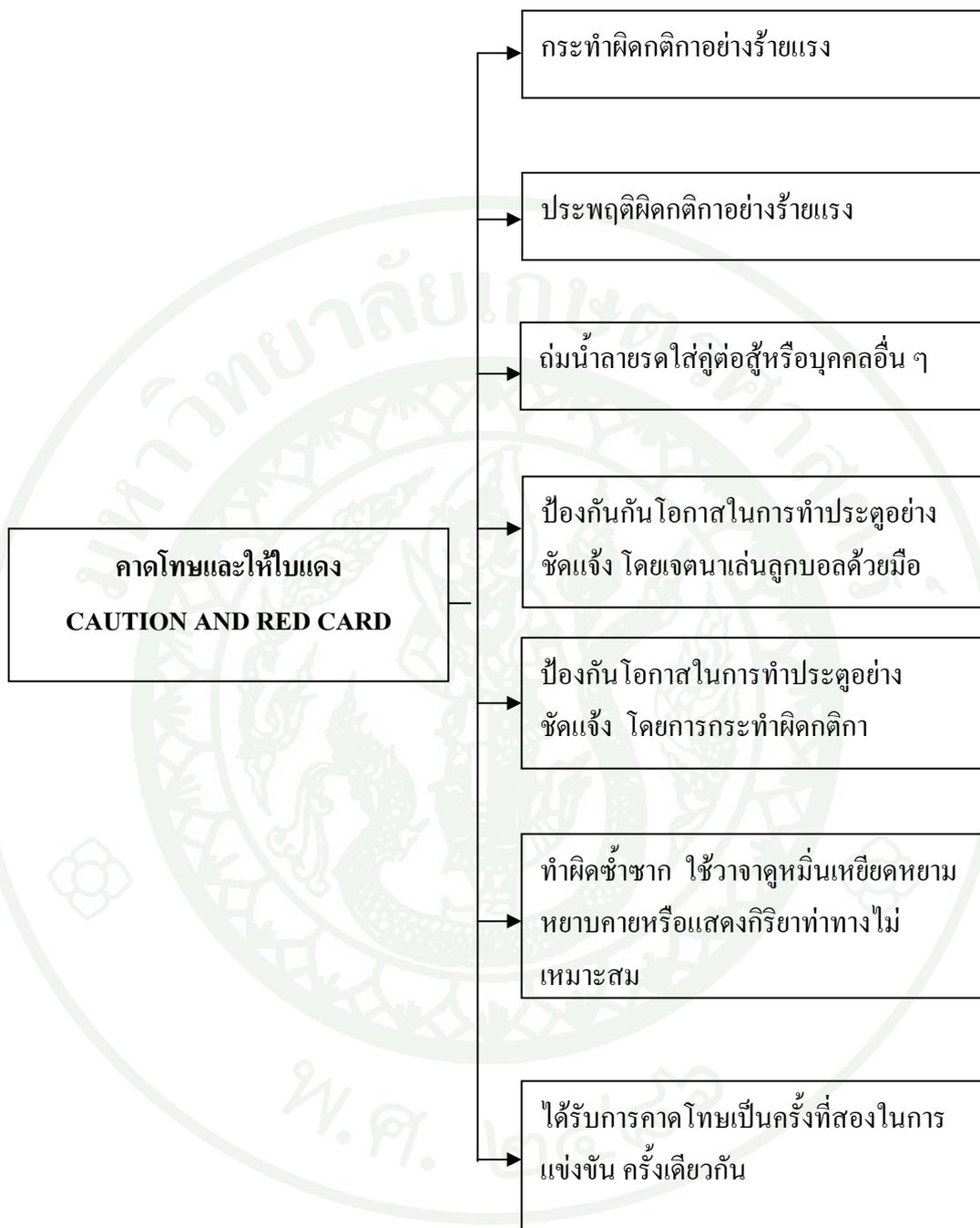
การให้ใบเหลืองและใบแดง (ADMINISTRATION YELLOW AND RED CARD)

การกระทำผิดกติกาของผู้เล่นต้องถูกคาดโทษให้ใบเหลืองกาะให้ใบแดงให้ออกจากการเล่นมีอย่างละ 7 ประการ ดังนี้

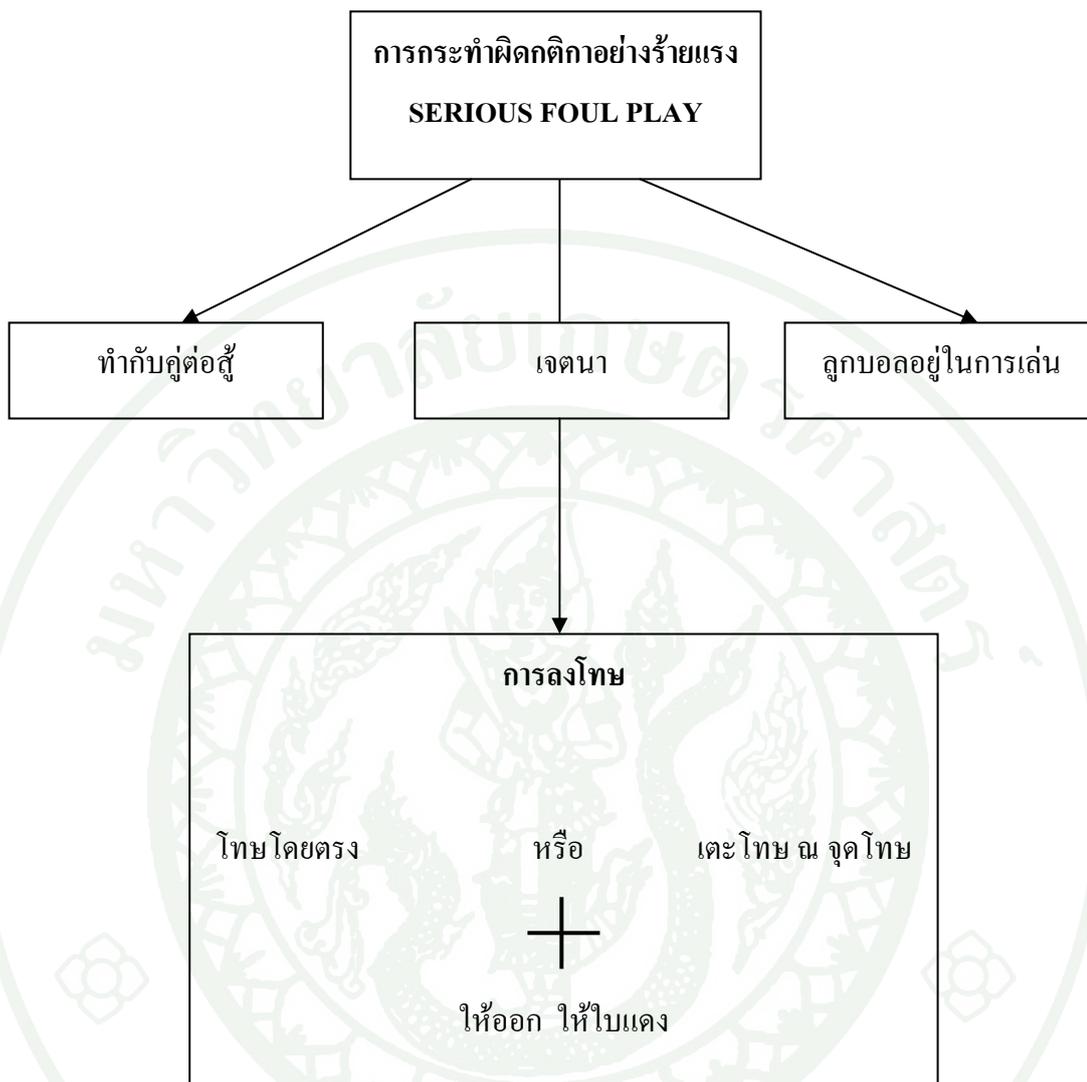

ภาพที่ 2 การให้ใบเหลืองและใบแดง

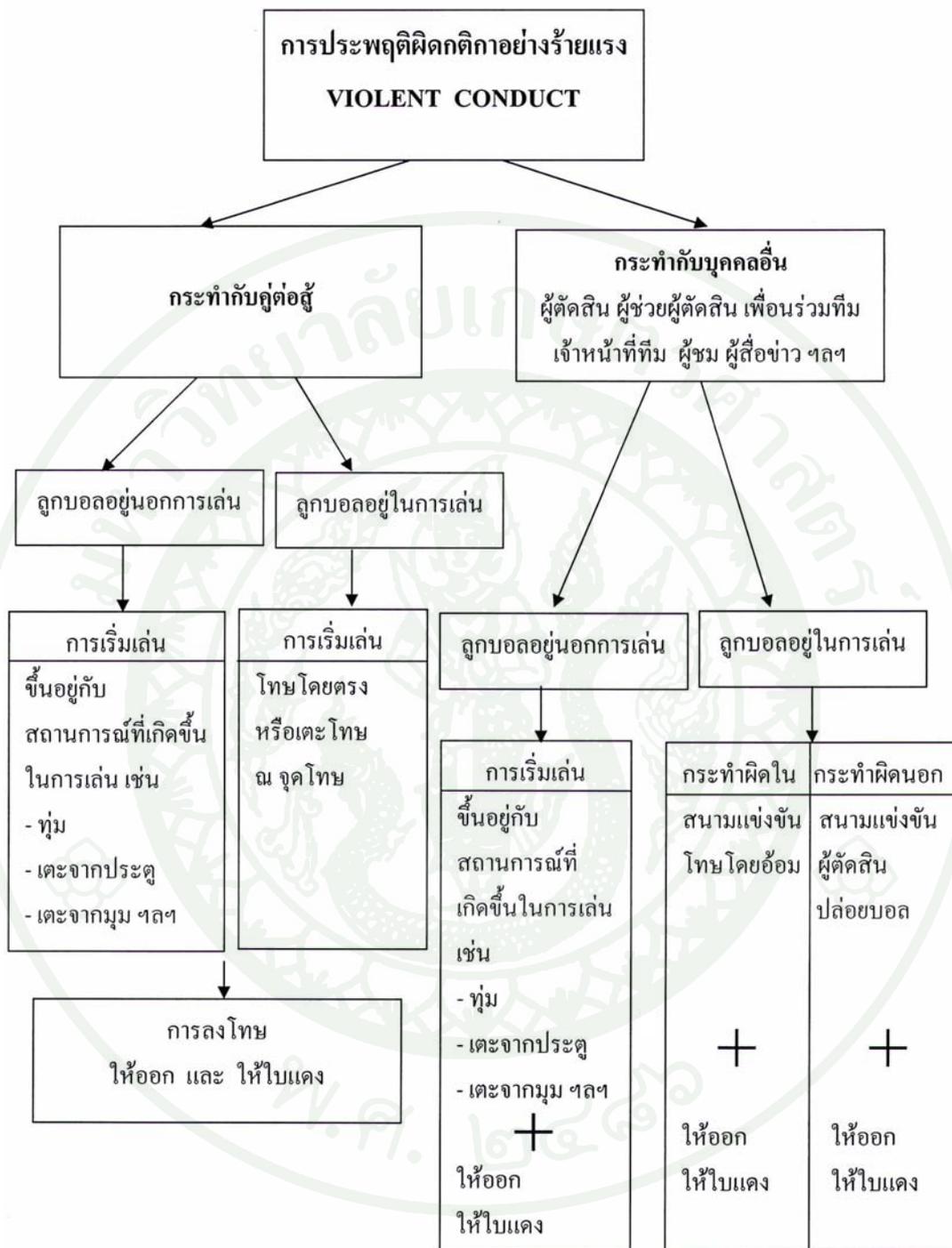

ภาพที่ 2 (ต่อ)

ความแตกต่างระหว่างการกระทำผิดกติกาอย่างร้ายแรง (SERIOUS FOUL PLAY) กับการประพฤติผิดกติกาอย่างร้ายแรง (VIOLENT CONDUCT) มีแนวทางในการพิจารณาที่แตกต่างกันในการลงโทษ ดังนี้

ภาพที่ 3 การกระทำผิดกติกาอย่างร้ายแรง

ภาพที่ 4 การประพตติผิดกติกาอย่างร้ายแรง

- อำนาจในการให้ใบเหลืองและใบแดง

ผู้ตัดสินมีอำนาจในการให้ใบเหลืองและใบแดงแก่ผู้เล่นได้ แต่ทั้งนี้นับตั้งแต่ได้เข้าสู่สนามแข่งขันแล้ว คำว่า “สนามแข่งขัน” หมายถึง สนามรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าไม่ใช้บริเวณสถานที่ตั้งของสนามแข่งขัน นั่นคือ ผู้ตัดสินจะใช้ใบเหลืองและใบแดงกับผู้เล่นได้นับตั้งแต่เขาได้นำผู้เล่นผ่านเส้นข้างเข้าในสนามแข่งขันแล้ว ทั้งนี้ รวมทั้งในขณะก่อนเริ่มการแข่งขัน ขณะแข่งขัน ขณะพักครึ่งเวลา ในระหว่างการต่อเวลาพิเศษ และในขณะทำการเตะจากจุดโทษเพื่อหาผู้ชนะด้วยเช่นกัน ซึ่งสามารถสรุปเป็นการลงโทษทั้งตัวบุคคล คือผู้เล่นเอง โดยการให้ใบเหลืองหรือใบแดง และการลงโทษทีม โดยให้ฝ่ายตรงข้ามได้เตะโทษโดยตรง โดยอ้อม เตะโทษ ณ จุดโทษ หรือผู้ตัดสินทำการปล่อยบอลได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 การให้ใบเหลืองและใบแดง

เวลา/สถานที่ที่กระทำผิด/สถานการณ์	การลงโทษ ผู้เล่น	การลงโทษ ทีม	หมายเหตุ
1. ก่อนการแข่งขันเริ่มขึ้น			
1.1 ก่อนเข้าไปในสนามแข่งขัน	ไม่	ไม่	- เขียนรายงานแจ้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1.2 หลังเข้าไปในสนามแข่งขันแล้วแต่ก่อนที่ผู้ตัดสินจะให้สัญญาณการเริ่มเล่น	ลงโทษ	ไม่	- เปลี่ยนผู้เล่นแทนได้และเขียนรายงาน
1.3 หลังการให้สัญญาณการเริ่มเล่นแต่ก่อนการเตะเริ่มเล่น	ลงโทษ	ไม่	- เหมือน 1,2
2. ระหว่างการแข่งขัน			
2.1 ความผิดเกิดขึ้นในสนามแข่งขัน	ลงโทษ	ลงโทษ	- เริ่มเล่นใหม่ด้วยการปล่อยบอลของผู้ตัดสิน
2.2 ความผิดเกิดขึ้นนอกสนามแข่งขัน	ลงโทษ	ไม่	- เริ่มเล่นตามแต่กรณีที่มีการเล่นได้หยุดลง
3. ระหว่างการเล่นหยุดลง (รวมทั้งระหว่างพักครึ่งเวลา)	ลงโทษ	ไม่	- เริ่มเล่นตามแต่กรณีที่มีการเล่นได้หยุดลง
4. หลังจากหมดเวลาการแข่งขัน	ไม่	ไม่	- เขียนรายงานแจ้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
5. เมื่อมีการเตะ ณ จุดโทษเพื่อหาผู้ชนะ	ลงโทษ	ไม่	-

- วิธีการแสดงใบเหลืองและใบแดง

ผู้ตัดสินควรปฏิบัติตามวิธีการในการแสดงใบเหลืองและใบแดง ดังนี้

1. แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน (CLEAR)
2. แสดงต่อหน้าผู้เล่น (FACE TO FACE)
3. ไม่แสดงลักษณะก้าวร้าวรุนแรง (NO AGGRESSIVE)
4. ให้อารมณ์สงบสุข (CALM)
5. แสดงออกถึงความมั่นใจ (CONFIDENCE)

สรุปได้ว่าผู้ตัดสินควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ด้นั้นสิ่งสำคัญคือการใช้สัญญาณหวีดที่ชัดเจนและสามารถทำให้ผู้เล่นผู้รู้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การที่จะมีตำแหน่งที่ดีสามารถมองเห็นผู้เห็น ลูกบอล ผู้ช่วยผู้ตัดสินต้องมีแนวทางทิศทางการวิ่งที่ถูกต้องจะทำให้มีตำแหน่งที่ดีตลอด เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพราะมีมุมมองที่ชัดเจน การคาดโทษใบเหลือง ใบแดงของผู้ตัดสินต้องแสดงให้เห็นชัดเจน มีความมั่นใจในการคาดโทษ

ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผล เป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างหนึ่งสำหรับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา โดยเป็นเครื่องชี้ว่าการจัดการการศึกษาประสบผลสำเร็จหรือบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้มากน้อยเพียงใดนั้น ต้องอาศัยวิธีการวัดและประเมินผลเป็นเครื่องมือตัดสิน และสรุปเพื่อให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอน ดังที่ พุนศักดิ์ ประถมบุตร (2532: 15) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลว่า

...การวัดผลจะทำหน้าที่ติดตามผลการปฏิบัติว่าได้ผลตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ และการวัดผลยังช่วยชี้ข้อบกพร่อง หรือปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการเรียนการสอนพลศึกษานั้น เพื่อที่จะได้หาทางแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้การเรียนการสอนได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การวัดผลยังช่วยให้ผู้เรียนได้รับผลประโยชน์หลายประการ ทั้งในด้านพัฒนาความสามารถของตนเอง ได้พบความถนัดที่ควรส่งเสริม หรือข้อบกพร่องของตนเองที่ควรแก้ไขปรับปรุง...

ซึ่งสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 391) ที่ได้กล่าวไว้ว่า

...การวัดเพื่อการประเมินผลทางการพลศึกษา (Measurement for Evaluation in Physical Education) คือ การหาปริมาณของพัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนตามหลักการ และกระบวนการของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามสาระ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ได้ตั้งไว้ แล้วก็นำผลของพัฒนาการที่วัดได้มานั้น มาประเมินด้วยการพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรฐานหรือคุณภาพอย่างอื่นที่มีอยู่แล้ว เพื่อดูว่าผลของพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนการสอนที่แล้วมานั้นดีหรือไม่ดี ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่อย่างไร การวัดเพื่อการประเมินผลทางการพลศึกษาส่วนมากมักจะกระทำเพื่อการให้คะแนนนักเรียนหลังจากได้เรียนจบวิชาแต่ละวิชาในภาคการศึกษาหนึ่งๆ หรือจบหลักสูตรการเรียนหนึ่งๆ เรียบร้อยแล้ว...

จะเห็นได้ว่าการวัดและประเมินผลจะทำหน้าที่ติดตามผลการเรียนการสอน และชี้ข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อหาทางแก้ไขปรับปรุงต่อไป ครูพลศึกษาจำเป็นต้องมีความรู้หลักการวัด และประเมินผลทางการพลศึกษา ดังนั้นการศึกษาศาสตร์และพลศึกษาได้ให้ความหมายของการวัดผล (Measurement) การประเมินผล (Evaluation) และแบบทดสอบ (test) ไว้ดังต่อไปนี้

1. การวัดผล

พิสนุ ฟองศรี (2550: 2) ได้ให้ความหมายของการวัดและประเมินผลว่า

...กระบวนการตัดสินคุณค่าของสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยนำสารสนเทศหรือผลจากการวัดมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นอกจากความหมายของการประเมินที่มาจากภาษาอังกฤษคือ evaluation แล้ว ยังมีคำว่า assessment ซึ่งพบได้เสมอ บางกรณีก็ใช้ในความหมายเดียวกัน โดยเฉพาะในหนังสือ ตำราของอเมริกัน ส่วนกลุ่มประเทศที่อยู่ในเครือจักรภพอังกฤษจะใช้ 2 คำนี้ ในความหมายที่แตกต่างกันในความหมายที่ต่างกันนั้น assessment จะเป็นการประเมินเบื้องต้น ในขณะที่ evaluation เป็นกระบวนการตัดสินใจหรือตัดสินคุณค่าขั้นสุดท้าย เช่น assessment ใช้เพื่อหาคำตอบว่านักเรียนเป็นอย่างไร ได้รับความสำเร็จด้านไหน ส่วน evaluation หาคำตอบถึงผลและประสิทธิผลการจัดการเรียนการสอน เป็นต้น จึงอาจกล่าวได้ว่า assessment เป็นส่วนหนึ่งของ evaluation (เยาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี, 2546: 8-9)

แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับ นงลักษณ์ วิรัชชัย (2545: 151) ที่ได้สรุปความหมายของผู้เชี่ยวชาญด้านการประเมินหลายท่านว่า assessment จะตัดสินโดยไม่เน้นข้อสรุปโดยรวม (precision) ในการประเมินมากนัก เช่น การประเมินผู้เรียน (student assessment) การประเมินบุคลากร (personnel assessment) และการประเมินความต้องการจำเป็น (need assessment) เป็นต้น ซึ่งจะนำไปสู่กระบวนการประเมินที่เรียกว่า evaluation ต่อไป จึงกล่าวได้ว่า evaluation เป็นความหมายของการประเมินที่กว้างและครอบคลุมมากที่สุด...

และ พิชิต ภูติจันทร์ (2547: 4) ได้กล่าวถึงความหมายการวัดผลและการประเมินผลไว้ดังนี้

...การวัดผล (Measurement) หมายถึง การใช้เครื่องมืออย่างใดอย่างหนึ่งที่จะค้นหา หรือตรวจสอบ เพื่อให้ได้ซึ่งข้อมูลซึ่งเป็นปริมาณหรือคุณภาพที่มีความหมายแทนพฤติกรรมหรือคุณลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือแสดงผลที่แต่ละคนแสดงออกมา เช่น การวัดส่วนสูง การชั่งน้ำหนัก การให้คะแนนการตอบข้อสอบของผู้เรียน การวัดผลจะเริ่มตั้งแต่ครูตรวจข้อสอบของผู้เรียนแล้วให้คะแนนออกมา หรือครูให้คะแนนจากการปฏิบัติของผู้เรียน การวัดผลการศึกษานอกจากจะใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือนำไปสู่การวัดผลแล้ว อาจใช้เครื่องมืออื่นๆ อีก เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบสำรวจ การวัดผลทางพลศึกษา หมายถึง กระบวนการวัดหรือเทคนิคในการแสดงถึงระดับความสามารถ คุณลักษณะและบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลว่ามีความก้าวหน้า เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหรือลดลงมากน้อยเพียงใด การประเมินผลหรือการประเมินค่า (Evaluation) หมายถึงการนำเอาข้อมูลทั้งหลายที่ได้จากการวัดผลมาพิจารณา เพื่อหาข้อสรุปหรือประเมินค่าหรือตีราคา หรืออาจกล่าวง่ายๆ ว่าเป็นการนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจ ซึ่งข้อมูลต้องมีมากเพียงพอเพื่อนำมาเปรียบเทียบ พิจารณากันกรองให้รอบครอบ แล้วจึงจะสรุปออกมาว่าดี-เลว ได้-ตก เก่ง-อ่อน หรือได้เกรดอะไร การประเมินผลทางพลศึกษา หมายถึง กระบวนการนำข้อมูลที่วัดมาพิจารณาเปรียบเทียบเพื่อการตัดสินใจ และสรุปผลออกมาว่าเป็นอย่างไร...

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 391) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการวัดผลเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษาไว้ดังนี้

การวัดผลทางการพลศึกษาอาจจะเป็นการวัดเพื่อการประเมินผลในหลายๆ ประการแต่ส่วนใหญ่มักจะวัดเพื่อความมุ่งหมายที่สำคัญในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีความสนใจ มีความพยายามศึกษากันคว้า หรือทำแบบฝึกหัดในบทเรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจ ให้ดียิ่งขึ้นหรือฝึกฝนตนเองให้มีความชำนาญให้มากยิ่งขึ้น
2. เพื่อให้ผู้สอนได้ทราบความก้าวหน้าของนักเรียน และผู้เรียนเองก็ได้ทราบความก้าวหน้า และสถานการณ์การเรียนของตนเองไปพร้อมๆ กันด้วย
3. เพื่อให้ทราบสถานการณ์ของการเรียนการสอน คือ ผู้สอนจะรู้ว่าการสอนของตนเองเป็นอย่างไร และจะหาทางปรับปรุงหรือแก้ไขวิธีการสอนของตนเองให้ดีขึ้นต่อไปอย่างไร และผู้เรียนเองก็จะได้ปรับปรุงวิธีการเรียนของตนเองไปพร้อมๆ กันด้วย
4. เพื่อนำผลจากการวัดมาใช้เป็นแนวทางในการจำแนกกลุ่มนักเรียนเพื่อประโยชน์ในการจัดชั้นเรียน จัดกลุ่มตามระดับความสามารถ ที่สามารถเห็นได้ชัดก็เช่นในการจัดกลุ่มในการสอนว่ายน้ำ เพื่อความปลอดภัย
5. เพื่อนำผลมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างมาตรฐานสำหรับใช้เป็นเกณฑ์สำหรับเปรียบเทียบกับผลของการเรียนการสอนของนักเรียนในโอกาสต่อไป
6. เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนผู้เรียนหลังจากการเรียนจบวิชาในภาคหนึ่งๆ หรือหลังจากการเรียนจบหลักสูตรหนึ่งๆ แล้ว ทั้งนี้ เพื่อผู้สอน ผู้เรียน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบว่า เมื่อเรียนจบในวิชาหรือสำเร็จตามหลักสูตรการเรียนนั้นๆ แล้ว ผู้เรียนได้มีการพัฒนาตามที่ได้ตั้งจุดหมายไว้หรือไม่เพียงใด โดยมักจะถือตามเกณฑ์มาตรฐานที่วางไว้ว่า ถ้าผู้ใดที่ได้คะแนนมาก คือ ผู้ที่บรรลุตามจุดหมายของการเรียนการสอนมากก็แสดงให้เห็นว่ามีพัฒนาการมากด้วย และในทำนองเดียวกัน ผู้ใดที่เรียนแล้วได้คะแนนอยู่ในระดับปานกลางและน้อยก็จะเป็นผู้ที่บรรลุตามจุดหมายในระดับปานกลางและน้อย และก็แสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ที่มีพัฒนาการปานกลางและน้อย ตามลำดับด้วย ดังนั้นผู้ที่ได้เรียนในวิชาหนึ่งๆ หรือในหลักสูตรหนึ่งๆ เมื่อเรียนจบวิชาหรือหลักสูตรนั้นๆ แล้ว จึงมัก

ต้องมีสัญลักษณ์เพื่อแสดงว่า ผู้เรียนผู้ใดได้มีพัฒนาการมากน้อยเพียงใดกำกับไว้เพื่อให้เห็นที่ทราบ ด้วยเสมอ

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการวัดผลและ ประเมินผลว่า

...การวัดผลเพื่อหาข้อมูลจากแต่ละบุคคลอันเป็นรากฐานให้จัดการศึกษาได้ผลตรงตาม เป้าหมายจึงถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง กิจกรรมทางการศึกษาเป็นกิจกรรมที่เสริมสร้างให้ บังเกิดการเปลี่ยนแปลงกับผู้รับการศึกษาทั้งด้านปริมาณและด้านคุณภาพ การจะพิจารณา ตัดสินว่าอะไรดีอะไรเลว อะไรได้ตามเกณฑ์ อะไรพลาดจากเกณฑ์ อะไรจะช่วยในการ พิจารณาตัดสินได้อย่างดีต้องใช้หลักการวัดผล จะพูดว่าที่ได้มีการศึกษาที่นั่นย่อมมีการ วัดผลและประเมินผล...

จากความหมายของการวัดผลข้างต้นสามารถสรุปได้ดังนี้ การวัดผล หมายถึง กระบวนการ ในการตรวจสอบในสิ่งที่ต้องการทราบได้ผลตรงตามเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งในการวัดนั้นผลที่ ออกมาจะเป็นปริมาณ ตัวเลข ลำดับ ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ต้องการวัด

2. การประเมินผล

การประเมินผล (Assessment) หมายถึง การประเมินเป็นการบรรยายสภาพที่มีอยู่ เป็นอยู่ ของปรากฏการณ์ในเวลาใดเวลาหนึ่ง เป็นเพียงการบรรยายสภาพการณ์เท่านั้น ไม่มีการตัดสิน คุณค่า ไม่มีการอธิบายให้เหตุผล รวมทั้งไม่มีการให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติแต่อย่างใด บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ (2549: 11) นอกจากนี้ วิริยา บุญชัย (2529: 9) ยังได้กล่าวถึงการ ประเมินผลว่า

...การประเมินผลเป็นการประเมินค่าหรือการวัดคุณค่าในสิ่งที่ต้องการทราบในทางรวม ๆ เช่น กำหนดว่า “ดี” “เลว” “สวย” เป็นต้น ในการกำหนดค่าหรือดีค่านั้น อาศัยจากการ ทดสอบและวัดผลมาลงความเห็นว่า “ดี” “สวย” หรือ “ไม่สวย” การประเมินผล เป็น กระบวนการตัดสินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน ในการตัดสินนั้นครูจำเป็นต้อง อาศัยขบวนการเพื่อช่วยให้การตัดสินใจเป็นไปอย่างถูกต้อง ขบวนการดังกล่าวได้แก่

การรวบรวมข้อมูล (การวัดผล) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้อีกกับข้อมูลที่มีเกณฑ์มาตรฐานอยู่แล้ว ต่อจากนั้นก็กำหนดคุณค่าหรือตัดสิน โดยอาศัยข้อมูลการวัดผลดังกล่าวแล้ว การประเมินผลถือว่ามีส่วนสำคัญในการปรับปรุงการเรียนของนักเรียนด้วย...

และสุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2526: 10) ได้กล่าวถึงการประเมินผลไว้ดังนี้

...การวัดและประเมินผลในการเรียนพลศึกษาในอดีตนั้น มักจะใช้การวัดและประเมินผลความสามารถทางพลศึกษาในเชิงปริมาณมากกว่าคุณภาพ คือสนใจเฉพาะจำนวน เช่น โยนลูกกลงห่วง ได้กี่ลูก วิ่งได้เร็วกี่นาที เป็นต้น แต่ไม่ได้ประเมินท่าทางความสวยงาม หรือการใช้กลไกของร่างกายในการกระทำกิจกรรม แต่ในปัจจุบันการประเมินผลจะให้ความสำคัญทั้งปริมาณและคุณภาพอย่างเท่าเทียมกัน โดยการประเมินด้านคุณภาพ (qualitative evaluation) เป็นการประเมินด้านเทคนิคการเล่น การกระทำและท่าทาง ที่ถูกต้องสวยงาม การประเมินด้านปริมาณ (quantitative evaluation) จะคำนึงถึงจำนวนครั้งที่ปฏิบัติได้ เป็นเกณฑ์ในการตัดสินให้คะแนน...

จากความหมายของการประเมินผลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การประเมินผล หมายถึง การตัดสิน หรือการตีค่า ในสิ่งที่เราต้องการหาค่า ซึ่งในการตัดสินหรือการตีค่านั้นจะออกมาในรูปของคุณค่าของสิ่งนั้น ๆ เช่น ดี ไม่ดี สวย ไม่สวย เป็นต้น ในการประเมินผลนั้นต้องอาศัยข้อมูลหรือรายละเอียดที่ได้มาจากการวัดผลและแบบทดสอบ

3. แบบทดสอบ

แบบทดสอบเป็นเครื่องมือสำคัญและใช้มากที่สุดในโรงเรียน แบบทดสอบที่ดีจะช่วยให้ครูทราบสถานภาพของนักเรียนและของครูว่าเป็นอย่างไร มีด้านใดดีหรือด้อยควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร สอดคล้องกับ Hastad and Lacy (อ้างใน บุญส่ง โกสละ, 2547: 27) แบบทดสอบเป็นเครื่องมือ วิธีการ หรือเทคนิคที่ใช้วัดปริมาณหรือคุณภาพของสิ่งของ สมบัติ หรือที่เราสนใจ ส่วน Kirkendall และคณะ (อ้างใน บุญส่ง โกสละ, 2547: 27) ว่าแบบทดสอบคือเครื่องมือที่ถูกใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล ที่เกี่ยวกับบุคคลหรือวัตถุ วิจัย บุญชัย (2529: 8-9) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบไว้ว่า หมายถึง แบบ (Form) หรือเครื่องมือ (Tool) หรือกระบวนการสำหรับวัดความสามารถ ความสัมฤทธิ์หรือ ความสนใจของบุคคลที่แสดงออกมา แบบทดสอบนี้ใช้วัดในสิ่งที่

เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งจะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือการกระทำออกมาก่อน เช่น จะวัดความสามารถทางปัญญา ก็ให้ ผู้นั้นทำข้อสอบ ผลก็จะออกมา หรือต้องการวัดกำลังขา ก็ต้องให้มีการกระโดด ถ้ากระโดดได้สูงมากก็แสดงว่ามีกำลังขามาก มิใช่เอาเทปมาวัดขา ถ้าขาโต ก็มีกำลังขามาก จะเห็นว่าแบบทดสอบก็เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการประเมินผล

แบบทดสอบในการวัดผลการศึกษาหรือผลศึกษานั้นสามารถแยกออกได้ 2 ประเภทด้วยกันคือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองและแบบทดสอบมาตรฐาน

แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher-made test) เป็นแบบทดสอบที่พบอยู่โดยทั่วไป ซึ่งครูสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนของตนเอง แบบทดสอบจะมีลักษณะดังนี้

1. เหมาะสมกับหน่วยการสอนที่ครูกำหนดเนื้อหาและความยากง่ายไว้
2. การสร้างแบบทดสอบนั้นวิธีการสร้างเครื่องมือ และการให้คะแนนขึ้นอยู่กับ การกำหนดของครู โดยอาศัยความเที่ยงตรงจากหลักสูตรเป็นเกณฑ์
3. แบบทดสอบอาจจะไม่เป็นไปตามคะแนนมาตรฐานของส่วนการศึกษานั้น ๆ แต่เป็นคะแนนที่ครูรวบรวมไว้ตลอดทั้งปี และสร้างคะแนนมาตรฐานขึ้นใช้เอง
4. แบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้เร็ว ดังนั้นวิธีการอาจจะไม่ดีเท่ากับแบบทดสอบมาตรฐาน
5. ไม่เหมาะสมกับการนำไปใช้สำหรับครูคนอื่น ๆ เหมาะสมสำหรับใช้ในส่วนการศึกษา หรือท้องถิ่นนั้น ๆ

แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized test) หมายถึง แบบทดสอบที่มีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนที่ทำให้ใช้ข้อสอบนี้ทดสอบในต่างสถานที่และต่างเวลาได้ การสร้างแบบทดสอบต้องออกข้อสอบหลาย ๆ ข้อ ทำการทดสอบกับคนจำนวนมาก นำข้อสอบโดยเลือกเฉพาะข้อที่มีคุณภาพดีไว้ แบบทดสอบมาตรฐานนี้นอกจากจะมีวิธีการ เครื่องมือและการให้คะแนนคงที่แล้ว ยังต้องมีความเที่ยงตรง (validity) ความเชื่อมั่น (reliability) และมีเกณฑ์ปกติ (norm)

4. ขอบข่ายการวัดผลทางพลศึกษา

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2519: 7-8) ได้กล่าวว่า เมื่อทราบความมุ่งหมายของหลักสูตร และความมุ่งหมายของการสอนในระดับชั้นเรียนแล้วก็มาพิจารณาว่าจะวัดอะไรเพื่อให้ตรงกับเนื้อหาหรือความมุ่งหมายของระดับนั้น ๆ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไปบ้าง แต่ก็ควรสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอน ซึ่งอาจจะวัดในสิ่งต่อไปนี้

1. วัดความรู้ความเข้าใจ (knowledge test) ได้แก่ การวัดความรู้ความเข้าใจในด้านวิธีการเล่น แบบการเล่น กฎ กติกา ประวัติ ความเป็นมา ตลอดจนเรื่องอุปกรณ์การเล่น เป็นต้น

2. วัดทางด้านทักษะกีฬา (sport skills test) ได้แก่ การวัดทักษะทางการเคลื่อนไหวทางกีฬา อาจเป็นทักษะเบื้องต้น (basic skill) ของกีฬาแต่ละประเภท และทักษะการเล่นเป็นชุด (team play skill) หรือทักษะความชำนาญในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน เป็นต้น

3. วัดสมรรถภาพทางร่างกาย (physical fitness test) ได้แก่ การวัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของสมรรถภาพทางร่างกาย เช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความว่องไว ความอ่อนตัว และความอดทน เป็นต้น แบบทดสอบทางด้านนี้ เช่น

3.1 แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT = International Committee for the Standardization of Physical Fitness Test)

3.2 แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา นันทนาการ และเดินร่า แห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPERD Youth Fitness Test) เป็นผู้คิดค้นแบบทดสอบนี้

4. การวัดการทำงานของหัวใจและหลอดเลือด (cardiovascular test) ได้แก่ การวัดการทำงานของหัวใจ การหายใจ และอัตราการเต้นของหัวใจ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ต้องใช้เครื่องมือในการทดสอบประสิทธิภาพและสมรรถภาพการทำงานของหัวใจ บอกถึงสมรรถภาพการทำงานของหัวใจ บอกถึงสมรรถภาพทางกายเช่นเดียวกัน

5. การวัดเจตคติหรือทัศนคติ (attitude test) ได้แก่ การวัดในเรื่องต่าง ๆ ที่แสดงออกในทางที่ดี เป็นผลมาจากการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาและการกีฬา ดังเช่น

- 5.1 ความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาและการกีฬา
- 5.2 เวลาเรียนและความตั้งใจเรียนอย่างกระตือรือร้น
- 5.3 การตรงต่อเวลาในการเรียน
- 5.4 การแต่งกายอย่างเหมาะสมในการเล่นกีฬา
- 5.5 ความระมัดระวังเอาใจใส่การป้องกันอุบัติเหตุทางกีฬา
- 5.6 รักการบริการช่วยเหลือ ร่วมมือเป็นพิเศษทางพลศึกษาให้แก่ส่วนรวม

6. ลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาหรือคุณธรรมทางจิตใจ (Sportsmanship) การสอนสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งเพราะเป็นการสร้างคุณธรรมให้แก่เยาวชน เพื่อให้พลเมืองของชาติเป็นประชาธิปไตยเป็นประชาชนที่มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และการวัดผลต้องเน้นเรื่องนี้ซึ่งอาจวัดในสิ่งต่อไปนี้คือการรู้จักเสียสละ การรู้แพ้ รู้ชนะ และรู้จักถอย การให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี การปฏิบัติตามระเบียบ กฎ กติกา และรักษาความสามัคคี เป็นต้น

5. เกณฑ์ในการเลือกแบบทดสอบ

ในการที่จะนำแบบทดสอบมาใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา จำเป็นต้องใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือ ดังนั้นการเลือกเครื่องมือในการทดสอบจำเป็นต้องใช้เครื่องมือที่ได้มาตรฐาน ดังที่ วิริยา บุญชัย (2529: 25-26) กล่าวว่า ควรมีเกณฑ์การเลือกดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (validity) หมายถึง ความถูกต้องที่ข้อสอบวัดได้ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการจะวัด เช่น ต้องการจะวัดความรู้วิชาสรีรวิทยาการออกกำลังกาย ข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงสูงก็จะวัดผู้รับการทดสอบว่า มีความรู้ในวิชาดังกล่าวนั้นจริงหรือไม่ รู้มากน้อยเพียงใด แต่ถ้าวัดออกมาแล้วกลับบอกว่า ผู้รับการทดสอบนั้นมีความสามารถและความรู้ในทางอื่น ก็แสดงว่าแบบทดสอบนี้ขาดความเที่ยงตรง

2. มีความเชื่อมั่น (reliability) หมายถึง แบบทดสอบนั้นหรือข้อสอบนั้น เมื่อสอบไปแล้วผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้คงที่และแน่นอน และแม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิมนี้อีก

ทดสอบกับผู้เรียนกลุ่มเดิมอีก ผู้เรียนก็จะตอบหรือทำได้เหมือนเดิม (ในขณะที่ผู้เรียนนั้นยังไม่ได้มีการเรียนรู้เพิ่มเติม) เช่นเดียวกันในการพิจารณาความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบทักษะทางกีฬาแบบมินตัน เมื่อครูนำแบบทดสอบทั้งสองครั้งใกล้เคียงกันหรือเหมือนกับครั้งแรก แสดงว่าแบบทดสอบมีความเชื่อถือได้ ซึ่งเป็นความคงที่ของความสามารถของนักเรียน เพื่อความแน่นอนเกี่ยวกับการศึกษา หรือทดสอบความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบนี้เราต้องคาดว่าไม่มีการเรียนเพิ่มเติมในช่วงของการทดสอบ เพื่อให้สถานภาพของผู้เรียนไม่เปลี่ยนแปลง

3. มีความเป็นปรนัย (objectivity) ความเป็นปรนัยของข้อสอบหรือแบบทดสอบมิได้หมายถึงข้อสอบในแบบปรนัย จะเป็นข้อสอบแบบใดก็ตามถ้าเป็นแบบทดสอบที่ดี จะต้องมีความเป็นปรนัย ซึ่งหมายถึงแบบทดสอบนั้นมีความคงที่ในการให้คะแนน ในการตรวจให้คะแนนนั้นไม่ว่าจะตรวจเมื่อใดหรือใครตรวจก็ตาม ตรวจคะแนนของคำตอบนั้นก็คงเดิมอยู่เสมอ

4. มีเกณฑ์ปกติ (norm) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งครูสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชาชน ในลักษณะเดียวกันได้

ดังนั้นการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาที่ดี จึงจำเป็นต้องมีเครื่องมือที่เป็นมาตรฐาน ที่สามารถบ่งชี้ถึงขอบเขต มีความเที่ยงตรง มีความเชื่อถือได้ มีความเป็นปรนัย มีความยุติธรรมในการให้คะแนน โดยอาศัยการสังเกตและมีหลักการให้คะแนนออกมาเป็นตัวเลข คือการสร้างมาตรวัดประมาณค่า

ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสร้างมาตรวัดประมาณค่า

การวัดผลประเมินผลทางพลศึกษานั้น มีด้วยกันหลายวิธี แต่หลักสำคัญต้องขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ที่เราต้องการจะวัดและประเมินผลว่าตรงตามจุดประสงค์หรือไม่ สุพิตร สมานิติ (2530: 251-252) ได้กล่าวถึงการวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษาไว้ว่า การวัดผลและการประเมินผลทางพลศึกษามีการวัดผลอยู่หลายวิธี และวิธีที่ได้รับความนิยมใช้เป็นเครื่องมือในการวัดและประเมินผลคือ การสังเกต (Observation) โดยมีเครื่องมือช่วยการสังเกตที่เป็นมาตรฐาน เช่น กล้องถ่ายภาพยนตร์ กล้องวิดีโอ กล้องถ่ายรูป เทปบันทึกเสียง นาฬิกา เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีเครื่องมือที่สามารถช่วยสังเกตที่สามารถสร้างขึ้นเอง ได้แก่ แบบสำรวจรายการ

(checklist) แบบบัตรคะแนน (score cards) แบบเทียบตัวอย่าง (the specimen) และมาตรวัด
ประมาณค่า (rating scale)

บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ (2549: 131) ได้กล่าวถึงมาตรวัดประมาณค่า ไว้ดังนี้

...มาตรวัดประมาณค่า เป็นเทคนิคที่ดีวิธีหนึ่ง เป็นการนำขบวนการสังเกต โดยนำมา
จัดลำดับใช้ประเมินความสามารถลักษณะหรือองค์ประกอบต่าง ๆ มาตรวัดประมาณค่า
เป็นเทคนิคที่ประหยัดเวลาเมื่อเทียบกับเทคนิคอื่น ๆ...

ซึ่งสอดคล้องกับ ผาณิต บิลมาศ (2530: 19) ที่ได้กล่าวว่า

...การที่จะทำให้ผลของคุณภาพมีความน่าเชื่อถือได้ ให้มีมาตรฐานนั้น ต้องใช้มาตรวัด
ประมาณค่า เพราะเป็นเทคนิคที่ดีวิธีหนึ่ง เป็นการนำกระบวนการสังเกตโดยนำมา
จัดอันดับใช้ประเมินความสามารถ ลักษณะหรือองค์ประกอบต่าง ๆ มาตรวัดประมาณค่า
เป็นเทคนิคที่ประหยัดเวลาและมาตรวัดประมาณค่ายังช่วยให้การประเมินผลด้านคุณภาพ
เป็นปรนัยมากขึ้น โดยการกำหนดคะแนน...

Brown and McGee (1979: 555) ยังได้กล่าวอีกว่า

...มาตรวัดประมาณค่า (rating scale) เป็นการนำกระบวนการสังเกตโดยนำมาจัดลำดับ
ใช้ประเมินความสามารถ ลักษณะหรือองค์ประกอบต่าง ๆ มักใช้เป็นเครื่องมือในการ
สังเกต มาตรวัดประมาณค่าเป็นเทคนิคที่ประหยัดเวลา เมื่อเทียบกับเทคนิคอื่น ส่วนมากใช้
วัดเจตคติความชอบ ความมีน้ำใจนักกีฬา ความสามารถในการเล่นกีฬา กิจกรรมต่าง ๆ
แล้ว มีการเลือกสเกลที่จะใช้และแบ่งแยกองค์ประกอบที่ต้องการวัดอย่างละเอียด...

และกมล สูดประเสริฐ (2516: 131) ได้กล่าวถึงมาตรวัดประมาณค่าไว้ว่า

...ในการวัดผลและประเมินผลทางทักษะกีฬา โดยใช้มาตรวัดประมาณค่า (rating scale)
เป็นการวัดผลในเชิงคุณภาพ (Subjective method) มีความจำเป็นในกระบวนการวัดและ
ประเมินผลทางพลศึกษา เพราะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูสามารถจำแนกระดับ

ความสามารถของนักเรียน ซึ่งทำให้การวัดผลสัมฤทธิ์ทางทักษะกีฬามีความเป็นปรนัยมากยิ่งขึ้น...

ในการสร้างมาตรวัดประมาณค่าทักษะกีฬานั้น วิริยา บุญชัย (2529: 328) ได้กล่าวถึงหลักทั่ว ๆ ไปในการสร้างมาตรวัดประมาณค่าไว้ดังนี้

1. วัดอุปประสงค์ของการประมาณค่าก็เพื่อประเมินหรือแบ่งกลุ่มความสามารถของนักเรียน
2. กำหนดองค์ประกอบพื้นฐานที่ต้องการประเมินผล โดยกำหนดรายละเอียดของทักษะที่ต้องการ เช่น กีฬาบาสเกตบอล ครูต้องการประเมินผลด้านการเลี้ยงลูกเข้ายิงประตูได้เป็นความสามารถในการเลี้ยงลูก และความสามารถในการเล่นเป็นทีม
3. เลือกระดับความสามารถ ระดับในการประมาณค่า ครูควรกำหนดไว้อย่างชัดเจน เช่น กำหนดไว้สองระดับ คือผ่านและไม่ผ่าน หรือกำหนดไว้ 3 ระดับ หรือ 5 ระดับ การกำหนดค่าเกินกว่า 5 ครูต้องกำหนดรายละเอียดของความแตกต่างในระดับไว้อย่างชัดเจน

Baumgartner and Jackson (1999: 366) ได้กล่าวถึงกระบวนการสร้างมาตรวัดประมาณค่า นั้น ประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ

1. พิจารณาจุดประสงค์ของแบบมาตรวัดประมาณค่า เพื่อวัดระดับความสามารถและการประเมินท่าทางในการปฏิบัติ
2. พิจารณาองค์ประกอบพื้นฐาน องค์ประกอบแต่ละส่วนต้องสามารถอธิบายให้เห็นความสัมพันธ์ของคุณค่าที่ระบุหรือกำหนดไว้
3. เลือกระดับความสามารถของแต่ละองค์ประกอบอาจแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ (ผ่าน- ตก) เป็นเงื่อนไขที่ค่อนข้างหายากในกระบวนการประเมินผล หากเป็น 3 ระดับ ก็สามารถแบ่งนักเรียนออกเป็นสูงกว่าเกณฑ์ การให้คะแนนแบบ 5 ระดับ นับเป็นระดับที่เหมาะสม

Barrow and McGee (1979: 558-561) ยังได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างมาตรฐานวัดประมาณค่า ดังนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ในการประมาณค่าว่า ต้องการแบ่งกลุ่ม แบ่งระดับวัด ความก้าวหน้า หรือประเมินโปรแกรมและการวิจัย วัตถุประสงค์เป็นตัวกำหนดรูปแบบในการ จำแนกประเภทของสเกลที่จะใช้ เช่น แบบตัวเลข การบรรยายหรือรูปภาพ หรือระดับของสเกล เช่น การจัดระดับคะแนน (grading) อาจใช้ 5 ระดับ อาจแบ่งเป็น 7 หรือ 10 ระดับ

2. การกำหนดลักษณะและคำจำกัดความ โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบของกิจกรรม หรือพฤติกรรมทั้งหมด บรรยายคุณลักษณะแต่ละข้ออย่างชัดเจน ให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ที่จะ ใช้ต้องมีคำอธิบายเป็นศัพท์ที่ชี้เฉพาะเกี่ยวกับการปฏิบัติและพฤติกรรม ถ้าชี้เฉพาะมาก ๆ ผลของ การให้คะแนนก็ยังเป็นปรนัยและเชื่อถือได้มากขึ้นเท่านั้น

3. การแบ่งลักษณะออกเป็นลักษณะย่อย ถ้าลักษณะการวัดมีความซับซ้อน การแบ่ง ลักษณะออกเป็นลักษณะย่อย และประเมินแยกจากกันจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด เช่น อาจแบ่งการ ยิงประตูออกเป็นหลาย ๆ ประเภท และประเมินแยกจากกัน หรืออาจแบ่งการยิงประตูแต่ละ ประเภทออกเป็นสวนพื้นฐานแต่ละส่วน เช่น การจับบอล การตั้งท่า การกระโดดลอยตัว การปล่อยบอล ความแม่นยำ ความสวยงาม การบังคับลูก และการตามบอล การให้คะแนน รายย่อย ๆ นี้ จะเพิ่มความเที่ยงตรงขึ้น และอาจจะมีการกำหนดน้ำหนักของความสำเร็จในแต่ละ รายการย่อย เช่น การปล่อยลูกบอลในการยิงระยะไกล มีความสำคัญกว่าการตั้งท่า

4. การเลือกระดับของมาตรฐานวัดประมาณค่า ควรกำหนดระดับของสเกลที่จะใช้เพื่อเป็น การวางขอบเขตในการสร้างเครื่องมือ โดยปกติจะแบ่งเป็น 5 ระดับ เพราะมีความเที่ยงตรงเพียงพอ และ แม่นตรงที่สุด

5. การใช้ตัวเลขและระดับที่ใช้ ครูกำหนดระดับจากการสังเกตโดยใช้ค่าตัวเลขตาม วัตถุประสงค์ของผู้สอนเองก็ได้

6. การเตรียมใบบันทึกคะแนน ครูสามารถทำขึ้นใช้เองเพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แต่ที่สำคัญก็คือ ต้องมีความแม่นยำแน่นอน และง่ายต่อการให้คะแนน การออกแบบใบบันทึกคะแนนนั้น จะต้องเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่จะวัด

Morrow *et al.* (1995: 289) ได้กล่าวถึง ความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นจากการสร้างมาตรวัดประมาณค่า ไว้ดังนี้

1. ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากตัวผู้ประเมิน (halo effect) คือ ผู้ประเมินมีทัศนคติทางบวกหรือทางลบกับผู้ประเมิน และใช้ความรู้สึกในการประเมินความสามารถของผู้ประเมิน จนกลายเป็นความลำเอียง

2. ความผิดพลาดไปจากมาตรฐาน (standard error) คือ ผู้ประเมินให้คะแนนแตกต่างกันไปจากผู้ประเมินคนอื่น ทำให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันของมาตรฐานในการให้คะแนน

3. ความผิดพลาดที่มีแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง (central-tendency error) ผู้ประเมินลังเลที่จะให้คะแนนสูงสุดหรือต่ำสุด ซึ่งมีผลทำให้คะแนนไม่กระจาย คะแนนไปรวมกันที่จุดเดียวซึ่งทำให้ค่าความเชื่อถือลดน้อยลง

Morrow *et al.* (1995: 289-290) ได้เสนอแนะเพื่อปรับปรุงมาตรวัดประมาณค่า ไว้ดังนี้

1. พัฒนาวิธีการสร้างระดับคะแนนให้เหมาะสม โดยกำหนดจุดประสงค์ให้เป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดลักษณะเพื่อตัดสินความสำเร็จ ระบุลักษณะที่คัดเลือกไว้เป็นลักษณะเชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ คัดเลือกและกำหนดระดับคะแนนให้เหมาะสมกับเครื่องมือที่จะใช้วัด คัดเลือกทักษะที่ระบุให้เป็นลักษณะเชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ ทดลองนำมาตรวัดประมาณค่าไปใช้ และนำกลับมาทบทวนหาข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไข

2. ฝึกอบรมผู้ที่จะทำการประเมินให้เข้าใจเกี่ยวกับลักษณะที่จะวัด และแยกความแตกต่างระหว่างความสามารถที่จะใช้

3. ชี้แจงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการทดสอบ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาขึ้น

4. ให้อาจารย์เพียงพอกับผู้ประเมินในการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ

5. กำหนดจำนวนผู้ประเมินไว้มาก ๆ เท่าที่จะทำได้ แต่หากไม่สามารถทำได้ควรทำการทดสอบความเข้าใจกับผู้ประเมินเสียก่อน

6. ผู้ประเมินควรประเมินที่ละทักษะ หรือที่ละลักษณะ เพื่อให้ได้ผลที่ถูกต้องที่สุด

จากการศึกษาเอกสาร ตำรา ที่เกี่ยวข้องกับหลักการสร้างมาตรวัดประมาณค่าทางทักษะกีฬา ที่ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอเอาไว้ ผู้วิจัยใช้หลักการดังกล่าวเป็นแนวทางในการสร้างมาตรวัดประมาณค่าทักษะมวยไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนปรีดิรัฐธรรมศักดิ์ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ที่จะใช้ในการประเมินผลด้านคุณภาพและปริมาณทักษะมวยไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปรีดิรัฐธรรมศักดิ์

2. กำหนดทักษะองค์ประกอบพื้นฐานที่ประเมินผล โดยพิจารณาจากความสำคัญของการปฏิบัติทักษะที่ใช้ในการเรียนการสอน

3. กำหนดระดับคะแนนในการประเมินให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนในการปฏิบัติโดยแบ่งระดับออกเป็น 4 ระดับ คือ 4 = ดี 3 = ปานกลาง 2 = พอใช้ 1 = ต้องปรับปรุง

4. กำหนดคุณลักษณะย่อยที่ต้องการวัดและประเมินผล เช่น ลักษณะของแขน ลักษณะของศีรษะและลำตัว ลักษณะของขาและเท้า

5. ในขั้นตอนที่ 4 และ 5 ผู้เชี่ยวชาญจะเป็นผู้กำหนดน้ำหนักความสำคัญของคุณลักษณะย่อย โดยพิจารณาจากความสำคัญของเนื้อหา

6. สร้างแบบบันทึกคะแนนให้เหมาะสมและสะดวกต่อการบันทึก

7. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของมาตรวัดประมาณค่าทักษะกีฬา มวยไทย โดยให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณาเห็นชอบ ตามวิธีของ Rovinelli and Hampleton เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index consistency) ของแบบประเมินลักษณะพฤติกรรม

8. หาค่าความเชื่อถือได้ โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test-retest method) โดยเว้นระยะเวลาในการทดสอบห่างกัน 1 สัปดาห์ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

9. หาค่าความเป็นปรนัย โดยใช้ผู้ประเมินจำนวน 2 คน ทำการประเมินทักษะและนำคะแนนที่ได้ไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

10. ได้มาตรวัดประมาณค่าที่มีความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และความเป็นปรนัย ไปใช้ในการสร้างมาตรวัดประมาณค่าทักษะมวยไทย ระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนปริยัติรังสรรค์

การสร้างเกณฑ์มาตรฐาน

ความหมายของเกณฑ์มาตรฐาน

คำว่า เกณฑ์มาตรฐาน (norms) กลุ่มเกณฑ์มาตรฐาน (norms group) มักจะใช้ในการวัดผลทางการศึกษา เกณฑ์มาตรฐานบางครั้งใช้แทนความหมายของคำว่า ค่าเฉลี่ยสำหรับกลุ่มตัวอย่าง เฉพาะบางกลุ่มที่สุ่มมา กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมานี้เรียกว่า กลุ่มเกณฑ์มาตรฐาน (norms group) หรือ กลุ่มอ้างอิง (reference group) ตารางที่แสดงพฤติกรรมของกลุ่มเกณฑ์มาตรฐาน เรียกว่า ตารางเกณฑ์มาตรฐาน (norms table) ตารางเกณฑ์มาตรฐานมักจะแสดงให้เห็นทราบถึง ความสัมพันธ์หรือ สอดคล้องกันระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบที่นักเรียนทำได้ และคะแนนที่แปลงไป อนันต์ ศรีโสภา (2520: 166)

แบบทดสอบที่จะนำเอาไปใช้วัดความสามารถนั้น ๆ จะต้องมีความเหมาะสมกับกลุ่มประชากรที่ต้องการทดสอบ ซึ่ง วิริยา บุญชัย (2529: 26) กล่าวถึงเกณฑ์มาตรฐานไว้ว่า

...เกณฑ์มาตรฐาน หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกันได้ การสร้างเกณฑ์มาตรฐานนี้อาศัยอายุ ส่วนสูง น้ำหนัก และอื่น ๆ ช่วยในการพิจารณาทางพลศึกษายังมีข้อปลีกย่อยอีก เช่น แบ่งเกณฑ์มาตรฐานระหว่างนักเรียนชาย-หญิง การสร้างเกณฑ์มาตรฐานมีขอบข่ายดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ต้องมีจำนวนมาก
2. ข้อมูลที่นำมาสร้างเกณฑ์มาตรฐานต้องเป็นตัวแทนของประชากรได้จริง โดยจากการสุ่มตัวอย่างที่กระจาย ค่าที่ได้ไม่สูงหรือต่ำจนเกินไป
3. เกณฑ์มาตรฐานที่ได้ควรใช้เฉพาะกลุ่มในท้องถิ่นเท่านั้น เพราะแต่ละท้องถิ่นแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน
4. เกณฑ์มาตรฐานต้องมีการปรับปรุงด้วย เพราะการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและด้านต่างๆ ซึ่งแน่นอนเหลือเกินว่าลักษณะความสามารถของเด็กก็เปลี่ยนไปด้วย

และสอดคล้องกับ พาณิชย์ บิลมาศ (2530 : 47) ได้กล่าวถึง ความหมายเกณฑ์มาตรฐานไว้ว่า

...เป็นสเกลหรือมาตรฐานที่แสดงถึงระดับความสามารถของกลุ่มตัวอย่างหรือประชากรเดียวกับเกณฑ์ ได้จากการเปลี่ยนคะแนนดิบให้เป็นคะแนนมาตรฐานอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อใช้ในการเปรียบเทียบและแปรผล...

นอกจากนี้ พยุงศักดิ์ สนเทศ (2531: 50) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การหาค่าเกณฑ์มาตรฐานของแบบทดสอบย่อยและแบบทดสอบรวม ทำให้สามารถเปรียบเทียบให้ผู้รับการทดสอบทราบถึงระดับความสามารถของตนอยู่ในระดับใด เกณฑ์มาตรฐานทั้งคะแนนย่อยและคะแนนรวมอาจแสดงในรูปการแบ่งคะแนนโดยวิธีโค้งปกติ ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ ค่าเฉลี่ยและเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรืออาจจะใช้คะแนนมาตรฐาน “ที” ก็ได้

ประเภทของเกณฑ์มาตรฐาน

เกณฑ์มาตรฐานมีอยู่หลายประเภท บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2526: 385) ได้แบ่งประเภทของเกณฑ์มาตรฐานเป็น 4 ประเภท คือ

1. เกณฑ์มาตรฐานระดับชาติ (national norms) หมายถึง เกณฑ์มาตรฐานที่คำนวณจากกลุ่มตัวอย่างทั้งประเทศหรือขนาดใหญ่มาก โดยจำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา อาชีพ เพศ เป็นเกณฑ์ที่ใช้เปรียบเทียบได้อย่างกว้างขวางมากที่สุด ครอบคลุมประชากรได้ในวงกว้าง เป็นเกณฑ์ที่ใช้กับการทดสอบทุกชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหมาะสมกับการวัดความถนัดทั่วไปและวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. เกณฑ์มาตรฐานระดับท้องถิ่น (local norms) หมายถึง เกณฑ์มาตรฐานที่ใช้กลุ่มอ้างอิงเฉพาะลง ซึ่งถ้าใช้เกณฑ์มาตรฐานระดับชาติ อาจไม่ครอบคลุมไม่ทั่วถึง ไม่ละเอียดพอ ทำให้ไม่สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและทุกสมรรถภาพ เกณฑ์มาตรฐานระดับท้องถิ่นสามารถใช้เปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนในชุมชนต่าง ๆ ได้

3. เกณฑ์มาตรฐานเฉพาะกลุ่มพิเศษ (special groups norms) เป็นเกณฑ์มาตรฐานที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะ เช่น กลุ่มอาชีพต่าง ๆ กัน นักเรียนแพทย์ นักเรียนครู แบบทดสอบเขาวัวที่สร้างสำหรับใช้วัดนักเรียนตาบอด หรือหูหนวก เป็นต้น

4. เกณฑ์มาตรฐานระดับโรงเรียน (school mean norms) เป็นเกณฑ์มาตรฐานที่คำนวณมาจากค่าเฉลี่ย ผลการทดสอบของชั้นเรียนหรือทั้งโรงเรียน คล้ายกับเกณฑ์มาตรฐานระดับท้องถิ่น แต่เป็นการสร้างขึ้นเพื่อใช้ประโยชน์ในการศึกษาโรงเรียน ซึ่งอ้างอิงเฉพาะนักเรียนในระบบการศึกษา

ความจำเป็นในการใช้เกณฑ์มาตรฐาน

การวัดผลแบบอิงเกณฑ์นั้นต้องอาศัยการเรียนการสอนที่มีแบบเฉพาะ แต่โดยทั่วไปแล้ว การอ้างอิงเกณฑ์มาตรฐานย่อมมีคุณค่ามากกว่า แต่จะพบว่า มีเกณฑ์มาตรฐานให้เลือกใช้อยู่ น้อยมาก แม้นสถานการณ์ทดสอบที่ประกอบด้วยพฤติกรรมทั้งหมดที่ต้องการที่จะอ้างอิง เราก็ยัง

ต้องการที่จะได้ข้อมูลที่เป็นเกณฑ์มาตรฐาน (normative data) ถ้าพึงแต่เพียงคะแนนดิบอย่างเดียวย่อมไม่มีความหมายใด ๆ และไม่ทราบว่าบุคคลอื่นทำได้เท่าใด เกณฑ์มาตรฐานจะทำให้ทราบว่าใครได้คะแนนเท่าไร จากแบบสอบถามเมื่อมาเปรียบเทียบกัน

ข้อควรระวังในการใช้เกณฑ์มาตรฐาน

ข้อควรระวังในการใช้เกณฑ์มาตรฐานว่า การตีความหมายเกณฑ์มาตรฐานในรายงานแบบทดสอบจะพิจารณาเกี่ยวกับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ความเป็นตัวแทนได้
2. ลักษณะของตัวอย่างที่นำมาใช้
3. ความเก่าของเกณฑ์มาตรฐานที่ใช้มานานแล้วเท่าไร
4. อย่างยอมรับเกณฑ์มาตรฐานอย่างยึดมั่นตายตัว
5. ควรระบุแหล่งของตัวอย่างที่แน่ชัดมากกว่ากล่าวไว้รวม ๆ

อย่างไรก็ตาม การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานจะต้องมีลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ ต้องเป็นปัจจุบัน (regency) ต้องเป็นตัวแทนที่แท้จริง (representativeness) และความเกี่ยวข้องกับขนาดของกลุ่มใหญ่ หรือเล็ก (relevance)

เครื่องมือวัดผลพลศึกษา

พิชิต ภูติจันทร์ (2547: 11-13) ได้กล่าวถึงเครื่องมือวัดผลทางพลศึกษาไว้ดังนี้

ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามีขอบข่ายเนื้อหาวิชากว้างขวาง ประกอบด้วย คุณลักษณะหรือพฤติกรรมต่างๆ มากมายในแต่ละกิจกรรม ทำให้มีเครื่องมือในการวัดผลหลายชนิดแตกต่างกันออกไปตามลักษณะ วิธีใช้ และคุณสมบัติ เครื่องมือวัดผลที่นิยมใช้กันมีดังนี้

1. แบบทดสอบ (test) เป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งและนิยมใช้กันมากที่สุด แบบทดสอบหมายถึง ชุดของคำถามหรือกลุ่มของงานใดๆ ที่สร้างขึ้นมาแล้วนำไปเร้าให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรม

ที่ต้องการออกมา โดยผู้สอนสามารถสังเกตและวัดได้ แบบทดสอบมีหลายประเภท ขึ้นอยู่กับลักษณะที่
การจำแนก ดังนี้

1.1 จำแนกตามกระบวนการในการสร้าง มี 2 ประเภท คือ

1.1.1 แบบทดสอบที่ผู้สอนสร้างขึ้นเอง (teacher-made test) เป็นแบบทดสอบ
ที่สร้างขึ้นและใช้เฉพาะคราว ไม่มีการวิเคราะห์ว่าข้อสอบนั้นดีหรือไม่อย่างไร

1.1.2 แบบทดสอบมาตรฐาน (standardized test) เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นด้วย
กระบวนการที่ซับซ้อน มีการทดลองสอบหลายครั้งเพื่อปรับปรุงให้มีคุณภาพดี มีความเป็น
มาตรฐาน สามารถนำไปใช้วัดได้อย่างกว้างขวาง

1.2 จำแนกตามจุดมุ่งหมายในการใช้ประโยชน์ จำแนกได้ 3 ประเภท คือ

1.2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (achievement test) ใช้วัดปริมาณความรู้ ความ
สามารถ ทักษะที่ได้เรียนมาแล้ว

1.2.2 แบบทดสอบวัดความถนัด (aptitude test) ใช้วัดความสามารถที่เกิดจากการ
สั่งสมประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้มาในอดีต เพื่อใช้ทำนายสมรรถภาพทางสมองของบุคคลว่าสามารถ
เรียนไปได้ไกลเพียงใด แบบทดสอบวัดความถนัด แบ่งย่อยออกได้เป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบ
วัดความถนัดทางการเรียน และแบบทดสอบความถนัดเฉพาะอย่างหรือความถนัดพิเศษ

1.2.3 แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ (personal social test) มีหลายประเภท ได้แก่ 1)
แบบทดสอบวัดเจตคติ (attitude test) ใช้วัดเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ 2) แบบทดสอบวัด
ความสนใจ (interest test) ใช้วัดความสนใจในสิ่งต่างๆ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการ
ปรับตัว (adjustment test) ใช้วัดสภาวะทางอารมณ์ วัดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น

1.3 จำแนกตามรูปแบบคำถามและวิธีการตอบ จำแนกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.3.1 แบบทดสอบอัตนัย (subjective test) เป็นแบบทดสอบที่ต้องการให้ผู้สอบได้แสดงความรู้ ความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่ในระยะเวลาที่กำหนด

1.3.2 แบบทดสอบปรนัย (objective test) เป็นแบบทดสอบวัดความรู้กว้างๆ แต่ไม่ลึกได้แก่ 1) แบบถูก-ผิด (true-false) 2) แบบเติมคำ (cloze or completion) 3) แบบจับคู่ (matching) 4) แบบเลือกตอบ (multiple choices)

1.4 จำแนกตามลักษณะการตอบ จำแนกได้ 3 ประเภท คือ

1.4.1 แบบทดสอบภาคปฏิบัติ (performance test) เป็นแบบทดสอบภาคปฏิบัติ
ทั้งหลาย

1.4.2 แบบทดสอบเขียนตอบ (paper-pencil test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้เขียนตอบ
ทุกชนิด

1.4.3 แบบทดสอบปากเปล่า (oral test) เป็นการโต้ตอบด้วยวาจา

1.5 จำแนกตามเวลาที่กำหนดให้ตอบ จำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.5.1 แบบทดสอบวัดความเร็ว (speed test) เป็นแบบทดสอบวัดความเร็วในการคิด ความแม่นยำในความรู้ มีลักษณะค่อนข้างง่าย แต่มีจำนวนมากข้อ และใช้เวลาทำน้อย

1.5.2 แบบทดสอบวัดความสามารถสูงสุด (power test) เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยให้เวลาค่อนข้างมาก ให้ทำงานแล้วเสร็จ เช่น การทำรายงาน การทำวิทยานิพนธ์ รวมทั้งข้อสอบอัตนัยด้วย

2. การสังเกต (observation) เป็นเครื่องมือที่นิยมใช้กันมาก ผู้สอนหรือบุคคลจะทำหน้าที่ในการวัด โดยใช้ประสาทสัมผัสเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย การสังเกตมี 2 ระบบ คือ

2.1 การสังเกตตัวอย่างพฤติกรรม ที่เป็นตัวแทนของสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง ซึ่งแต่ละคนย่อมมีลักษณะแตกต่างกัน นิยมใช้วิธีสุ่มตัวอย่าง โดยไม่กำหนดเวลาและสถานที่

2.2 การสังเกตระบบมาตรฐาน ผู้สังเกตจะต้องกำหนดสถานการณ์ในการสังเกตให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทุกคนที่ถูกสังเกตจะถูกจัดให้อยู่ในสถานการณ์แบบเดียวกัน ซึ่งทำให้สามารถควบคุมสถานการณ์และตัวแปรแทรกซ้อนอื่นๆ ที่จะทำให้พฤติกรรมของผู้ถูกสังเกตเปลี่ยนไป สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้

การสังเกตจะได้ผลดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น ความตั้งใจจริง และสนใจเฉพาะเรื่องที่กำลังสังเกต โดยตัดอคติต่างๆ ออกไป ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพและความละเอียดของประสาทสัมผัส และขึ้นอยู่กับการรับรู้ของผู้สังเกตตามประสบการณ์และความสามารถที่มีอยู่

3. แบบสำรวจรายการ (checklist) เป็นเครื่องมือที่ใช้ประกอบการสังเกตอย่างหนึ่ง โดยผู้สังเกตจะกาเครื่องหมายลงในรายการที่สังเกตเห็น ผู้สังเกตจะสังเกตได้เพียงการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ออกมา แต่จะไม่สามารถบอกได้ว่าพฤติกรรมนั้นๆ ดีหรือไม่อย่างไร หรือมีสาเหตุมาจากอะไร

4. การบันทึกย่อ (anecdotal record) เป็นการบันทึกพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่สังเกตได้เป็นข้อความสั้นๆ เกี่ยวกับสิ่งที่สังเกตได้ตามความเป็นจริง การบันทึกควรกระทำในทันที ภายหลังการสังเกต

5. การจัดอันดับคุณภาพ (rating) เป็นการพิจารณาจัดเรียงอันดับปริมาณ หรือคุณภาพอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเปรียบเทียบกับบุคคล หรือสิ่งที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน หรือประเภทเดียวกัน หรือรุ่นเดียวกัน อาจใช้ตัวเลขเพื่อประเมินค่าสิ่งที่สังเกต เช่น 5 หมายถึง ดีเลิศ 4 หมายถึง ค่อนข้างดี 3 หมายถึง ปานกลาง 2 หมายถึง ไม่ค่อยดี และ 1 หมายถึง ไม่ดีเลย เป็นต้น

6. การสัมภาษณ์ (interviewing) เป็นวิธีรวบรวมข้อมูลโดยการซักถามโต้ตอบซึ่งกันและกัน โดยตรง ผู้สัมภาษณ์จะต้องหาวิธีการซักถามให้ได้ข้อมูลที่ตรงตามจุดมุ่งหมาย ใช้คำถามที่ไม่แนะนำคำตอบ หรือเป็นคำถามที่สามารถหาข้อสรุปได้ หรือคำถามที่ผู้ตอบต้องพูด อธิบายหรือแสดงความ

คิดเห็นมากๆ เมื่อสิ้นสุดการสัมภาษณ์ต้องแน่ใจว่าไม่ได้ทำให้เขาไม่สบายใจ จะต้องให้เขารู้ตัวว่า เขามีความสำคัญและได้ประโยชน์จากการสัมภาษณ์

7. แบบสอบถาม (questionnaire) เป็นลักษณะข้อความหรือข้อคำถามที่สร้างขึ้นมาสอบถามความคิดเห็น หรือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสนใจ ปัญหา ความต้องการ ข้อคิดเห็น และเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการทราบ แบบสอบถามมีความคล้ายกับแบบสัมภาษณ์ต่างกันตรงที่แบบสอบถามถามด้วยตัวหนังสือ ผู้ตอบก็ตอบด้วยตัวหนังสือหรือทำเครื่องหมายหน้าข้อความที่เป็นจริง บางครั้งแบบสอบถามต้องอาศัยแบบสัมภาษณ์ประกอบในกรณีที่ผู้ตอบ ไม่รู้หนังสือ หรือไม่สะดวกในการเขียนตอบ

ประเภทของการวัดและการประเมิน

ศิริชัย กาญจนวาสี (2548: 13) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียน จำแนกตามขั้นตอนของการเรียนการสอนไว้ว่า การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้สามารถกระทำได้ทั้งก่อน-ระหว่าง-หลังการเรียนการสอน โดยมีบทบาท จุดมุ่งหมาย และเทคนิคต่างกัน ดังนี้

1. การประเมินเพื่อจัดวางตำแหน่ง (placement evaluation) เป็นการประเมินก่อนเริ่มเรียน เพื่อดูความพร้อม ความสนใจ ทักษะพื้นฐานที่สำคัญต่อการเรียนรู้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ และการวางแผนกิจกรรมการเรียนการสอน เครื่องมือที่ใช้วัดอาจเป็น readiness test, aptitude test, pretest, self-report inventories, observational techniques เป็นต้น

2. การประเมินความก้าวหน้า (formative evaluation) เป็นการประเมินขณะการเรียนการสอน ยังดำเนินอยู่ หรือการประเมินหลังการจบแต่ละหน่วยการเรียนการสอน เพื่อมุ่งชี้พัฒนาการและความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับประสิทธิภาพการสอน ความคลาดเคลื่อนของการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นสำหรับการปรับปรุงแก้ไข และเรียนซ่อมเสริม เครื่องมือที่ใช้วัดอาจเป็น teacher-made test, unite tests, observational techniques เป็นต้น

3. การประเมินเพื่อวินิจฉัย (diagnostic evaluation) เป็นการประเมินผลเพื่อวินิจฉัยสาเหตุของปัญหาการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน สิ่งแวดล้อม

เนื้อหาวิชา เป็นต้น จะทำให้การปรับปรุงแก้ไขปัญหาได้ถูกต้องตรงประเด็น เครื่องมือที่ใช้วัดอาจเป็น published diagnostic test, teacher-made diagnostic tests, observational techniques เป็นต้น

4. การประเมินสรุปรวม (summative evaluation) เป็นการประเมินสรุปรวมเพื่อตัดสินคุณค่าการเรียนรู้แบบรวบยอดของผู้เรียนหลังเสร็จสิ้นการเรียนการสอน เพื่อตัดสินระดับและความสัมฤทธิ์ของผู้เรียน หรือความรอบรู้ตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน เครื่องมือที่ใช้วัดอาจเป็น teacher-made test, performance rating scales, oral interview เป็นต้น

ขั้นตอนสำหรับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

ศิริชัย กาญจนวาสี (2548: 13) ได้กล่าวถึงขั้นตอนสำหรับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ว่า แนวคิดพื้นฐานสำหรับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสิ่งที่ผู้สอนจำเป็นต้องคิดวางแผนการดำเนินงาน ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของการตอบคำถามหลัก 4 คำถามได้แก่ วัดและประเมินไปทำไม? วัดและประเมินอะไร? วัดและประเมินอย่างไร? และตัดสินผลด้วยวิธีใด? การตอบคำถามดังกล่าวจะช่วยกำหนดทิศทางและกรอบของกระบวนการวัดและประเมินให้ดำเนินไปอย่างเป็นระบบ ซึ่งสามารถแบ่งเป็นขั้นตอนการดำเนินงานสำคัญได้ 7 ขั้นตอน ดังตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดพื้นฐานและขั้นตอนสำคัญสำหรับการวัดและประเมินการเรียนรู้

แนวคิดพื้นฐาน	ขั้นตอนสำคัญของการดำเนินงาน
วัดและประเมินไปทำไม? (Why?)	1. กำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมิน
วัดและประเมินอะไร? (What?)	2. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่มุ่งวัดและประเมิน
วัดและประเมินอย่างไร? (How?)	3. สร้างเครื่องมือสำหรับการวัดและประเมิน 3.1 ออกแบบการสร้างเครื่องมือ 3.2 ลงมือสร้างเครื่องมือ 3.3 ทดลองใช้ และตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
ตัดสินผลด้วยวิธีใด? (Value judgment?)	4. เก็บรวบรวมข้อมูล
	5. วิเคราะห์ข้อมูล
	6. ตัดสินคุณค่าของผลการเรียนรู้
	7. รายงานและนำผลไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุงการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

การวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา จำเป็นต้องใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือ วิทยา บุญชัย (2529: 25-26) ได้เสนอเกณฑ์ในการเลือกแบบทดสอบที่ได้มาตรฐานว่า ควรมีเกณฑ์การเลือกดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (validity) หมายถึง ความถูกต้องที่ข้อสอบวัดได้ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการจะวัด เช่น ต้องการจะวัดความรู้วิชาสรีรวิทยาการออกกำลังกาย ข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงสูงก็จะวัดผู้รับการทดสอบว่า มีความรู้ในวิชาดังกล่าวนั้นจริงหรือไม่ รู้มากน้อยเพียงใด แต่ถ้าวัดออกมาแล้วกลับบอกว่า ผู้รับการทดสอบนั้นมีความสามารถและความรู้ในทางอื่นก็แสดงว่าแบบทดสอบนี้ขาดความเที่ยงตรง

2. มีความเชื่อมั่น (reliability) หมายถึง แบบทดสอบนั้นหรือข้อสอบนั้นเมื่อสอบไปแล้วผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้คงที่และแน่นอน และแม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิมนี้ทำการทดสอบกับผู้เรียนกลุ่มเดิมอีก ผู้เรียนก็จะตอบหรือทำได้เหมือนเดิม (ในขณะที่ผู้เรียนนั้นยังไม่ได้มีการเรียนรู้เพิ่มเติม) เช่นเดียวกันในการพิจารณาความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบทักษะทางกีฬาแบดมินตัน เมื่อครูนำแบบทดสอบทั้งสองครั้งใกล้เคียงกัน หรือเหมือนกับครั้งแรก แสดงว่าแบบทดสอบมีความเชื่อถือได้ ซึ่งเป็นความคงที่ของความสามารถของนักเรียน เพื่อความแน่นอนเกี่ยวกับการศึกษา หรือทดสอบความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบนี้ เราต้องคาดว่าไม่มีการเรียนเพิ่มเติมในช่วงของการทดสอบ เพื่อให้สถานภาพของผู้เรียนไม่เปลี่ยนแปลง

3. มีความเป็นปรนัย (objectivity) ความเป็นปรนัยของข้อสอบหรือแบบทดสอบมิได้หมายถึง ข้อสอบในแบบปรนัยจะเป็นข้อสอบใดก็ตามถ้าเป็นแบบทดสอบที่ดีจะต้องมีความเป็นปรนัย ซึ่งหมายถึงแบบทดสอบนั้นมีความคงที่ในการให้คะแนน ในการตรวจให้คะแนนนั้นไม่ว่าจะตรวจเมื่อใดหรือใครตรวจก็ตาม คะแนนของคำตอบนั้นก็คงเดิมอยู่เสมอ

4. มีเกณฑ์ปกติ (norm) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งครูสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชาชนในลักษณะเดียวกันได้

ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสร้างมาตรวัดประมาณค่าทักษะทางกีฬา

พลศึกษาเป็นวิชาที่ใช้กิจกรรมทางกาย เพื่อเป็นสื่อในการเรียนการสอน เนื้อหาส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของทักษะและพฤติกรรมที่แสดงออก ฉะนั้นในการวัดและประเมินผลต้องใช้หลายวิธี ซึ่งแต่ละวิธีจะต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และข้อมูลที่ได้ และครูพลศึกษาควรจะต้องเลือกวิธีที่เหมาะสมที่สุด เพื่อจะได้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์ที่ต้องการ ซึ่ง Scott and French (1959 อ้างใน วรยุทธทิพย์เที่ยงแท้, 2538: 25) กล่าวว่า “กิจกรรมพลศึกษาบางประเภทโดยธรรมชาติไม่สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบ อาทิ ท่าทางการว่ายน้ำ การแสดงโกลโพนหรือกายกรรม การเดินรำ และท่าทางในการวิ่ง จึงจำเป็นต้องใช้มาตราส่วนแยกหน่วยหรือทักษะที่สามารถประเมินความสำเร็จ

การวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา ส่วนมากจะวัดทางด้านปริมาณมากกว่าด้านคุณภาพ วิธีการวัดด้านปริมาณ โดยการใช้แบบทดสอบที่เป็นระบบการให้คะแนน ดังนั้นผู้ให้คะแนนจึงไม่มีอิทธิพลต่อการให้คะแนน ส่วนการประเมินด้านคุณภาพนั้น ครูเป็นผู้ตัดสินความเป็นปรนัยของการกระทำ แล้วกำหนดคะแนน ดังนั้นผู้ให้คะแนนจึงมีอิทธิพลต่อการให้คะแนนในครั้งนั้น และจะมีความเป็นปรนัยได้โดยใช้ผู้ให้คะแนน 2 คน หรือมากกว่า ในกรณีนี้ผู้ให้คะแนนแต่ละคนควรตกลงถึงวิธีการให้เหมือนกัน โดยการประเมินค่า ซึ่งจะช่วยให้การประเมินผลด้านคุณภาพ ให้มีความเป็นปรนัยมากขึ้น (Baumgartner and Jackson, 1991: 364) ดังนั้น ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางทักษะกีฬา โดยมาตรประเมินค่า (rating scale) ถือเป็นวิธีการวัดผลในเชิงคุณภาพ (subjective method)

อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน (2548: 1) ได้กล่าวถึงมาตรประมาณค่า (rating scale) ไว้ว่า

...มาตรประมาณค่า (rating scale) เป็นเครื่องมือเพื่อใช้รวบรวมข้อมูลที่แพร่หลายมาก ใครง่ายก็สร้างได้ แต่ส่วนใหญ่ไม่ได้คำนึงถึงวิธีการสร้างที่ถูกต้อง นอกจากนี้ ข้อมูลจากมาตรประมาณค่าเป็นข้อมูลลำดับที่ (Ordinal Data) มิใช่ข้อมูลระดับอันตรภาค (Interval Data) ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องนี้ มิฉะนั้นจะเลือกใช้สถิติที่ไม่ตรงกับลักษณะข้อมูล ส่งผลให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการแปลผลและนำผลไปใช้...

ผาณิต บิลมาศ (2530: 19) ได้กล่าวว่า แบบประเมินค่า (rating scale) เป็นเทคนิคที่ดีวิธีหนึ่งเป็นการนำกระบวนการสังเกต โดยนำมาจัดลำดับใช้ประเมินความสามารถ ลักษณะหนึ่งองค์ประกอบต่างๆ แบบประเมินค่าเป็นเทคนิคที่ประหยัดเวลาเมื่อเปรียบเทียบกับเทคนิคอื่น

สุชาติ ศิริสุขไพบูรณ์ (2530: 20-23) กล่าวว่า

...มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) สำหรับการวัดความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานกับพฤติกรรมของนักเรียน จะใช้การสังเกตของครูเข้าร่วมการเก็บข้อมูล ซึ่งก็มีข้อบกพร่องที่เกิดจากการสังเกตของครู คือ มีโอกาสที่จะมีระดับของความเป็นปรนัยต่ำ ความลำเอียง หรือความประทับใจ อาจมีอิทธิพลต่อการสังเกตได้ เครื่องมือที่จะช่วยให้การสังเกตมีความเป็นปรนัยมากขึ้นได้ข้อมูลอย่างเป็นระบบมากขึ้น บันทึกและรายงานผลการตัดสินใจของครู จากการสังเกตเป็นระบบดีขึ้น ก็คือ “มาตราส่วนประมาณค่า” (Rating Scales) ซึ่งตามปกติจะประกอบด้วยพฤติกรรมที่จะตัดสินและมาตราที่จะใช้ตัดสินว่าอยู่ในระดับใด มาตราส่วนประมาณค่าจึงอยู่ในรูปของเครื่องมือในการบันทึก และรายงานผลการตัดสิน ซึ่งจะได้ผลเพียงไรขึ้นกับมาตราส่วนประมาณค่าว่ามีการสร้างไว้อย่างดีเพียงไร ใช้ในสถานการณ์ที่เหมาะสมเพียงไร...

สุพิตร สมาหิโต (2530: 271) ได้สรุปแบบประเมินค่าไว้ว่า

...เป็นเครื่องมือที่มีระเบียบ มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน หรือผู้ทำการทดสอบสามารถตัดสินความสามารถของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบซึ่งมีรายการต่างๆ ที่ครูต้องการประเมินค่า การประเมินค่าจะมีประสิทธิภาพเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับ การเตรียมแบบทดสอบอย่างพร้อมเพรียงและสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสม...

Morrow *et al.* (2000: 307) ได้กล่าวถึงแบบประเมินค่าว่า

...เป็นทางเลือกใหม่ของครูพลศึกษาหรือผู้ที่สนใจการปฏิบัติทักษะในเชิงวิเคราะห์ (human performance analysis) ซึ่งสามารถที่จะพัฒนาทักษะส่วนบุคคลได้ ซึ่งเรียกว่า เป็นทักษะมุ่งกระบวนการ (process oriented) โดยทักษะมุ่งกระบวนการนี้ เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำไปใช้ในการประเมินผลรูปแบบของทักษะได้ โดยผู้ปฏิบัติ (performers) จะถูกประเมินตั้งแต่ขั้นเริ่มต้น ขึ้นปฏิบัติ และขั้นต่อไป...

ในการสร้างแบบประเมินค่าทักษะนั้น วิริยา บุญชัย (2529: 328) ได้กล่าวถึง หลักทั่วไป ในการสร้างแบบประเมินค่าไว้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการประเมินค่าก็เพื่อประเมินหรือแบ่งกลุ่มความสามารถของนักเรียน
2. กำหนดองค์ประกอบพื้นฐานที่ต้องการประเมินผล โดยกำหนดรายละเอียดของทักษะที่ต้องการ เช่น กีฬาบาสเกตบอล ครูต้องการประเมินผลด้านการเลี้ยงลูกเข้ายิงประตูเป็นความสามารถในการเลี้ยงลูก และความสามารถในการเล่นเป็นทีม
3. เลือกระดับของความสามารถ ระดับในการประเมินค่า ครูควรกำหนดไว้อย่างชัดเจน เช่น กำหนดไว้ 2 ระดับ คือ ผ่าน และไม่ผ่าน หรือกำหนดไว้ 3 หรือ 5 ระดับ การกำหนดค่าเกินกว่า 5 ระดับ ครูต้องกำหนดรายละเอียดของความแตกต่างในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน การใช้แบบประเมินค่าในการประเมินผล ครูสามารถปรับปรุงความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ โดยการเพิ่มจำนวนผู้ประเมินค่า (ครู) หรือทำการทดสอบซ้ำหลายๆ ครั้ง มีเวลาพอสมควร มีการวางแผนที่ดี และถ้ามีโอกาสควรปรับปรุงเกณฑ์การประเมินค่าของตนเองอยู่เสมอ

ผาณิต บิลมาศ (2530: 36) การสร้างแบบทดสอบทักษะทางการกีฬาจะทำได้ 2 วิธี คือ

1. บุคคลประเมินหรือแบบอัตนัย (subjective method) ในกรณีนี้ทักษะนั้นจะเป็นทักษะซับซ้อน ซึ่งส่วนมากใช้วิธีมาตราส่วนประมาณค่า (rating scales) โดยให้บุคคลหรือครูประเมินระดับความสามารถของนักเรียน การได้คะแนนของนักเรียนจะขึ้นอยู่กับผู้ประเมินด้วย
2. แบบปรนัย (objective method) วิธีนี้จะวิเคราะห์ทักษะในการเล่นกีฬาออกเป็นส่วนๆ โดยให้ข้อกระทงในแบบวัดเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในทักษะนั้นๆ บางครั้งทักษะหนึ่งๆ ก็เป็นเครื่องมือวัดที่ดีและเป็นมาตรฐานเหมือนกับข้อกระทงในแบบวัดทั้งหมด ข้อกระทงที่ใช้วัดทักษะจะต้องมีคุณสมบัติต่างๆ เช่น ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัย ถูกต้องตามหลักสถิติและคล้ายการเล่นจริงมากที่สุด แบบนี้คะแนนที่นักเรียนได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของนักเรียนโดยตรง ไม่ขึ้นกับความรู้สึกหรือความนึกคิดเห็นของผู้อื่น

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2522: 163) ได้กำหนดลักษณะการสร้างแบบประเมินค่าว่ามีลักษณะเช่นเดียวกับการสร้างแบบทดสอบ ซึ่งมีลักษณะที่ผู้สร้างต้องคำนึงถึง ดังนี้

1. การสร้างแบบประเมินค่าที่ดี ต้องเป็นแบบประเมินค่าที่ผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติ เช่น การหาค่าความเป็นปรนัย (objectivity) ซึ่งหมายถึงคุณภาพของแบบประเมินค่าที่ผู้ประเมินคนใดจะนำไปใช้ประเมินกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ถ้าแบบประเมินนั้นมีความเป็นปรนัย คะแนนที่ได้จากการประเมินจะเท่ากันหรือสัมพันธ์กันทุกคน

2. แบบประเมินค่าที่มีคุณภาพต้องผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติ ด้วยการหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ซึ่งหมายถึงคุณภาพของแบบประเมินที่ใช้ประเมินกลุ่มตัวอย่างเดิม นำไปประเมินอีกครั้ง ก็จะได้ผลเหมือนเดิม หรือมีความสัมพันธ์กันหรือไม่แตกต่างกันมากขึ้น

3. แบบประเมินค่าที่มีคุณภาพต้องผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติ ด้วยการหาค่าความเที่ยงตรง (validity) หมายถึง แบบประเมินนี้ต้องสามารถนำไปประเมินได้ในสิ่งที่ต้องการจะประเมินตาม จุดมุ่งหมายที่จะทำการประเมิน

4. แบบประเมินที่มีคุณภาพต้องสามารถจำแนกกลุ่มต่างๆ ได้ โดยการหาค่าอำนาจจำแนก รายชื่อ หมายถึง ประสิทธิภาพของข้อนี้ๆ ในแบบประเมินสามารถจำแนกอำนาจผู้ได้รับการประเมิน ออกเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะที่เครื่องมือจัดเป็นกลุ่มสูง กับผู้ที่เครื่องมือจัดเป็นกลุ่มต่ำ

5. แบบประเมินที่มีคุณภาพต้องสามารถนำไปใช้กับการประเมินได้หลายครั้งและหลายกลุ่ม ซึ่งเมื่อผู้ได้รับการประเมินแล้ว สามารถนำความรู้ ความเข้าใจจากการประเมินไปปรับปรุง ประสิทธิภาพในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้

อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน (2548: 1) ได้กล่าวถึงการสร้างมาตรฐานค่าที่ดีมีขั้นตอน เหมือนกับการสร้างแบบสอบถาม หรือแบบทดสอบที่ดี คือ

1. ผู้สร้างกำหนดวัตถุประสงค์ในการนำมาตรฐานค่าไปใช้งาน เช่น เพื่อรวบรวม ข้อมูลจากนักเรียน ป.6 ในเรื่องการสอนของครู หรือเพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องความพึงพอใจในงาน ของพนักงาน

2. ผู้สร้างกำหนดเนื้อหา สาระ ประเด็นที่ต้องการจะใช้ในมาตรฐานค่า ซึ่งหมายความว่า ผู้สร้างต้องรู้เนื้อหาสาระ (content) อย่างดี กำหนดโครงสร้าง ขอบข่ายของเนื้อหาได้ จำแนก

แยกแยะเนื้อหาได้ เช่น ถ้าต้องการจะสร้างมาตรฐานค่าเพื่อให้ครูประเมินการสอนของตนเอง ผู้สร้างต้องรู้ว่าเนื้อหาสาระที่จะให้ครอบคลุมมีอะไรบ้าง วิธีสอนมีกี่แบบ อะไรบ้าง ปัญหาอุปสรรคในการสอนมีอะไรบ้าง

3. ผู้สร้างกำหนดมาตรฐานค่าจะเป็นแบบใด เช่น แบบมีตัวเลขกำกับ แบบมีคำกำกับ หรือแบบอื่น และจะให้มีกี่ช่วง

4. ผู้สร้างเขียนข้อความที่ใช้ในการประมาณค่า แล้วนำไปทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เป็นมาตรฐานค่าที่มีความเชื่อถือได้สูง

นอกจากนี้ Baumgartner and Jackson (1991: 393) ได้กล่าวถึงกระบวนการสร้างแบบประเมินค่าว่าประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

1. การพิจารณาจุดประสงค์ของการประเมินด้วยการสังเกตของครูผู้สอน เช่น จุดประสงค์ของการใช้แบบประเมินค่า เพื่อวัดระดับความสามารถ อาจจำแนกเป็นจำนวนระดับที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น การประเมินท่าทาง (posture) ในการปฏิบัติอาจมีเพียง 2 ระดับ (ยอมรับ-ไม่ยอมรับ) หรือ 3 ระดับ (ดีเยี่ยม ปานกลาง แย่) สำหรับการให้เกรดปกติใช้ 3-5 ระดับก็เพียงพอ และใช้ 7-10 ระดับสำหรับการแข่งขัน

2. การพิจารณาถึงรายละเอียดขององค์ประกอบพื้นฐานของลักษณะที่ใช้ในการประเมิน องค์ประกอบพื้นฐานส่วนใหญ่ใช้แบบประเมินค่าในการประเมินองค์ประกอบเพียงบางส่วน หรือ องค์ประกอบย่อย ซึ่งส่วนสำคัญขององค์ประกอบพื้นฐานและองค์ประกอบย่อยแต่ละส่วนต้องสามารถอธิบายให้เห็นความสัมพันธ์ของคุณค่าที่ได้ระบุหรือกำหนดไว้

3. การเลือกระดับของความสามารถของแต่ละองค์ประกอบ (level of ability) ซึ่งจำแนก รายละเอียดได้ดังนี้ ระดับของความสามารถ การเลือกใช้ระดับความสามารถที่จะกำหนดในแต่ละองค์ประกอบ อาจประกอบด้วย 2 ระดับ (ผ่าน-ตก) เป็นเงื่อนไขที่ค่อนข้างหยاب ในกระบวนการประเมินผลหากเป็น 3 ระดับ ก็จะสามารถแบ่งนักเรียนออกเป็น สูงกว่าเกณฑ์ อยู่ในเกณฑ์ และ ต่ำกว่าเกณฑ์ อย่างไรก็ตาม ระบบการให้คะแนนแบบ 5 ระดับ นับเป็นระดับที่เหมาะสมที่สุด ระบบที่เกิน 5 ระดับนั้น ครูจะต้องเลือกระดับของการประเมินค่าที่ประเมินได้ตรงกับสภาพความเป็นจริง

ที่เห็นในแต่ละองค์ประกอบย่อย

ซึ่งสอดคล้องกับ วิริยา บุญชัย (2529: 328) ได้กล่าวถึงหลักต่างๆ ไปในการสร้างเกณฑ์การประเมินค่ามีข้อควรพิจารณาไว้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการประเมินค่าก็เพื่อประเมินหรือแบ่งกลุ่มความสามารถของนักเรียน
2. กำหนดองค์ประกอบพื้นฐานที่ต้องการประเมินผล โดยกำหนดรายละเอียดของทักษะที่ต้องการ เช่น กีฬาบาสเกตบอล ครูต้องการประเมินผลด้านการเลี้ยงลูกเข้ายิงประตูได้เป็น ความสามารถในการเลี้ยงลูก
3. เลือกระดับความสามารถ ระดับในการประเมินค่า ครูควรกำหนดไว้อย่างชัดเจน เช่น กำหนดไว้สองระดับ คือ ผ่าน และไม่ผ่าน หรือกำหนดไว้ 3 หรือ 5 ระดับ การกำหนดค่าเกินกว่า 5 ระดับ ครูต้องกำหนดรายละเอียดของความแตกต่างในแต่ละระดับ ไว้อย่างชัดเจน

อย่างไรก็ดีแบบประเมินค่าอาจจะมีข้อผิดพลาด หรือความคลาดเคลื่อน ซึ่ง Morrow *et al.* (2000: 310-311) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. ความผิดพลาดที่อาจเกิดจากตัวผู้ประเมิน (halo effect) ที่สามารถเกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ
 - 1.1 ผู้ประเมินมีทัศนคติทางด้านบวก หรือทางด้านลบ กับผู้ถูกประเมินมากเกินไป จนกลายเป็นความลำเอียง
 - 1.2 ผู้ประเมินใช้ความรู้สึกของตนเอง ในการประเมินค่าความสามารถของผู้ถูกประเมิน โดยมีได้ดูความสามารถที่แท้จริง จึงให้คะแนนตามที่คิดไว้ หรือประเมินจากความสามารถในการประเมินครั้งก่อนๆ

2. ความผิดพลาดจากมาตรฐาน (standard error) เป็นลักษณะที่ผู้ประเมินให้คะแนนที่ผิดแผกไปจากผู้ประเมินคนอื่นๆ จึงแสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันของมาตรฐานในการให้คะแนน

3. ความผิดพลาดที่มีแนวโน้มสู่ส่วนกลาง (central-tendency error) เป็นลักษณะที่ผู้ประเมินมีอาการโลเลที่จะให้คะแนนสูงสุด หรือต่ำสุด เช่น ในการใช้มาตรฐานในการประเมิน 5 ระดับ ผู้ประเมินมักหลีกเลี่ยงที่จะให้คะแนนในระดับ 1 กับระดับ 5 แต่จะให้ในระดับ 2, 3 หรือ 4 ซึ่งมีผลทำให้คะแนนไปรวมกันจุดหนึ่ง และยังทำให้คะแนนไม่กระจาย ซึ่งมีผลทำให้ค่าความเชื่อถือได้ลดลงด้วย

จากความผิดพลาดดังกล่าวข้างต้น Morrow *et al.* (2000: 310-311) ได้เสนอแนะแนวทางเพื่อปรับปรุงแบบประเมินค่าไว้ดังนี้

1. พัฒนาวิธีสร้างระดับคะแนนให้เหมาะสม โดยวิธีการดังนี้
 - 1.1 กำหนดจุดประสงค์ให้เป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.2 กำหนดลักษณะเพื่อตัดสินใจความสำเร็จ
 - 1.3 ระบุลักษณะที่คัดเลือกไว้เป็นลักษณะเชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้
 - 1.4 ตัดสินหาระดับความสามารถของแต่ละคุณลักษณะที่เกี่ยวกับความสำเร็จ
 - 1.5 คัดเลือกและกำหนดระดับคะแนนให้เหมาะสมกับเครื่องมือที่จะใช้วัด
 - 1.6 คัดเลือกระดับความสำเร็จในแต่ละทักษะ เพื่อมาระบุให้เป็นเชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้
 - 1.7 ทดลองนำแบบประเมินค่าไปใช้ และนำกลับมาทบทวนหาข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุง

1.8 นำแบบประเมินค่าไปทดสอบกับสถานการณ์จริง

2. ฝึกรอบรมผู้ที่จะทำการประเมินอย่างละเอียด เพื่อให้เข้าใจเกี่ยวกับลักษณะที่จะวัดและสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับความสามารถที่ใช้ในแต่ละลำดับขั้น
3. ชี้แจงถึงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการทดสอบ เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาขึ้นหรือเกิดปัญหาน้อยที่สุด
4. ให้อาจารย์ผู้ประเมินในการสังเกตพฤติกรรมต่างๆ เท่าที่จะทำได้
5. กำหนดจำนวนผู้ประเมินไว้หลายๆ เท่าที่จะทำได้ แต่หากไม่สามารถทำได้ควรทำการทดสอบความเข้าใจกับผู้ประเมินเสียก่อน สูดท้ายผู้ประเมินควรประเมินที่ละทักษะ หรือที่ละลักษณะ เพื่อให้ได้ผลที่ถูกต้องที่สุด

นอกจากนี้ Barrow and McGee (1979: 537 – 541) ยังได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินค่า ไว้ดังนี้

1. การกำหนดวัตถุประสงค์ในการประเมินค่า (determination of purpose for rating) โดยต้องรู้จุดประสงค์ของการประเมินค่าว่าต้องการที่จะ แบ่งกลุ่ม แบ่งระดับ วัดความก้าวหน้าหรือประเมินโปรแกรมและการวิจัย วัตถุประสงค์จะเป็นตัวกำหนดรูปแบบในการจำแนกประเภทของมาตรฐานที่จะใช้ เช่น แบบตัวเลข การบรรยาย หรือรูปภาพรวมถึงระดับของมาตรฐาน เช่น การจัดระดับคะแนน (grading) อาจใช้ระดับ 5 ระดับ การประเมินโครงการอาจจะมี 3 ระดับ หรือถ้าต้องการจำแนกมากกว่านี้อาจแบ่งเป็น 7 หรือ 10 ระดับ

2. การกำหนดลักษณะและคำจำกัดความ (determination of traits and definitions) เป็นการกำหนดปัจจัยพื้นฐานของคุณลักษณะหรือกิจกรรมที่จะวัด โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบของกิจกรรมหรือพฤติกรรมทั้งหมด เช่น ถ้าบาสเกตบอลเป็นกิจกรรมที่ต้องการวัด จะสามารถวิเคราะห์แต่ละปัจจัยออกเป็น การเลี้ยงลูก การยิงประตู การส่งลูก การชโยบเท้า เป็นต้น และแต่ละรายการนี้ก็สามารถให้คะแนนแยกจากกันได้ อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์แล้วก็จะต้องให้คำจำกัดความและบรรยายคุณลักษณะแต่ละข้ออย่างชัดเจนให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ที่จะใช้ และให้มี

ความเป็นปรนัยมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้จะต้องมีคำอธิบายเป็นศัพท์ที่ชี้เฉพาะเกี่ยวกับการปฏิบัติ และพฤติกรรมรายการยิ่งชี้เฉพาะมากเท่าใด ผลของการให้คะแนนก็จะยิ่งมีความเป็นปรนัยและความเชื่อถือได้มากขึ้นเท่านั้น เนื่องจากผู้ประเมินมีความเข้าใจอย่างชัดเจน

3. การแบ่งลักษณะออกเป็นลักษณะย่อย (division of traits into sub-traits) ถ้าลักษณะที่จะวัดมีความซับซ้อน การแบ่งลักษณะออกเป็นลักษณะย่อย ๆ และประเมินแยกออกจากกันจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด เช่น อาจแบ่งการยิงประตูออกเป็นยิงหลาย ๆ ประเภทและประเมินแยกจากกัน หรืออาจแบ่งการยิงประตูแต่ละประเภทออกเป็นสวนพื้นฐานแต่ละส่วน เช่น การจับบอล การตั้งท่า การกระโดดลอยตัว การปล่อยบอล การบังคับลูกและการตามบอล การให้คะแนนเป็นรายย่อย ๆ จะเพิ่มความเที่ยงตรงมากขึ้น อาจกำหนดน้ำหนักของความสำคัญในแต่ละรายการย่อย เช่น การปล่อยบอลในการกระโดดยิงระยะไกล มีความสำคัญมากกว่าการตั้งท่า

4. การเลือกระดับของแบบประเมินค่า (selection of categories) ควรมีการกำหนดระดับของมาตราส่วนที่จะใช้เพื่อเป็นการวางขอบเขตในการสร้างเครื่องมือ อย่างไรก็ตามโดยทั่วไปแล้ว การวัดผลลักษณะทั้งหมดและความสามารถของมนุษย์จะอยู่ในรูปแบบของความต่อเนื่อง แม้ว่าจะเพื่อความสะดวกก็ตาม การแบ่งกลุ่มก็ทำโดยปราศจากหลักเกณฑ์ ปกติจะแบ่งเป็น 5 ระดับ เพราะมีความเที่ยงตรงเพียงพอและได้ผลดีที่สุด

5. การใช้ค่าตัวเลขกับระดับที่ใช้ (use of number values for point on the scale) เป็นการเปิดโอกาสในการนำข้อมูลมาทำให้อยู่ในรูปตาราง หัวข้อและค่าทางสถิติ แม้ว่าตัวเลขจะไม่ได้ถูกนำมาใช้โดยตรงในแบบประเมินค่าก็ตาม ครูอาจกำหนดระดับจากการสังเกตโดยใช้ค่าตัวเลขตามวัตถุประสงค์ของผู้สอนเองก็ได้

6. การเตรียมใบบันทึกคะแนน (preparation of the rating sheet) ครูสามารถทำขึ้นใช้เองเพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แต่ที่สำคัญก็คือจะต้องมีความแม่นยำแน่นอนและง่ายต่อการให้คะแนน ซึ่งการออกแบบใบบันทึกคะแนนนั้นอาจใช้กับนักเรียนเพียงคนเดียวหรือใช้กับนักเรียนหลายคนหรือทั้งชั้นก็ได้ แต่จะต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ที่จะวัด

Baumgartner and Jackson (1999: 393) ได้กล่าวถึงกระบวนการสร้างแบบประเมินค่าว่าประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

1. การพิจารณาจุดประสงค์ของการประเมินด้วยการสังเกตของครูผู้สอน เช่น จุดประสงค์ของการใช้แบบประเมินค่า เพื่อวัดระดับความสามารถ อาจจำแนกเป็นจำนวนระดับที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น การประเมินท่าทาง (posture) ในการปฏิบัติอาจมีเพียง 2 ระดับ (ยอมรับ – ไม่ยอมรับ) หรือ 3 ระดับ (ดีเยี่ยม ปานกลาง แย่) สำหรับการให้เกรดปกติใช้ 3–5 ระดับก็เพียงพอ และใช้ 7–10 ระดับสำหรับการแข่งขัน

2. การพิจารณาถึงรายละเอียดขององค์ประกอบพื้นฐานของลักษณะที่ใช้ในการประเมิน องค์ประกอบพื้นฐานส่วนใหญ่ใช้แบบประเมินค่าในการประเมินองค์ประกอบเพียงบางส่วนหรือ องค์ประกอบย่อย ซึ่งส่วนสำคัญขององค์ประกอบพื้นฐานและองค์ประกอบย่อยแต่ละส่วนต้องสามารถอธิบายให้เห็นความสัมพันธ์ของคุณค่าที่ได้ระบุหรือกำหนดไว้

3. การเลือกระดับของความสามารถของแต่ละองค์ประกอบ (level of ability) ซึ่ง จำแนกรายละเอียดได้ดังนี้ ระดับของความสามารถ การเลือกใช้ระดับความสามารถที่จะกำหนด ในแต่ละองค์ประกอบ อาจประกอบด้วย 2 ระดับ (ผ่าน – ตก) เป็นเงื่อนไขที่ค่อนข้างหยابใน กระบวนการประเมินผลหากเป็น 3 ระดับก็จะสามารถแบ่งเป็นนักเรียนออกเป็น สูงกว่าเกณฑ์ อยู่ในเกณฑ์ และต่ำกว่าเกณฑ์ อย่างไรก็ตาม ระบบการให้คะแนนแบบ 5 ระดับ นับเป็นระดับที่เหมาะสมที่สุด ระบบที่เกิน 5 ระดับนั้นครูจะต้องเลือกระดับของการประเมินค่าที่ประเมินได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงที่เห็นในแต่ละองค์ประกอบย่อย

อย่างไรก็ดีแบบประเมินค่าอาจจะมีข้อผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อน ซึ่ง *Morrow et al.* (2000: 310) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. ความผิดพลาดที่อาจเกิดจากผู้ประเมิน (halo effect) ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ

1.1 ผู้ประเมินมีทัศนคติทางด้านบวกหรือด้านลบกับผู้ถูกประเมินมากเกินไปจน กลายเป็นความลำเอียง

1.2 ผู้ประเมินใช้ความรู้สึกของตนเองในการประเมินความสามารถของผู้ถูกประเมิน โดยมิได้ดูจากความสามารถที่แท้จริง จึงให้คะแนนตามที่คิดไว้ หรือประเมินจากความสามารถในการประเมินครั้งก่อน ๆ

2. ความผิดพลาดไปจากมาตรฐาน (standard error) เป็นลักษณะที่ผู้ประเมินให้คะแนนที่ผิดแผกไปจากผู้ประเมินคนอื่น ๆ จึงแสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันของมาตรฐานในการให้คะแนน

3. ความผิดพลาดที่มีแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง (central – tendency error) เป็นลักษณะที่ผู้ประเมินมีอาการลังเลที่จะให้คะแนนสูงสุดหรือต่ำสุด เช่น ในการใช้มาตรฐานในการประเมิน 5 ระดับ ผู้ประเมินมักหลีกเลี่ยงที่จะให้คะแนนในระดับ 1 กับระดับ 5 แต่จะให้ในระดับ 2 3 หรือ 4 ซึ่งมีผลทำให้คะแนนไปรวมกันที่จุดหนึ่งและยังทำให้คะแนนไม่กระจาย ซึ่งมีผลทำให้ค่าความเชื่อถือได้ลดลงด้วย

จากที่ Morrow *et al.* (2000: 310–311) ได้กล่าวถึงความผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นในการใช้แบบประเมินค่า เขาจึงได้เสนอแนะแนวทางเพื่อปรับปรุงแบบประเมินค่า ไว้ดังนี้

1. พัฒนาวิธีการสร้างระดับคะแนนให้เหมาะสม โดยวิธีการดังนี้
 - 1.1 กำหนดจุดประสงค์ให้เป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 - 1.2 กำหนดลักษณะเพื่อตัดสินใจความสำเร็จ
 - 1.3 ระบุลักษณะที่คัดเลือกไว้เป็นลักษณะเชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้
 - 1.4 ตัดสินหาระดับความสามารถของแต่ละคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ
 - 1.5 คัดเลือกและกำหนดระดับคะแนนให้เหมาะสมกับเครื่องมือที่จะใช้วัด
 - 1.6 คัดเลือกระดับความสำเร็จในแต่ละทักษะเพื่อมาระบุให้เป็นเชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้
 - 1.7 ทดลองนำแบบประเมินค่าไปใช้และนำกลับมาทบทวนหาข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไข

1.8 นำแบบประเมินค่าไปทดสอบกับสถานการณ์จริง

2. ฝึกรวมผู้ที่จะทำการประเมินอย่างละเอียดเพื่อให้เข้าใจเกี่ยวกับลักษณะที่จะวัดและสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับความสามารถที่ใช้ในแต่ละลำดับขั้น
3. ชี้แจงถึงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการทดสอบเพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาหรือเกิดปัญหาน้อยที่สุด
4. ให้อาจารย์ผู้ประเมินในการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ เท่าที่จะทำได้
5. กำหนดจำนวนผู้ประเมินไว้มาก ๆ เท่าที่จะทำได้ แต่หากไม่สามารถทำได้ควรทำการทดสอบความเข้าใจกับผู้ประเมินเสียก่อน สดท้ายผู้ประเมินควรประเมินทีละทักษะ หรือทีละลักษณะเพื่อให้ได้ผลที่ถูกต้องที่สุด

ดังนั้น การสร้างแบบประเมินค่าที่ดีนั้น จะต้องมีการกำหนดวัตถุประสงค์ในการประเมิน พิจารณารายละเอียดองค์ประกอบพื้นฐาน อีกทั้งเลือกระดับของความสามารถ ระดับในการประเมินค่า ซึ่งควรมีการกำหนดไว้อย่างชัดเจน

แนวคิดเรื่องสมรรถนะ

แนวคิดเรื่องสมรรถนะ การนำสมรรถนะไปใช้ในองค์กร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของสมรรถนะ

สมรรถนะ ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2539) ให้ความหมายของสมรรถนะ เช่นเดียวกับคำว่า สามารถ

สมรรถนะ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า competency หรือ competence (Crowther, 1995) และ วิทย์ เทียงบุญธรรม (2541) ให้ความหมายคำว่า competency หรือ competence คือ ความสามารถ เช่นเดียวกัน

Boyatzis (1982 อ้างใน สี่มา สี่มานันท์, 2548) กล่าวว่า สมรรถนะ คือ คุณลักษณะที่มีส่วนช่วยให้บุคคลสามารถผลิตผลงานที่มีประสิทธิภาพ หรือผลงานที่ดีเยี่ยมได้ หรือหากจะแปลกลับก็คือ ถ้าคนทำงานไม่มีคุณลักษณะเหล่านั้นแล้ว จะไม่สามารถผลิตผลงานที่มีประสิทธิภาพได้

McClelland (1993 อ้างใน สุกัญญา รัศมิธรรมโชติ, 2548) ได้ให้คำจำกัดความ สมรรถนะ (competency) หมายถึง บุคลิกลักษณะที่ซ่อนอยู่ภายในปัจเจกบุคคล ซึ่งสามารถผลักดันให้ปัจเจกบุคคลนั้นสร้างผลการปฏิบัติงานที่ดี หรือตามเกณฑ์ที่กำหนดในงานที่ตนรับผิดชอบสมรรถนะ (competency) ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 5 ส่วน กล่าวคือ ส่วนที่เป็นความรู้ (knowledge) และทักษะ (skills) นั้น ถือว่าเป็นส่วนที่คนแต่ละคนสามารถพัฒนาให้มีขึ้นได้ไม่ยากนัก ด้วยการศึกษาค้นคว้าทำให้เกิดความรู้และการฝึกฝนปฏิบัติทำให้เกิดทักษะ ซึ่งในส่วนนี้นักวิชาการบางท่านเรียกว่า “Hard Skills” ในขณะที่องค์ประกอบส่วนที่เหลือ คือ self-concept คือ ทศนคติ ค่านิยมและความเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง รวมทั้ง Trait คือบุคลิกลักษณะประจำของแต่ละบุคคล และ Motive คือ แรงจูงใจหรือแรงขับภายในของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นสิ่งที่พัฒนายาก เพราะเป็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายในตัวบุคคลและส่วนนี้นักวิชาการบางท่านเรียกว่า “soft skills”

นอกจากนี้ McClelland ยังได้อธิบายความหมายขององค์ประกอบสมรรถนะทั้ง 5 ส่วนไว้ดังนี้

1. ทักษะ (skills) คือ สิ่งที่บุคคลกระทำได้ดี และฝึกปฏิบัติเป็นประจำจนเกิดความชำนาญ เช่น ทักษะของหมอฟันในการอุดฟันโดยไม่ทำให้คนไข้รู้สึกเสียวเส้นประสาท หรือเจ็บ
2. ความรู้ (knowledge) คือ ความรู้เฉพาะด้านของบุคคล เช่น ความรู้ภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านการบริหารต้นทุน เป็นต้น
3. ทศนคติ ค่านิยม และความเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตน หรือสิ่งที่บุคคลเชื่อว่าตนเองเป็น (self-concept) เช่น self-confidence คนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงจะเชื่อว่าตนเองสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ เป็นต้น
4. บุคลิกลักษณะประจำของแต่ละบุคคล (trait) เป็นสิ่งที่อธิบายถึงบุคคลนั้น เช่น เขาเป็นคนที่น่าเชื่อถือและไว้วางใจได้ หรือเขามีลักษณะเป็นผู้นำ เป็นต้น

5. แรงจูงใจหรือแรงขับภายใน (motive) ซึ่งทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่สิ่งที่ เป็นเป้าหมายของเขา เช่น บุคคลที่มุ่งผลสำเร็จ (achievement orientation) มักชอบตั้งเป้าหมายที่ ทำ ทาย และพยายามทำงานให้สำเร็จตามเป้าที่ตั้งไว้ ตลอดจนพยายามปรับปรุงวิธีการทำงานของ ตนเองตลอดเวลา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่ผ่านมา พบว่า ได้มีผู้วิจัยเกี่ยวกับการสร้าง แบบประเมินค่าทักษะกีฬาหลายประเภท ซึ่งใช้หลักและทฤษฎีการสร้างที่คล้ายคลึงกันพอจะสรุปได้ ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

ชูชัย บัวบุชา (2536) ได้ศึกษาคูณลักษณะที่เป็นจริง และพึงประสงค์ของผู้ตัดสินฟุตบอล ฟุตบอลตามทัศนของนักฟุตบอล ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม และผู้สื่อข่าวกีฬา ซึ่งประกอบด้วยคุณลักษณะ ของการปฏิบัติงาน 5 ด้าน คือ ด้านคุณสมบัติส่วนตัว ด้านความรู้กติกาฟุตบอล และด้านกีฬา ฟุตบอลด้านการวางแผนการฝึกซ้อมสมรรถภาพร่างกายและการตัดสินฟุตบอล ด้านมนุษยสัมพันธ์ ในการทำงาน และ ด้านบุคลิกภาพ แบบสอบถามเป็นมาตรฐานส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัย สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (face validity) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นัก ฟุตบอลจำนวน60 คน ผู้ฝึกสอนจำนวน 30 คน ผู้จัดการทีม จำนวน 30 คน และผู้สื่อข่าว จำนวน 30 คน โดยใช้สุ่มแบบหลายขั้นตอน

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักฟุตบอล ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ตัดสินฟุตบอลด้าน คุณสมบัติส่วนตัวที่เป็นจริงมากที่สุด และพึงประสงค์มากที่สุดเรียงตามลำดับ ได้แก่

1.1 เป็นผู้ที่มีความยุติธรรมขณะตัดสิน

1.2 มีความสามารถในการตัดสินใจเป็นที่ยอมรับ ด้วยความสามารถของตนเอง โดยไม่ใช้อำนาจหรืออิทธิพลใด ๆ

2. นักฟุตบอล ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม และผู้สื่อข่าว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ตัดสินฟุตบอลด้านความรู้กติกาฟุตบอลและกีฬาฟุตบอลที่เป็นจริงมากที่สุด และพึงประสงค์มากที่สุด ได้แก่ มีความรู้ในเรื่องกติกาฟุตบอลอย่างถูกต้องและแม่นยำ

3. นักฟุตบอล ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม และผู้สื่อข่าว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ตัดสินฟุตบอลกีฬา ที่พึงประสงค์มากที่สุด ได้แก่ จัดเตรียมอุปกรณ์การฝึกซ้อมสมรรถภาพทางร่างกาย และการตัดสินใจฟุตบอลของตัวเองไว้วางหน้า

4. นักฟุตบอล ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม และผู้สื่อข่าว มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ตัดสินฟุตบอลกีฬา ด้านมนุษยสัมพันธ์ในการทำงานที่พึงประสงค์มากที่สุด เรียงตามลำดับ ได้แก่

4.1 มีธรรมาจริยธรรม

4.2 ยกย่องผู้ชมผู้ร่วมงานด้วยความจริงใจ

4.3 มีความเอื้ออารี สุภาพอ่อนโยน ไม่ถือตัวลุ่มตัวอย่างได้แก่

5. นักฟุตบอล ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม และผู้สื่อข่าวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ตัดสินฟุตบอลกีฬา ด้านบุคลิกภาพ ที่เป็นจริงมากที่สุดและที่พึงประสงค์มากที่สุด ได้แก่ พุดจาจะฉานใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะของบุคคลและสังคม

สุพนธ์ มณีธิกุล (2537) ได้ทำการวิจัยเรื่องการติดตามผลการฝึกอบรมผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอลของกรมพลศึกษาประจำปี 2530 – 2534 ในด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกติกาฟุตบอล และด้านทักษะผู้ตัดสินฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้ที่เข้ารับการฝึกอบรมผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอลของกรมพลศึกษาประจำปี 2530 – 2534 และเป็นผู้สอบผ่านภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติได้รับสิทธิขึ้นทะเบียนเป็นกรรมการผู้ตัดสินฟุตบอลของกรมพลศึกษาประจำปี 2530 – 2534 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบวัดความรู้กติกาและแบบทดสอบทักษะผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอล ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีค่าความเที่ยงตรง 0.81 และ 0.71 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ 0.94

และ 0.80 ตามลำดับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. การติดตามผลด้านความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับกติกากีฬาฟุตบอลพบว่าโดยภาพรวมแล้วผู้ตัดสินมีความรู้อยู่ในระดับพอใช้
2. การติดตามผลด้านทักษะผู้ตัดสินฟุตบอลพบว่า
 - 2.1 ผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอลมีความสามารถเป็นผู้ตัดสินและผู้กำกับเส้นเกี่ยวกับทิศทางวิ่ง โดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใจ
 - 2.2 ผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอลมีความสามารถเป็นผู้ตัดสินและผู้กำกับเส้นเกี่ยวกับการใช้สัญญาณ โดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใจ
 - 2.3 ผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอลมีความสามารถเป็นผู้ตัดสินและผู้กำกับเส้นเกี่ยวกับตำแหน่งในการยืนในสถานการณ์ต่างๆ โดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใจ
3. การติดตามผลการประเมินด้านความรู้กติกากีฬาฟุตบอลพบว่า มีจำนวนผู้ที่สอบไม่ผ่านการประเมินผลด้านความรู้กติกากีฬาฟุตบอล ซึ่งเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลที่เข้ารับการอบรมในปี พ.ศ. 2531 – 2532 ในจำนวนที่เท่ากัน
4. การติดตามผลการประเมินด้านทักษะการตัดสินฟุตบอลพบว่า มีจำนวนผู้ที่สอบไม่ผ่านการประเมินผลด้านทักษะ การตัดสินฟุตบอล ได้แก่ ผู้ตัดสินฟุตบอลที่เข้ารับการอบรมในปี พ.ศ. 2532 – 2533 ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน

ประหยัด ศรีทะล็บ (2544) ได้ทำการวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบประเมินผู้ตัดสินกีฬาเซปักตะกร้อ ประกอบด้วย การประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านเข้าใจกฎ กติกา และการนำไปใช้ ด้านการดำเนินการตัดสิน ด้านหน้าที่ความรับผิดชอบ และด้านบุคลิกภาพ แบบประเมินเป็นลักษณะมาตราส่วนประเมินค่า ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้ตัดสินกีฬาเซปักตะกร้อสมาคมตะกร้อแห่งประเทศไทย จำนวน 52 คน ประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content

validity) ใช้วิธีของ Rovinelli และ Hambleton หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (α -coefficient) ใช้วิธีการของ Cronbach และหาค่าความเป็นปรนัย (objectivity) โดยใช้ผู้ประเมิน 2 คน

ผลการวิจัยพบว่า แบบประเมินผู้ตัดสินกีฬาเซปักตะกร้อมีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.90 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.87 และค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.95

งานวิจัยต่างประเทศ

Suttinger (1980 อ้างถึงใน ภาณีต บิลมาศ, 2530: 96-97) ได้สร้างแบบประเมินความสามารถเล่นวอลเลย์บอล เพื่อเป็นเครื่องมือในการทำนายความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอล จากการรวบรวมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ ไครว์ คลิฟตัน และเมอร์ ซึ่งทั้ง 3 ท่านนี้มีความคิดเห็นที่ตรงกันกับแบบทดสอบนี้ โดยมีระดับคะแนนดังนี้ 4 คะแนน (ดีมาก) (excellent) เล่นลูกบอลด้วยวิธีง่ายๆ ใช้ปลายนิ้วของมือทั้งสองในการเซตลูกอย่างแม่นยำ ตีลูกเหนือไหล่ได้ดี อยู่ในตำแหน่งที่ดี เคลื่อนที่ออกไป เมื่อถึงคราวจำเป็นเพื่อรับลูกหรือเป็นการช้อนให้กัน เซตลูกได้สูงและแม่นยำ เล่นเป็นทีมได้ดี และเป็นส่วนสำคัญของทีม สามารถทำการรุกได้ดี รวมทั้งการตบและการสกัดกั้น (spike and block) เมื่อจำเป็น ไม่มีปัญหาในการรับลูกเสิร์ฟ และลูกไม่ออกนอกการควบคุมมีทิศทางที่แม่นยำ 3 คะแนน (ปานกลางถึงดี) (average to good) ควบคุมลูกบอลได้ แต่เป็นลูกที่เล่นต่อได้ยาก ตำแหน่งการเล่นดีแต่ช้อนกับคนอื่นไม่ค่อยดี เล่นเป็นทีมได้ปานกลาง สามารถเซตได้สูงและแม่นยำ อยู่ในตำแหน่งและทิศทางที่จะทำการรุกได้ดีมีความพยายามที่จะตบและสกัดกั้น แต่ประสบความสำเร็จไม่มาก ไม่มีปัญหาเรื่องการเสิร์ฟ 2 คะแนน (ไม่ดีถึงปานกลาง) (poor to average) ทักษะในการเล่นไม่ดีนัก แต่ไม่แตกต่างกับคนอื่นมากนัก ทั้งตำแหน่งในการเล่น บางครั้งก็ช่วยทีมได้แต่มีบ้าง มีความพยายามที่จะเซตแต่ไม่ค่อยประสบความสำเร็จ อยู่ในตำแหน่งที่ทำการรุกไม่ได้และมีปัญหาเรื่องการเสิร์ฟ 1 คะแนน (ไม่ดี) (poor) เล่นลูกบอลไม่ได้ ใช้กำหมัดหรืออุ้งมือในการเล่นออกนอกตำแหน่งการเล่นอยู่ตลอดเวลา ความสามารถในการเล่นทีมยังใช้ไม่ได้เลย บางครั้งพยายามที่จะเซต แต่ไม่ประสบความสำเร็จเลย ไม่มีความสามารถในการรุกและมีปัญหาในการตีลูกบอลกลับไปฝั่งตรงข้าม

Dillon (1990) ได้วิจัยเรื่องความเที่ยงตรงของเครื่องมือวัดผลการปฏิบัติของผู้เล่นตำแหน่ง running backs ในกีฬาอเมริกันฟุตบอล การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาถึงลักษณะที่ถือว่าเป็น

ส่วนประกอบสำคัญต่อความสำเร็จของผู้เล่นตำแหน่ง running backs ระดับมหาวิทยาลัยแบบ ประเมินพฤติกรรมจัดทำโดย Libkuman, Love และ Donn ในปี ค.ศ. 1985 ได้ส่งไปยังหัวหน้าคณะ ผู้ฝึกสอนอเมริกันฟุตบอล Division 1 และ Division 2 โดยให้ผู้ฝึกสอนตอบแบบสอบถามและจัด อันดับผู้เล่นตำแหน่ง running backs คณะผู้ฝึกสอนได้จัดอันดับผู้เล่นตำแหน่ง running backs จำนวนทั้งสิ้น 161 คน โดยใช้หัวข้อประเมินความสามารถจำนวน 20 หัวข้อ และใช้การจัดอันดับในการประเมิน 7 อันดับ (1 เป็นระดับต่ำสุด และ 7 เป็นระดับสูงสุด) การจัดอันดับการประเมินวัดจาก สถิติครั้งสุดท้ายของผู้เล่นในฤดูกาลแข่งขันปี ค.ศ. 1984 โดยแบ่งสถิติการเล่นออกเป็น ผ่านการ ประเมิน หรือผ่านการประเมินด้วยสถิติที่ดี การวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการประเมินความสามารถ นำมาใช้เป็นเครื่องมือตัดสินการปฏิบัติของผู้เล่นตำแหน่ง running backs ได้

จากการศึกษาของ Dillon พบว่า การประเมินความสามารถของผู้เล่นตำแหน่ง running backs ในกีฬอเมริกันฟุตบอล ใช้มาตรการประเมิน 7 ระดับ คือ 1 (ต่ำ) - 7 (สูง)

Terribile (1980 อ้างใน ผานิต บิลมาศ, 2530: 79 – 80) ได้สร้างแบบทดสอบประเมินค่าเพื่อ วัดความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลโดยรวมในขณะที่เล่นบาสเกตบอล และใช้ผู้ประเมิน 5 คน ประเมินนักศึกษาคณะ 57 คน โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับการประเมิน 4 กลุ่ม คือ การครอบครองลูก การเคลื่อนที่ไปอยู่ในตำแหน่งที่ช่วยให้ทีมได้เปรียบ การวิ่งตัดได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ และการสกัดกั้น และการกระโดดแย่งลูก พบว่าความสัมพันธ์ภายในระหว่างการให้คะแนนมีค่า ระหว่าง 0.63 ถึง 0.87 ความเชื่อถือได้ระหว่างการให้คะแนนครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 มีค่าระหว่าง 0.70 ถึง 0.86

สรุปจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศที่ผ่านมา ได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬาหลายประเภท โดยมีมาตรฐานในการใช้มาตรวัดประมาณค่า (rating scale) ที่แตกต่างกัน เช่น แบ่งออกเป็น 3 ระดับ 4 ระดับ 5 ระดับ โดยส่วนใหญ่พบว่า ค่า ความเที่ยงตรง ค่าความเชื่อถือได้ ค่าความเป็นปรนัย อยู่ในระดับสูง สามารถนำไปใช้ได้ ผู้วิจัยได้นำเอาแนวทางการวิจัยดังกล่าว มาสร้างมาตรวัดประมาณค่าผู้ตัดสินฟุตบอล เพื่อจะนำไปใช้ในการ วัดและประเมินผล การเรียนการตัดสินฟุตบอลต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ได้สอบผ่านเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ที่ปัจจุบันยังทำหน้าที่ตัดสินฟุตบอล สปอนเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก 2010 จำนวน 75 คน

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัยเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่สอบเลื่อนชั้นผ่านเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ปัจจุบันยังทำหน้าที่ตัดสินฟุตบอลสปอนเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก 2010 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาเกณฑ์ปกติ เป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่สอบเลื่อนชั้นผ่านเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ปัจจุบันยังทำหน้าที่ตัดสินฟุตบอลสปอนเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก 2010 จำนวน 55 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเกี่ยวกับร่างมาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยได้ร่างขึ้น จำนวน 4 ชุด 14 ด้าน ดังนี้

ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและใช้สัญญาณต่างๆ

1.1 ด้านบุคลิกภาพภายนอก

- 1.2 ด้านบุคลิกภาพภายใน
- 1.3 ด้านการดำเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน
- 1.4 ด้านการควบคุมเวลาในการแข่งขัน
- 1.5 ด้านการดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น
- 1.6 ด้านการควบคุมระยะ 9.15 เมตร (ระยะ 10 หลา)
- 1.7 ด้านการใช้สัญญาณนกหวีด
- 1.8 ด้านการใช้สัญญาณมือ

ชุดที่ 2 การตัดสินตามกฎกติกาบอลลูกโทษและการควบคุมการแข่งขัน

- 2.1 ด้านการพิจารณาการละเมิดกติกา บอลลูกโทษ
- 2.2 ด้านการควบคุมการแข่งขัน

ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่งทิศทางและความรับผิดชอบในพื้นที่

- 3.1 ด้านความสมบูรณ์ของร่างกาย
- 3.2 ด้านตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่

ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และ ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

- 4.1 ด้านความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสิน ผู้ตัดสินที่ 4
- 4.2 ด้านประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

การสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1

มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีหลักเกณฑ์และขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาสถิติการแข่งขันฟุตบอล เทคนิคการตัดสินฟุตบอล หลักการสร้างมาตรวัดจาก ตำรา วารสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2. สัมภาษณ์ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินฟุตบอลสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ผู้ตัดสินฟีฟ่า) ที่มีประสบการณ์ในการตัดสินฟุตบอล และเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยใน พระบรมราชูปถัมภ์ ไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 12 คน เกี่ยวกับเรื่องการสร้างมาตรวัดประมาณค่า สมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอล

3. นำความรู้ที่ได้จากข้อ 1 และ 2 มาวิเคราะห์แนวทางการการตัดสินกีฬาฟุตบอล เพื่อให้ได้มาซึ่งรายละเอียดของแนวทางในการตัดสินฟุตบอล

4. ปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักและผู้เชี่ยวชาญเพื่อเป็นแนวทางในการ ร่างมาตรวัดประมาณค่าผู้ตัดสินฟุตบอลขั้นตอนการสร้างมาตรวัดประมาณค่า ซึ่งมี 4 ด้าน คือ การ ดำเนินการขณะตัดสินและใช้สัญญาณต่างๆ การตัดสินตามกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการ แข่งขัน ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่งทิศทางและความรับผิดชอบในพื้นที่ และความสัมพันธ์ กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และ ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

5. นำร่างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 เสนออาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์หลัก เพื่อตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

6. สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอล ชั้น 1 เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้องของสาระในมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะแต่ละ รายการกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

7. นำแบบสอบถามเกี่ยวกับมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ที่ สร้างขึ้น ไปหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของร่างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะ สำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ทั้ง 4 ชุด โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เป็นผู้พิจารณาเนื้อหาสาระมาตร วัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ที่สามารถวัดได้โดยใช้วิธีของ Rovinelli and Hambleton (บุญชม ศรีสะอาด, 2532: 61) ซึ่งมีการพิจารณาเนื้อหาสาระสมรรถนะของผู้ตัดสิน ที่

สามารถวัดได้ตามจุดประสงค์ที่ระบุไว้ และเขียนผลการพิจารณาโดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
คะแนนพิจารณาตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

- กาเครื่องหมาย ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจว่าร่างมาตรวัดประมาณค่าสามารถวัดตรงตาม
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้ได้จริง
- ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าร่างมาตรวัดประมาณค่าสามารถวัดตรงตาม
จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้ได้จริง
- ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจว่าร่างมาตรวัดประมาณค่าไม่สามารถวัดได้ตรง
ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้ได้จริง

ตารางที่ 5 เกณฑ์การพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
มากกว่า หรือเท่ากับ 0.5	เป็นข้อความที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เพราะสามารถวัดได้ตาม จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการจริง
น้อยกว่า 0.5	เป็นข้อความที่ต้องตัดทิ้ง หรือแก้ไข เพราะไม่สามารถวัดได้ตาม จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการจริง

ที่มา: Rovinelli and Hambleton (อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2532: 66)

8. หาความเชื่อถือได้ (reliability) โดยวิธีทดสอบซ้ำกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้ตัดสิน
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 20 คน ได้มาจากการเลือกแบบ
เจาะจง (purposive sampling) ทำการทดสอบ 2 ครั้ง ระยะเวลาที่ทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2
ห่างกัน 1 สัปดาห์ ใช้ผู้ประเมินคนเดียวกัน แล้วนำผลการทดสอบไปหาค่าความเชื่อถือได้โดยใช้
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Person product moment correlation coefficient) นำค่าความ
เชื่อถือได้ไป เปรียบเทียบกับค่ามาตรฐานการประเมินสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันของ
(Kirkendall *et al.* (1987:61)

ตารางที่ 6 ค่ามาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation coefficient)	ระดับความเชื่อมั่น (Reliability rating)
0.90 - 1.00	ดีมาก
0.80 - 0.89	ดี
0.60 - 0.79	ยอมรับได้
0.00 - 0.59	ต่ำ

9. หาความเป็นปรนัย (objectivity) โดยการประเมินของผู้ประเมิน 2 คน กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 20 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) โดยใช้ร่างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำผลที่ได้ไปหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้ประเมิน 2 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Person product moment correlation coefficient) นำค่าความเป็นปรนัย ไป เปรียบเทียบกับค่ามาตรฐานการประเมินสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันของ (Kirkendall *et al.*, 1987: 61)

ตารางที่ 7 ค่ามาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation coefficient)	ระดับความเป็นปรนัย (Objectivity rating)
0.95 - 1.00	ดีมาก
0.85 - 0.94	ดี
0.70 - 0.84	ยอมรับได้
0.00 - 0.69	ต่ำ

10. การสร้างเกณฑ์ปกติ (norms) โดยวิธีทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งผ่านการตัดสินฟุตบอลของสมาคม จำนวน 55

คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) ใช้ผู้ประเมินคนเดียว แล้วนำผลการทดสอบไปสร้างเกณฑ์ปกติ โดยกำหนดเกณฑ์และระดับ ดังนี้ สมคิด บุญเรือง (2520 : 38)

ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่า $\bar{X} + 1$ S.D. ถือว่ามีคะแนนระดับดีมาก

ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง $\bar{X} + 0.5$ S.D. ถึง $\bar{X} + 1$ S.D. ถือว่ามีคะแนนระดับดี

ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง $\bar{X} - 0.5$ S.D. ถึง $\bar{X} + 0.5$ S.D. ถือว่ามีคะแนนระดับปานกลาง

ผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง $\bar{X} - 1$ S.D. ถึง $\bar{X} - 0.5$ S.D. ถือว่ามีคะแนนระดับต่ำ

ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า $\bar{X} - 1$ S.D. ถือว่ามีคะแนนระดับต่ำมาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยจำแนกออกเป็นด้านต่างๆ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

1.1 ติดต่อประสานงานกับผู้เชี่ยวชาญที่ต้องการ โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

1.1.1 ผู้เชี่ยวชาญต้องมีประสบการณ์การเป็นครูผู้สอน ผู้ปฏิบัติหน้าที่และผู้นำการถ่ายทอดการตัดสินใจตัดสินฟุตบอลมาไม่น้อยกว่า 5 ปี

1.1.2 ผู้เชี่ยวชาญต้องมีประสบการณ์การเป็นผู้ตัดสิน หรือคณะกรรมการผู้ตัดสินของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์มาไม่น้อยกว่า 5 ปี

1.1.3 ผู้เชี่ยวชาญต้องมีความรู้ ความเข้าใจในการตัดสินฟุตบอล และการประเมินผู้ตัดสินเป็นอย่างดี

1.2 นำหนังสือเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญจากภาคพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญพร้อมทั้งแบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

1.3 นวัตกรรมเก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ

2. การหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) และการหาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity)

2.1 ประสานงานกับภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.2 จัดทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นำไปติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยถึงสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อขอความร่วมมือเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ติดต่อนัดหมาย เก็บข้อมูล หลังจากส่งมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ให้กับผู้ประเมินผู้ตัดสินอย่างน้อย 2 สัปดาห์

2.4 ชี้แจงขั้นตอนและวิธีการใช้ จากร่างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 แก่ผู้ประเมินอย่างละเอียด

2.5 ดำเนินการประเมินการตัดสินฟุตบอลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน แล้วบันทึกคะแนนลงในใบบันทึกคะแนนร่างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินชั้น 1 โดยวิธีทดสอบซ้ำ (test-retest method) ระยะเวลา ห่างกัน 1 สัปดาห์

2.6 ดำเนินการประเมินการตัดสินฟุตบอลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน โดยใช้ผู้ประเมิน 2 ท่าน แล้วบันทึกคะแนนลงในใบบันทึกคะแนนร่างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินชั้น 1 โดยวิธีทดสอบซ้ำ (test-retest method) ระยะเวลา ห่างกัน 1 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผลโดยใช้คอมพิวเตอร์ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of consistency) ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยวิธีของ Rovinelli and Hambleton
2. คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อหาความเชื่อถือได้ (reliability) ความเป็นปรนัย (objectivity) ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
3. การหาค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของผลการประเมินผู้ตัดสินฟุตบอลแต่ละด้านของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
4. การสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอล ชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยการแจกแจงแบบโค้งปกติ (Normal Curve)

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 4 ชุด 14 ด้าน 97 รายการ ดังในภาคผนวก ข ซึ่งมีคุณภาพในด้าน ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ความเชื่อถือได้ (reliability) ความเป็นปรนัย (objectivity) และเกณฑ์ปกติ (norms)

ผู้วิจัยได้นำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียงแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คุณภาพในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

ตอนที่ 2 คุณภาพในด้านความเชื่อถือได้

ตอนที่ 3 คุณภาพในด้านความเป็นปรนัย

ตอนที่ 4 เกณฑ์ปกติ

ตอนที่ 1 คุณภาพในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

ตารางที่ 8 ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ แต่ละด้าน

ด้าน	IOC
1. บุคลิกภาพภายนอก	0.80
2. บุคลิกภาพภายใน	0.78
3. การดำเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน	0.88
4. การควบคุมเวลาในการแข่งขัน	0.88
5. การดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น	0.92
6. การควบคุมระยะ 9.15 เมตร (ระยะ 10 หลา)	0.92
7. การใช้สัญญาณนกหวีด	1.00
8. การใช้สัญญาณมือ	0.95
ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ	0.89

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ทั้ง 8 ด้าน (มากกว่า 0.50)

ตารางที่ 11 ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอล
 ชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์
 กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติ
 หน้าที่ แต่ละด้าน

ด้าน	IOC
1. ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4	0.90
2. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสิน	0.93
ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	0.92

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1
 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1
 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และ ผู้ตัดสินที่ 4 ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ มีค่าความเที่ยงตรงเชิง
 เนื้อหา ทั้ง 2 ด้าน (มากกว่า 0.50)

ตารางที่ 12 ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอล
 ชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

ชุด	IOC
1. การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ	0.89
2. การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	0.87
3. ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	0.97
4. ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4 ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	0.92
มาตรวัดประมาณค่าฯ	0.91

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1
 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ มีค่าความเที่ยงตรงเชิง เนื้อหา ทั้ง 4 ชุด
 (มากกว่า 0.50)

ตอนที่ 2 คุณภาพในด้านความเชื่อถือได้

ตารางที่ 13 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่าง ๆ แต่ละด้าน

ด้าน	ความเชื่อถือได้
1. บุคลิกภาพภายนอก	0.92
2. บุคลิกภาพภายใน	0.92
3. การดำเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน	0.92
4. การควบคุมเวลาในการแข่งขัน	0.93
5. การดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น	0.89
6. การควบคุมระยะ 9.15 เมตร (ระยะ 10 หลา)	0.91
7. การใช้สัญญาณนกหวีด	0.91
8. การใช้สัญญาณมือ	0.92
ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ	0.92

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ พบว่ามีค่าความเชื่อถือได้อยู่ในระดับดีมาก (0.90 – 1.00) เกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านการดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่นอยู่ในระดับดี (0.80 – 0.89)

ตารางที่ 14 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน แต่ละด้าน

ด้าน	ความเชื่อถือได้
1. การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษ	0.91
2. การควบคุมการแข่งขัน	0.91
ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	0.91

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน พบว่ามีค่าความเชื่อถือได้อยู่ในระดับดีมาก (0.90 – 1.00) ทั้ง 2 ด้าน

ตารางที่ 15 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่ แต่ละด้าน

ด้าน	ความเชื่อถือได้
1. ความสมบูรณ์ของร่างกาย	0.89
2. ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	0.91
ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	0.90

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่ พบว่าด้านความสมบูรณ์ของร่างกายมีความเชื่อถือได้อยู่ในระดับดี (0.80 – 0.89) และด้านตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่ มีความเชื่อถือได้อยู่ในระดับดีมาก (0.90 – 1.00)

ตารางที่ 16 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อใจได้ ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่แต่ละด้าน

ด้าน	ความเชื่อใจได้
1. ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสิน และผู้ตัดสินที่ 4	0.91
2. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสิน	0.89
ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	0.90

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ พบว่าด้านความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสิน และผู้ตัดสินที่ 4 มีความเชื่อใจได้อยู่ในระดับดีมาก (0.90 – 1.00) และด้านประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสิน อยู่ในระดับดี (0.80 – 0.89)

ตารางที่ 17 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อใจได้ ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

ชุด	ความเชื่อใจได้
1. การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ	0.92
2. การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	0.91
3. ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	0.90
4. ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4 ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	0.90
มาตรวัดประมาณค่าฯ	0.91

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ พบว่ามีความเชื่อใจได้อยู่ในระดับดีมากทั้ง 4 ชุด

ตอนที่ 3 คุณภาพในด้านความเป็นปรนัย

ตารางที่ 18 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่าง ๆ แต่ละด้าน

ด้าน	ความเป็นปรนัย
1. บุคลิกภาพภายนอก	0.93
2. บุคลิกภาพภายใน	0.93
3. การดำเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน	0.93
4. การควบคุมเวลาในการแข่งขัน	0.93
5. การดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น	0.90
6. การควบคุมระยะ 9.15 เมตร (ระยะ 10 หลา)	0.92
7. การใช้สัญญาณนกหวีด	0.91
8. การใช้สัญญาณมือ	0.94
ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ	0.92

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ พบว่ามีความเป็นปรนัยอยู่ในระดับดี (0.85 – 0.94) ทั้ง 8 ด้าน

ตารางที่ 19 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน แต่ละด้าน

ด้าน	ความเป็นปรนัย
1. การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษ	0.92
2. การควบคุมการแข่งขัน	0.92
ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	0.92

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน พบว่ามีความเป็นปรนัยอยู่ในระดับดี (0.85 – 0.94) ทั้ง 2 ด้าน

ตารางที่ 20 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่ แต่ละด้าน

ด้าน	ความเป็นปรนัย
1. ความสมบูรณ์ของร่างกาย	0.90
2. ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	0.92
ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	0.91

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่ พบว่ามีความเป็นปรนัยอยู่ในระดับดี (0.85 – 0.94) ทั้ง 2 ด้าน

ตารางที่ 21 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับ ผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพ ในการปฏิบัติหน้าที่ แต่ละด้าน

ด้าน	ความเป็นปรนัย
1. ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสิน และผู้ตัดสินที่ 4	0.92
2. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสิน	0.90
ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	0.91

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุดที่ 4 ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ ของผู้ตัดสิน พบว่าความเป็นปรนัยอยู่ในระดับดี (0.85 – 0.94) ทั้ง 2 ด้าน

ตารางที่ 22 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับ ผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

ชุด	ความเป็นปรนัย
1. การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ	0.92
2. การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	0.92
3. ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	0.91
4. ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4	0.91
ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	0.92
มาตรวัดประมาณค่าฯ	0.92

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่า มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ พบว่าความเป็นปรนัยอยู่ในระดับดี (0.85 – 0.94) ทั้ง 4 ชุด

ตอนที่ 4 เกณฑ์ปกติ (norms)

ตารางที่ 23 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนจากการประเมินแต่ละด้านของมาตรวัด ประเมินค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสิน และการใช้สัญญาณต่างๆ

ด้าน	\bar{X}	S.D.
1. บุคลิกภาพภายนอก	49.69	3.05
2. บุคลิกภาพภายใน	45.65	3.22
3. การดำเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน	21.47	2.07
4. การควบคุมเวลาในการแข่งขัน	21.61	2.47
5. การดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น	22.96	2.25
6. การควบคุมระยะ 9.15 เมตร (ระยะ 10 หลา)	21.92	1.33
7. การใช้สัญญาณนกหวีด	34.40	3.24
8. การใช้สัญญาณมือ	35.33	2.68
ผลการประเมิน ชุดที่ 1	253.05	13.46

ตารางที่ 24 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละด้านสำหรับมาตรวัดประเมินค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ชุดที่ 2 การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน

ด้าน	\bar{X}	S.D.
1. การพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษ	42.80	3.15
2. การควบคุมการแข่งขัน	30.40	2.95
ผลการประเมิน ชุดที่ 2	73.20	5.25

ตารางที่ 25 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละด้านสำหรับมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่

ด้าน	\bar{X}	S.D.
1. ความสมบูรณ์ของร่างกาย	19.90	2.87
2. ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	23.38	2.84
ผลการประเมิน ชุดที่ 3	43.29	4.88

ตารางที่ 26 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละด้านสำหรับมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4 ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

ด้าน	\bar{X}	S.D.
1. ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสิน และผู้ตัดสินที่ 4	26.40	2.79
2. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสิน	26.25	2.44
ผลการประเมิน ชุดที่ 4	52.65	4.23

ตารางที่ 27 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละชุดสำหรับมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1

ชุด	\bar{X}	S.D.
1. การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่าง ๆ	253.05	13.46
2. การตัดสินตามกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน	73.20	5.25
3. ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	43.29	4.88
4. ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	52.65	4.23
ผลการประเมินผู้ตัดสิน มาตรวัดประมาณค่าฯ	422.20	23.41

ตารางที่ 28 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินใจและการใช้สัญญาณต่าง ๆ

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 266	ดีมาก
261 - 266	ดี
246 - 260	ปานกลาง
240 - 245	ต่ำ
ต่ำกว่า 240	ต่ำมาก

ตารางที่ 29 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านบุคลิกภาพภายนอก

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 53	ดีมาก
52 - 53	ดี
48 - 51	ปานกลาง
46 - 47	ต่ำ
ต่ำกว่า 46	ต่ำมาก

ตารางที่ 30 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านบุคลิกภาพภายใน

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 49	ดีมาก
48 - 49	ดี
44 - 47	ปานกลาง
42 - 43	ต่ำ
ต่ำกว่า 42	ต่ำมาก

ตารางที่ 31 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการดำเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 23	ดีมาก
23	ดี
20 - 22	ปานกลาง
19	ต่ำ
ต่ำกว่า 19	ต่ำมาก

ตารางที่ 32 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการควบคุมเวลาในการแข่งขัน

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 24	ดีมาก
24	ดี
20 - 23	ปานกลาง
19	ต่ำ
ต่ำกว่า 19	ต่ำมาก

ตารางที่ 33 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 25	ดีมาก
25	ดี
22 - 24	ปานกลาง
21	ต่ำ
ต่ำกว่า 21	ต่ำมาก

ตารางที่ 34 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการควบคุมระยะ 9.15 เมตร (ระยะ 10 หลา)

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 24	ดีมาก
24	ดี
21 – 23	ปานกลาง
20	ต่ำ
ต่ำกว่า 20	ต่ำมาก

ตารางที่ 35 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการใช้สัญญาณนกหวีด

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 38	ดีมาก
37 – 38	ดี
33 – 36	ปานกลาง
31 – 32	ต่ำ
ต่ำกว่า 31	ต่ำมาก

ตารางที่ 36 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 1 ด้านการใช้สัญญาณมือ

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 38	ดีมาก
38	ดี
34 - 37	ปานกลาง
33	ต่ำ
ต่ำกว่า 33	ต่ำมาก

ตารางที่ 37 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 2 การตัดสินตามกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 79	ดีมาก
77 – 79	ดี
71 – 76	ปานกลาง
68 – 70	ต่ำ
ต่ำกว่า 68	ต่ำมาก

ตารางที่ 38 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 2 ด้านการตัดสินตามกติกา บทลงโทษ

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 46	ดีมาก
45 – 46	ดี
41 – 44	ปานกลาง
39 – 40	ต่ำ
ต่ำกว่า 39	ต่ำมาก

ตารางที่ 39 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 2 ด้านการควบคุมการแข่งขัน

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 33	ดีมาก
33	ดี
29 – 32	ปานกลาง
27 – 28	ต่ำ
ต่ำกว่า 27	ต่ำมาก

ตารางที่ 40 เกณฑ์ปกติชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 48	ดีมาก
47 – 48	ดี
41 – 46	ปานกลาง
38 – 40	ต่ำ
ต่ำกว่า 38	ต่ำมาก

ตารางที่ 41 เกณฑ์ปกติชุดที่ 3 ด้านความสมบูรณ์ของร่างกาย

คะแนน	ระดับความสามารถ
มากกว่า 23	ดีมาก
22 – 23	ดี
18 – 21	ปานกลาง
17	ต่ำ
น้อยกว่า 17	ต่ำมาก

ตารางที่ 42 เกณฑ์ปกติชุดที่ 3 ด้านตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 26	ดีมาก
26	ดี
22 – 25	ปานกลาง
20 – 21	ต่ำ
ต่ำกว่า 20	ต่ำมาก

ตารางที่ 43 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 57	ดีมาก
56 – 57	ดี
50 – 55	ปานกลาง
48 – 49	ต่ำ
ต่ำกว่า 48	ต่ำมาก

ตารางที่ 44 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 4 ด้านความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 29	ดีมาก
29	ดี
25 – 28	ปานกลาง
24	ต่ำ
ต่ำกว่า 24	ต่ำมาก

ตารางที่ 45 เกณฑ์ปกติ ชุดที่ 4 ด้านประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 29	ดีมาก
28 – 29	ดี
25 – 27	ปานกลาง
23 – 24	ต่ำ
ต่ำกว่า 23	ต่ำมาก

ตารางที่ 46 เกณฑ์ปกติการประเมินผู้ตัดสิน

คะแนน	ระดับความสามารถ
สูงกว่า 446	ดีมาก
435 – 446	ดี
410 – 434	ปานกลาง
399 – 409	ต่ำ
ต่ำกว่า 399	ต่ำมาก

ข้อวิจารณ์

มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีลักษณะที่ประกอบไปด้วย 4 ชุด 14 ด้าน 97 รายการมีรายละเอียดในเครื่องมือ ชุดที่ 1 ประเมิน 8 ด้าน แต่ละด้านประกอบด้วย 57 รายการ ชุดที่ 2 ประเมิน 2 ด้าน แต่ละด้านประกอบด้วย 17 รายการ ชุดที่ 3 ประเมิน 2 ด้าน แต่ละด้านประกอบด้วย 11 รายการ ชุดที่ 4 ประเมิน 2 ด้าน แต่ละด้านประกอบด้วย 11 รายการ นอกจากนี้ในงานวิจัยของผู้วิจัยยังได้สร้างเกณฑ์ปกติในชุดที่ 1 ถึงชุดที่ 4 ซึ่งค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 0.91 ค่าความเชื่อถือได้ 0.91 ค่าความเป็นปรนัย 0.92 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับงานวิจัยของ ประหยัด ศรีทะล็บ (2544) ได้ทำการวิจัยโดยใช้แบบประเมินผู้ตัดสินกีฬาเซปักตะกร้อ ผลการวิจัยพบว่า แบบประเมินผู้ตัดสินกีฬาเซปักตะกร้อมีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.90 ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.87 และค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.95 แสดงให้เห็นว่าค่าความเที่ยงตรงเชิง ค่าความเชื่อถือได้ ของงานวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าสูงกว่าแบบประเมินผู้ตัดสินเซปักตะกร้อส่วนค่าความเป็นปรนัยมีค่าต่ำกว่าเพราะในรายละเอียดของแบบประเมินผู้ตัดสินเซปักตะกร้อมีการกำหนดคะแนนในชุดที่ 1 ถึงชุดที่ 4 มีคะแนนรวมกัน 100 คะแนนมีการทำการประเมิน 3 ครั้ง ทำให้มีค่าความเป็นปรนัยสูงกว่าของผู้วิจัยที่ทำการประเมิน 2 ครั้งแต่ในรายละเอียดของการประเมินเมื่อนำมาเปรียบเทียบกันแล้วเครื่องมือของผู้วิจัยมีมากกว่าในแต่ละด้านและรายการนอกจากนี้งานวิจัยของผู้วิจัยสามารถนำคะแนนที่ประเมินนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้เลยส่วนในแบบประเมินผู้ตัดสินเซปักตะกร้อไม่มีการสร้างเกณฑ์ วิริยา บุญชัย (2529: 9) ได้กล่าวถึงการประเมินผลว่าการประเมินผลเป็นการประเมินค่าหรือการวัดคุณค่าในสิ่งที่ต้องการทราบในทางรวม ๆ เช่น กำหนดว่า “ดี” “เลว” “สวย” เป็นต้น ในการกำหนดค่าหรือดีค่านั้น อาศัยจากการทดสอบและวัดผลมาลงความเห็นว่า “ดี” “สวย” หรือ

“ไม่สวย” การประเมินผล เป็นกระบวนการตัดสินใจการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน ในการตัดสินใจนั้นครูจำเป็นต้องอาศัยขบวนการเพื่อช่วยให้การตัดสินใจเป็นไปอย่างถูกต้อง ขบวนการ จะเห็นได้ว่ามาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินผู้ตัดสินฟุตบอลได้

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหามาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ พบว่าสามารถในสิ่งที่ต้องการจะวัดได้อย่างถูกต้องมีความควบคุมครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ บุญเรียง ขจรศิลป์ (2533:159) ได้กล่าวถึงความตรงเชิงเนื้อหา เป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่ใช้วัดเนื้อหาได้ตรงตามขอบเขตที่กำหนด การพิจารณามีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหามากน้อยเพียงใดนั้นการพิจารณาจากเครื่องมือว่าครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการจะวัดมากน้อยเพียงไร นอกจากนี้ ในการพิจารณาหาค่าความเที่ยงตรง จำเป็นต้องอาศัยที่มีความชำนาญการสอบในวิชานั้นๆ หลายคนช่วยกันพิจารณาเนื้อหา แสดงว่ามาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา สามารถวัดได้ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการจริง

2. ความเชื่อถือได้ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยวิธีการทดสอบซ้ำ แล้วนำผลที่ได้จากการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 มาหาค่าประสิทธิ์สหสัมพันธ์แสดงค่าความเชื่อถือได้ โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่ามาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินด้านการดำเนินการขณะตัดสินใจและการใช้สัญญาณต่างๆ มีค่า 0.92 มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสิน การพิจารณาและการละเมิดกฎกติกาบทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน มีค่า 0.91 มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินด้านความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่ 0.90 มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสิน การความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4 ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ มีค่า 0.90 ซึ่งในแบบสอบถามชิ้นนั้นเป็นการวัดความคงที่ โดยให้ผู้ทำแบบสอบถามกลุ่มเดียวกันสอบข้อสอบเดียวกันสองครั้ง เว้นระยะห่างกันหนึ่งสัปดาห์ การวัดโดยวิธีนี้หลักกว่าถ้าแบบทดสอบมีความเชื่อถือได้ชนิดที่วัดความคงที่ของผู้สอบได้จริงแล้ว ผลสอบสองครั้งควรมีลักษณะใกล้เคียงกันดัชนีความเชื่อถือได้ที่วัดความคงที่ คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของผลสอบทั้งสองชุด ซึ่งพิจารณาของ Kirkendall *et al* (1987:57) ได้เสนอมาตรฐานการประเมิน ผล

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ไว้ดังนี้ .60-79 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ .80-89 อยู่ในเกณฑ์ดี และ .90-1.00 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับ วิริยา บุญชัย (2529: 28) ที่กล่าวว่า การทดสอบความเชื่อถือได้โดยการทดสอบซ้ำควรมีค่าไม่น้อยกว่า 0.70 ผู้วิจัยได้นำแบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 0.91 มีความเชื่อถือได้ในระดับดีมาก ดังที่ บุญเรียง ขจรศิลป์ (2533: 161) ได้กล่าวว่า ความเชื่อถือของเครื่องมือ คือ คุณสมบัติของเครื่องมือที่วัดได้สม่ำเสมอ คงเส้น คงวา วัดก็ครั้งผลที่ได้เหมือนเดิมหรือใกล้เคียงกับของเดิมมา

3. ความเป็นปรนัยของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากผู้ประเมิน 2 ท่าน แล้วนำผลที่ได้จากผู้ประเมินคนที่ 1 ผู้ประเมินคนที่ 2 ไปคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่ามาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสิน พบว่า ค่าความเป็นปรนัยของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ แบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะด้านการดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ 0.92 แบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะการพิจารณาและการละเมิดกฎกติกาบทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน 0.91 แบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะด้านความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่ 0.90 แบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะการความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4 ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ 0.91 ซึ่ง Kirkendall *et al* (1987:57-64) ได้เสนอมาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ไว้ดังนี้ .70-84 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ .85-94 อยู่ในเกณฑ์ดี และ .95-1.00 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก นอกจากนี้ Miller (1994:66) ยังได้เสนอมาตรฐานประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไว้ว่าต่ำกว่า .20 อยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก .20-39 อยู่ในเกณฑ์ต่ำ .40-.59 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง .60-79 อยู่ในเกณฑ์สูง .80-1.00 อยู่ในเกณฑ์สูงมาก ผู้วิจัยสามารถนำแบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 0.91 มีค่าความเป็นปรนัยอยู่ในระดับเกณฑ์ดีถึงดี เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานของ Kirkendall *et al* (1987: 57) และมีความเป็นปรนัยอยู่ในเกณฑ์สูงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานของ Miller (1994: 66) จึงสรุปได้ว่า แบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเป็นปรนัยอยู่ในระดับดี ดังที่ วิริยา บุญชัย (2529: 29) กล่าวว่า ถ้าทดสอบที่ดีแล้วจะต้องมีความเป็นปรนัย ซึ่งหมายถึงแบบทดสอบนั้นมีความคงที่ในการ

ให้คะแนน ในการตรวจให้คะแนนนั้น ไม่ว่าจะตรวจเมื่อใดหรือใครตรวจคำตอบก็ตาม คะแนนของคำตอบนั้นจะคงที่เสมอ

4. เกณฑ์ปกติมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ สามารถนำเอาผลการประเมินมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะรู้ถึงระดับสมรรถนะของผู้ตัดสินแต่ละคนที่ทำหน้าที่อยู่ในระดับไหน ซึ่งในเกณฑ์แต่ละชุดมีระดับดีมากจนถึงต่ำสุด พยุงศักดิ์ สนเทศ (2531: 50) ได้กล่าวว่า การหาค่าเกณฑ์มาตรฐานของแบบทดสอบย่อยและแบบทดสอบรวม ทำให้สามารถเปรียบเทียบให้ผู้รับการทดสอบทราบถึงระดับความสามารถของตนอยู่ในระดับใด เกณฑ์มาตรฐานทั้งคะแนนย่อยและคะแนนรวมอาจแสดงในรูปการแบ่งคะแนนโดยวิธีโค้งปกติ ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ ค่าเฉลี่ยและเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรืออาจจะใช้คะแนนมาตรฐาน “ที” ก็ได้

การสร้างแบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นอกจากจะมีคุณสมบัติต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีคุณสมบัติอื่น ๆ อีกคือ มีความยุติธรรมในการให้คะแนนซึ่งจะเห็นได้จากการพิจารณาสมรรถนะที่ต้องการวัด มีการกำหนดระดับคะแนนในแต่ละด้านอย่างชัดเจน มีการกำหนดน้ำหนักความยากง่ายในแต่ละด้าน กำหนดวิธีการบันทึกคะแนนในแต่ละด้านไว้อย่างชัดเจน และมีการคิดคะแนนแต่ละรายการย่อยและรวมคะแนน ซึ่งผู้เข้ารับการประเมินมีความสามารถมากจะได้คะแนนสูง ถ้ามีความสามารถน้อยก็จะได้คะแนนต่ำและนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ นอกจากนี้ มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นยังประหยัดเวลาในการประเมิน ซึ่ง วิริยา บุญชัย (2529: 27) กล่าวว่า การดำเนินการทดสอบต้องไม่ยุ่งยากหรือซับซ้อนเกินไป ควรเลือกแบบทดสอบที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก ไม่ควรใช้เวลามากเกินไปในการทดสอบความสำคัญของแบบทดสอบ ต้องกระตุ้นให้พยายามขณะตนเองและสามารถรับรู้ระดับการพัฒนาของตนเอง มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ มีค่าความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้และความปรนัยอยู่ในเกณฑ์ดีมีคุณลักษณะที่เหมาะสม สามารถที่จะนำไปใช้ในการประเมินผลสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้เป็นอย่างดี

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ได้สอบผ่านเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ที่ปัจจุบันยังทำหน้าที่ตัดสินฟุตบอลสπονเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก 2010 จำนวน 75 คน

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพความเชื่อถือได้และความเป็นปรนัยเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่สอบเลื่อนชั้นผ่านเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ปัจจุบันยังทำหน้าที่ตัดสินฟุตบอลสπονเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก 2010 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาเกณฑ์ปกติ เป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่สอบเลื่อนชั้นผ่านเป็นผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 ปัจจุบันยังทำหน้าที่ตัดสินฟุตบอลสπονเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก 2010 จำนวน 55 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเกี่ยวกับร่างแบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 4 ชุด 14 ด้าน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. จัดทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นำไปยังประธานคณะกรรมการผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัย
2. ชี้แจงขั้นตอนและวิธีการประเมินผู้ตัดสินในแต่ละรายการด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้ตัดสินได้ศึกษา ทำความเข้าใจ และซักถามข้อสงสัย
3. นัดหมายกลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บข้อมูลด้วยตนเอง 2 ครั้ง โดยเว้นระยะเวลาครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ประมาณ 1 สัปดาห์
4. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามที่นัดหมายไว้ โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้
 - 4.1 จัดเตรียมอุปกรณ์และสถานที่ในการประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอล
 - 4.2 ตรวจสอบความเข้าใจในมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลของผู้ประเมินโดยการสอบถามอีกครั้ง
 - 4.3 กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติหน้าที่ตัดสินให้ผู้ประเมินสังเกต เพื่อประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอล

4.4 ผู้ประเมินให้คะแนนผู้ตัดสิน โดยเขียนคะแนนของแต่ละคน ที่ปฏิบัติแล้วในแต่ละรายการในใบบันทึกมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผลโดยใช้คอมพิวเตอร์ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ร่างแบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลแต่ละแนวทางย่อยจากการแสดงความคิดเห็นตามดุลพินิจของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ด้วยวิธีของ Rovinelli and Hambleton (อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2532: 66) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเนื้อหาในร่างแบบมาตรวัดประมาณค่าจำกัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

2. หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของแบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอล โดยการทดสอบซ้ำ โดยใช้ระยะเวลาในการทดสอบห่างกัน 1 สัปดาห์ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

3. หาค่าความเป็นปรนัย (objectivity) ของแบบมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอล โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน โดยผู้ประเมิน 2 ท่านทำการประเมินผู้ตัดสินฟุตบอลของผู้เข้ารับการทดสอบกลุ่มเดียวกันในเวลาเดียวกัน

ผลการวิจัย

มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ค่าความเป็นปรนัย (objectivity) เกณฑ์ปกติ (norms) ดังต่อไปนี้

1. มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสิน ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่าง ๆ

1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) เท่ากับ 0.89

1.2 ความเชื่อถือได้ (reliability) เท่ากับ 0.92 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

1.3 ค่าความเป็นปรนัย (objectivity) เท่ากับ 0.92 อยู่ในเกณฑ์ดี

2. มาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสิน ชุดที่ 2 การตัดสินตามกติกา บทลงโทษ และการควบคุมการแข่งขัน

2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) เท่ากับ 0.87

2.2 ความเชื่อถือได้ (reliability) เท่ากับ 0.91 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

2.3 ค่าความเป็นปรนัย (objectivity) เท่ากับ 0.92 อยู่ในเกณฑ์ดี

3. มาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความ รับผิดชอบในพื้นที่

3.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) เท่ากับ 0.97

3.2 ความเชื่อถือได้ (reliability) เท่ากับ 0.91 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

3.3 ค่าความเป็นปรนัย (objectivity) เท่ากับ 0.90 อยู่ในเกณฑ์ดี

4. มาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสิน ที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

4.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) เท่ากับ 0.92

4.2 ความเชื่อถือได้ (reliability) เท่ากับ 0.90 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

4.3 ค่าความเป็นปรนัย (objectivity) เท่ากับ 0.91 อยู่ในเกณฑ์ดี

5. เกณฑ์ปกติ

ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่าง ๆ เกณฑ์ 8 ด้าน

ชุดที่ 2 การตัดสินตามกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน เกณฑ์ 2 ด้าน

ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่เกณฑ์ 2 ด้าน

ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4 และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ เกณฑ์ 2 ด้าน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัยในครั้งนี้

จากผลการวิจัยเรื่องการสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้วิจัยขอเสนอแนะผลที่ได้จากการวิจัย ดังนี้

1. อาจารย์พลศึกษาควรมำมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ไปใช้วัดและประเมินการเรียนการสอนวิชาฟุตบอล 2 ในส่วนของการทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินฟุตบอลของนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา

2. ผู้บริหารสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ควรมำมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ไปใช้ในการประเมินเพื่อสอบเลื่อนชั้นผู้ตัดสินในแต่ละระดับ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษา และพัฒนามาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ให้ทันสมัยหลังจากการจบการแข่งขันฟุตบอลโลกในแต่ละครั้งเพื่อให้เกิดความเหมาะสมในการนำไปใช้ประเมินผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ต่อไป

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2539. คำแนะนำผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดดุจดมศึกษา.

กองพลศึกษา. 2536. คู่มือการตัดสินฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

กองกีฬา กรมพลศึกษา. 2530. คู่มือการสอนฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร: กองกีฬา กรมพลศึกษา.

จรินทร์ ชานีรัตน์. 2519. การทดสอบและการวัดผลทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ชาญ ชมมณฑา. 2539. การสร้างแบบประเมินผู้ตัดสินบาสเกตบอล. ปริญญาานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ชาติชาย วงษ์รัตน์. 2546. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกรีฑาระยะสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มค่ายนิเวศ จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชูชัย บัวภูเขา. 2526. คุณลักษณะที่เป็นจริงและพึงประสงค์ของผู้ตัดสินฟุตบอลกีฬาและผู้สื่อข่าวกีฬา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ชลัช ภิรมย์. 2545. แนวปฏิบัติตามกติกาของผู้ตัดสินฟุตบอล. สมุทรสาคร: วิทยาลัยพลศึกษาสมุทรสาคร.

ถาวร เขียนเสมอ. 2540. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะยิมนาสติกสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ทศพล พิพัฒน์ศรีสวัสดิ์. 2546. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬาบอลล์ การตีตรงด้วยเหล็ก 5-7 สำหรับบัณฑิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2526. การวัดผลทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

บุญชม ศรีสะอาด. 2532. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ. 2535. เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมสำหรับวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สามเจริญพาณิชย์.

บุญส่ง โกสะ. 2547. การวัดผลและประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สำนักส่งเสริมและฝึกอบรม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.

ประโยค สุทธิสง่า. 2537. คู่มือการสอนฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพาณิชย์.

ประหยัด ศรีทะลပ်. 2544. การสร้างแบบประเมินผู้ตัดสินกีฬาเซปักตะกร้อ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ผาณิต บิลมาศ. 2530. การวัดทักษะกีฬา. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พิชิต ฤทธิจรรยา. 2545. หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: เฮ้าส์ ออฟ เคอร์มีสท์.

พิชิต ภูติจันทร์. 2547. การทดสอบและการประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

พยุงค์ศักดิ์ สนเทศ. 2531. “การสร้างแบบทดสอบกีฬา”. สารพัฒนาหลักสูตร. 76 (กรกฎาคม 2531): 46-50.

พิสนุ ฟองศรี. 2550. การประเมินทางการศึกษา:แนวคิดสู่การปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: เทียมฟ้าการพิมพ์.

พูนศักดิ์ ประถมบุตร. 2532. การทดสอบและการประเมินผลพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

ภิรมย์ อ้นประเสริฐ และชัช ภิรมย์. 2538. กติกาการแข่งขันฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์การศาสนา.

วรยุทธ ทิพย์เที่ยงแท้. 2538. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกรีฑาประเภทลานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิริยา บุญชัย. 2529. การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์.

วิจิตร เกตุแก้ว. 2533. เทคนิคการตัดสินและระเบียบการจัดการแข่งขันฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์.

วิทยา วงษ์สมาน, แปลและเรียบเรียง. 2532. คู่มือการตัดสินฟุตบอล. กรุงเทพมหานคร: กรมพลศึกษา.

วิทย์ เทียงบูรณธรรม. 2541. พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย. กรุงเทพมหานคร: ซิลเวอร์พินส์โปรดักส์.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2548. ปรัชญา หลักการ วิธีสอน และการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2539. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525**. กรุงเทพมหานคร:
อักษรเจริญทัศน์.

เรืองเดช เชิดพุทธ.ม.ป.ป. **เอกสารประกอบการสอน การฝึกและการตัดลีนกีฬายูทบอล**.
พิษณุโลก: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2522. **สถิติวิทยาทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ศิริชัย กาญจนวาสิ. 2548. **ทฤษฎีการประเมิน**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สีมา สีมานันท์. 2548. “ว่าด้วยเรื่อง “สมรรถนะ” ในมุมมองของเลขาธิการ ก.พ.”. **วารสาร
ข้าราชการ**. 50 (1): 1-4.

สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ. 2547. “Competency: เครื่องมือการบริหารที่ปฏิเสธไม่ได้”. **วารสาร
Human Resource**. 9 (53): 44-51.

สุชาติ ศิริสุขไปบูลย์. 2530. **การสอนทักษะปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

สุพิตร สมาหิโต. 2530. **หลักและวิธีการสอนพลศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุพนธ์ มณีธีรกุล. 2537. **การติดตามผลการฝึกอบรมผู้ตัดลีนกีฬายูทบอลของกรมพลศึกษา**.
ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุมาลี จันทร์ชลอ. 2542. **การวัดและประเมินผล**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์สื่อเสริม
กรุงเทพมหานคร.

สร้อยญา ลำลึก. 2548. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬาแบดมินตันสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปรางโสมวิทยารามอินทรา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุรวุฒิ ชัยบุญลักษณ์. 2550. การพัฒนาสมรรถนะเพื่อเพิ่มประสิทธิผลขององค์กร ข้าราชการครู
และบุคลากรทางการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุวิมล ตั้งดีจพจน์. 2526. การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา. ภาควิชาพลศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมคิด ชิตประสงค์. 2531. หลักการสอนพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

สมโภชน์ เจริญขำ. 2548. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะการวิ่งผลัด 4 × 100 เมตร. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อนันต์ ศรีโสภา. 2525. การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน. 2548. มาตรฐานค่า. กรุงเทพมหานคร: ฟีนิกซ์พับลิชซิ่ง.

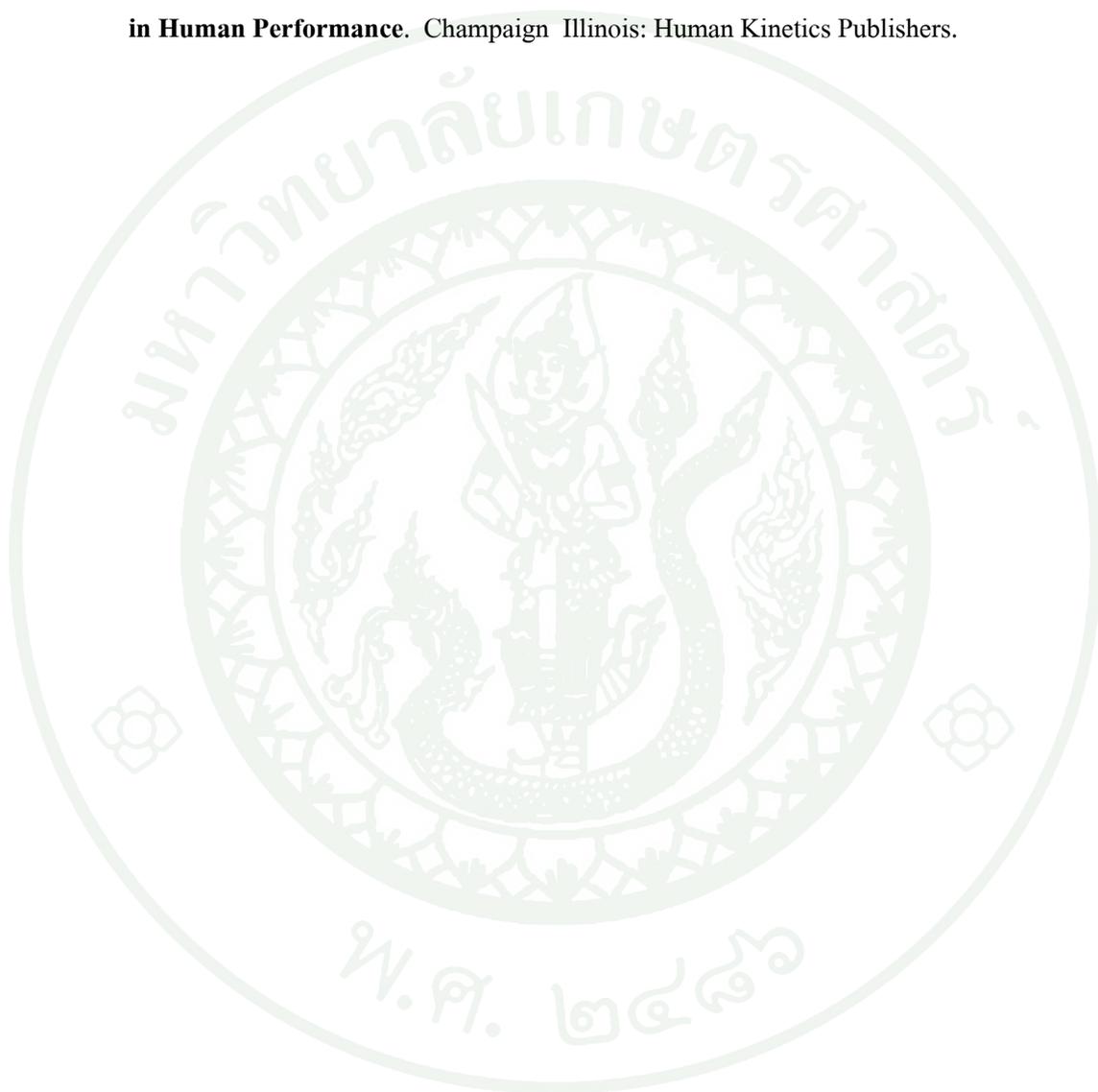
Baumgartner, T. A. and A. S. Jackson. 1991. **Measurements for Evaluation in Physical
Education and Exercise Science**. 4th ed. Dubuque, Iowa: Wm. C. Brown Company.

Barrow, H. M. and R. McGee. 1979. **A Practical Approach to Measurement in Physical
Education**. Philadelphia: Lea & Febiger.

Dillon, M. J. 1990. High Wall Volleyball Test for Woman's Volleyball. **The Research
Quarterly**. 39 (October): 480-490.

Kirekendall, D. R., J. J. Gruber and R. E. Johnson. 1987. **Measurement and Evaluation for Physical Education**. 2nd ed. Iowa: Wm. C. Brown Publishers.

Morrow, J. R, A. W. Jackson, J. G. Disch and D. P. Mood. 2000. **Measurement and Evaluation in Human Performance**. Champaign Illinois: Human Kinetics Publishers.

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ

แบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่ามาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

คำชี้แจง

ขอความกรุณาผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

1. ลำดับทักษะลักษณะหรือพฤติกรรมว่า สามารถวัดความถูกต้องในการปฏิบัติทักษะได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดหรือไม่ โดยขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องต่อไปนี้

+1	= แน่ใจว่าวัดได้
0	= ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่
-1	= แน่ใจว่าวัดไม่ได้

2. หากท่านมีความคิดเห็นเพิ่มเติม โปรดเขียนข้อคิดเห็นลงในช่องข้อเสนอแนะด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

แบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่ามาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
โดยอาศัยดุลยพินิจผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา
ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและใช้สัญญาณต่างๆ

ด้านการประเมิน	รายการที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจว่าวัดได้	ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่	แน่ใจว่าวัดไม่ได้	ข้อเสนอนะ
1. บุคลิกภาพภายนอก	1.1	รูปร่างหน้าตาและท่าทาง				
	1.2	การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น				
	1.3	การแต่งกาย (สะอาด สุภาพ เรียบร้อย)				
	1.4	การวางตัวเป็นที่เหมาะสม				
	1.5	การตรงต่อเวลา				
	1.6	ประสิทธิภาพของอุปกรณ์ที่ใช้ในการตัดสิน				
	1.7	ความทันสมัยต่อเหตุการณ์ปัจจุบัน				
	1.8	การมีปฏิภาณและไหวพริบ				
	1.9	การพูดจาไพเราะมีหลักการและเหตุผล				
	1.10	มนุษยสัมพันธ์ที่ดี				
	1.11	การใช้หลักจิตวิทยาในการตัดสิน				

ด้านการประเมิน	รายการที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจว่าวัดได้	ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่	แน่ใจว่าวัดไม่ได้	ข้อเสนอแนะ
2. บุคลิกภาพภายใน	2.1	มีสุขภาพจิต				
	2.2	มีความมั่นคงหนักแน่นกล้าหาญ ในการตัดสินใจ				
	2.3	ความวิตกกังวล				
	2.4	สมาธิจากสภาพความกดดันของผู้เล่นและผู้ชม				
	2.5	ความยุติธรรม ไม่เอนเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง				
	2.6	มีความมั่นใจและมั่นคงในตัวเอง				
	2.7	คุณธรรมและจริยธรรม				
	2.8	ความมีสัมพันธภาพ				
	2.9	การมีแรงจูงใจ				
	2.10	การตัดสินใจและแก้ไขปัญหา				
3. การเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน	3.1	การตรวจสอบสภาพสนามก่อนการเริ่มเล่น				
	3.2	การเข้าร่วมประชุมกับทีมและผู้ควบคุมการแข่งขัน				
	3.3	การตรวจรายชื่อและหมายเลขเสื้อของผู้เล่น				
	3.4	การอบอุ่นร่างกายก่อนการแข่งขัน				
	3.5	การตรวจอุปกรณ์เครื่องแต่งกายของผู้เล่นทั้ง 2 ทีม				

ด้านการประเมิน	รายการที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจว่าวัดได้	ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่	แน่ใจว่าวัดไม่ได้	ข้อเสนอแนะ
4. การควบคุมเวลาในการแข่งขัน	4.1	การตรงต่อเวลาในการเริ่มเล่นในเวลาครั้งแรกและครั้งหลังของการแข่งขัน				
	4.2	การควบคุมเวลาในระหว่างพักครึ่ง				
	4.3	การส่งสัญญาณการชดเชยเวลาเห็นได้ชัดเจน				
	4.4	การชดเชยเวลาที่เสียไปได้อย่างเหมาะสม				
	4.5	การให้สัญญาณนกหวีดหมดเวลาครั้งแรก และครั้งหลังในสถานการณ์ที่เหมาะสม				
5. การดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น	5.1	การให้สัญญาณเมื่อมีการเปลี่ยนตัว				
	5.2	การอนุญาตให้ผู้เล่นที่อยู่ในสนามออกจากสนาม				
	5.3	การใช้เวลาของผู้ตัดสินในการเปลี่ยนตัวของผู้เล่นได้อย่างรวดเร็ว				
	5.4	การควบคุมการเปลี่ยนตัวเข้าถูกต้องตามกฎกติกา				
	5.5	การควบคุมการเปลี่ยนตัวออกถูกต้องตามกฎกติกา				

ด้านการประเมิน	รายการที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจว่าวัดได้	ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่	แน่ใจว่าวัดไม่ได้	ข้อเสนอนะ
6. การควบคุมระยะ 9.15 เมตร	6.1	การให้สัญญาณในระยะ 9.15 เมตร				
	6.2	การควบคุมการตั้งบอลให้ตรงจุดผู้เล่น				
	6.3	การควบคุมผู้เล่นที่ตั้งกำแพงห่างจากจุดที่ลูกบอลตั้งในระยะ 9.15 เมตร โดยรอบรัศมี				
	6.4	การควบคุมผู้เล่นที่เป็นแนวรับ				
	6.5	การให้สัญญาณการเริ่มเล่นชัดเจน				
7. ใช้สัญญาณนกหวีด	7.1	การใช้สัญญาณนกหวีดเริ่มเล่นในครั้งแรก – ครั้งหลัง				
	7.2	การใช้สัญญาณนกหวีดหมดเวลาครั้งแรก				
	7.3	การใช้สัญญาณนกหวีดหมดเวลาครั้งเวลาหลัง				
	7.4	การใช้สัญญาณนกหวีดเมื่อเกิดเหตุการณ์กระทำฟาล์ว				
	7.5	การใช้สัญญาณนกหวีดเมื่อลูกออก				
	7.6	การใช้สัญญาณนกหวีดเมื่อมีการล้ำหน้า				
	7.7	การใช้สัญญาณนกหวีดเมื่อมีการเปลี่ยนตัว				
	7.8	การใช้สัญญาณนกหวีดเรียกเปล				

ด้านการประเมิน	รายการที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจว่าวัดได้	ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่	แน่ใจว่าวัดไม่ได้	ข้อเสนอนะ
8. การใช้สัญญาณมือ	8.1	การใช้สัญญาณมือเมื่อให้เริ่มเล่น				
	8.2	การใช้สัญญาณมือในการชี้แขน				
	8.3	การใช้สัญญาณมือเมื่อมีการล้าหน้า				
	8.4	การใช้สัญญาณมือการเตะจากมุม				
	8.5	การใช้สัญญาณมือเตะจากประตู				
	8.6	การใช้สัญญาณมือเมื่อมีการเปลี่ยนตัว				
	8.7	การใช้สัญญาณมือเรียกเปด				
	8.8	การใช้สัญญาณมือการให้โต้เปรียบ				

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่ามาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1

สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

โดยอาศัยดุลยพินิจผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา

ชุดที่ 2 การตัดสินตามกฎกติกาบทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน

ด้านการประเมิน	รายการที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจว่าวัดได้	ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่	แน่ใจว่าวัดไม่ได้	ข้อเสนอนะ
1. การพิจารณาการละเมิดกฎกติกาบทลงโทษ	1.1	ความแม่นยำในกฎกติกา				
	1.2	การนำกติกาไปใช้ได้เหมาะสมกับสถานการณ์				
	1.3	การพิจารณาตัดสินใจการฟาล์วโทษโดยตรง				
	1.4	การพิจารณาตัดสินใจการฟาล์วโทษโดยอ้อม				
	1.5	การพิจารณาลงโทษให้ใบเหลือง				
	1.6	การพิจารณาการกระทำผิดซ้ำซาก				
	1.7	การพิจารณาลงโทษไล่ออก (ใบแดง)				
	1.8	การพิจารณาการให้ได้เปรียบ				
	1.9	การพิจารณาตัดสินผู้เล่นที่กระทำผิดกติกาตาม				
	1.10	เจตนาในการกระทำผิด				

ด้านการประเมิน	รายการที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจว่าวัดได้	ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่	แน่ใจว่าวัดไม่ได้	ข้อเสนอนะ
2. การควบคุมเกมการแข่งขัน	2.1	การพิจารณาตัดสินใจการให้คำตัดสิน				
	2.2	ความเคารพเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำตัดสินของผู้เล่น				
	2.3	การเข้าใจกับเกมฟุตบอลและนำมาประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับกฎกติกา การแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น				
	2.4	ความสัมพันธ์ของผู้ตัดสิน ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4 ในขณะทำการตัดสิน				
	2.5	ความกล้าและไม่กล้าในการตัดสินผู้เล่นที่กระทำผิดกฎกติกา				
	2.6	ความเข้าใจในระบบการจัดการแข่งขัน				
	2.7	มีทัศนคติที่ดีต่อผู้เล่น โค้ช และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับทีม				

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

แบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่ามาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
โดยอาศัยดุลยพินิจผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา
ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่งทิศทางและความรับผิดชอบในพื้นที่

ด้านการประเมิน	รายการที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจว่าวัดได้	ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่	แน่ใจว่าวัดไม่ได้	ข้อเสนอนะ
1. ความสมบูรณ์ของร่างกาย	1.1	ความคล่องแคล่วว่องไว				
	1.2	ความอดทนของกล้ามเนื้อในขณะที่ตัดสินตลอดเกมการแข่งขัน				
	1.3	ความอดทนระบบไหลเวียนเลือดของหัวใจในขณะที่ตัดสินตลอดเกมการแข่งขัน				
	1.4	การติดตามเกมได้รวดเร็ว				
	1.5	และใกล้ชิดกับเหตุการณ์ความรวดเร็วในการวิ่งเข้าหาพื้นที่ที่เกิดเหตุการณ์กระทำฟาล์ว				

ด้านการประเมิน	รายการที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจว่าวัดได้	ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่	แน่ใจว่าวัดไม่ได้	ข้อเสนอนะ
2. ตำแหน่ง ทิศทาง ความ รับผิดชอบใน พื้นที่	2.1	การเคลื่อนที่หาตำแหน่งที่ดี				
	2.2	ในการเริ่มเล่นทุกสถานการณ์				
	2.3	การหลีกเลี่ยงการกรี๊ดขวาง				
		การเล่นของผู้เล่นทั้ง 2 ทีม				
	2.4	การรักษาตำแหน่งให้				
		มองเห็นลูกบอล ผู้เล่น และ				
2.5	ผู้ช่วยผู้ตัดสิน ได้พร้อม ๆ กันในขณะลูกบอลอยู่ ในการเล่น					
2.6	การเคลื่อนที่หาตำแหน่งที่ดี					
	ในการเริ่มเล่นใหม่ทุก สถานการณ์					
		การเคลื่อนที่ในตำแหน่ง ทแยงมุมในทิศทางของผู้ ตัดสิน				
		การเคลื่อนที่ปรับเปลี่ยน ตำแหน่งมุมมองในการ มองเห็นเหตุการณ์ในขณะ ลูกบอลอยู่ในการเล่น				

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ด้านการประเมิน	รายการที่	พฤติกรรมและมาตรการที่จะใช้วัด	แน่ใจว่าวัดได้	ไม่แน่ใจว่าวัดได้หรือไม่	แน่ใจว่าวัดไม่ได้	ข้อเสนอแนะ
2. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	2.1	การเอาใจใส่ในรายละเอียดของการทำหน้าที่				
	2.2	การตัดสินใจในการใช้นกหวีดที่ชัดเจน				
	2.3	การใช้สัญญาณที่ชัดเจน				
	2.4	จังหวะในการตัดสินใจ				
	2.5	การทำงานเป็นระบบ term work เทคนิคในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า				
	2.6					

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงของเครื่องมือ

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ภาคผนวก ข
มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์

**มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของผู้ทรงคุณวุฒิ**

คำแนะนำการใช้มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

วัตถุประสงค์ของมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสิน

ใช้ในการวัดและประเมินความสามารถในการตัดสินฟุตบอลของผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

มาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ มีทั้งหมด 4 ชุด 14 ด้าน

ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและใช้สัญญาณต่างๆ

- 1.1 ด้านบุคลิกภาพภายนอก
- 1.2 ด้านบุคลิกภาพภายใน
- 1.3 ด้านการดำเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน
- 1.4 ด้านการควบคุมเวลาในการแข่งขัน
- 1.5 ด้านการดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น
- 1.6 ด้านการควบคุมระยะ 9.15 เมตร (ระยะ 10 หลา)
- 1.7 ด้านการใช้สัญญาณนกหวีด
- 1.8 ด้านการใช้สัญญาณมือ

ชุดที่ 2 การตัดสินตามกฎกติกาบทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน

- 2.1 ด้านการพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษ
- 2.2 ด้านการควบคุมการแข่งขัน

ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่งทิศทางและความรับผิดชอบในพื้นที่

3.1 ด้านความสมบูรณ์ของร่างกาย

3.2 ด้านตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่

ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสิน ผู้ตัดสินที่ 4 และ ประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

4.1 ด้านความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสิน ผู้ตัดสินที่ 4

4.2 ด้านประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

ใบบันทึกคะแนนมาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอล
ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ

1. ด้านบุคลิกภาพภายนอก

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. รูปร่างหน้าตาและท่าทาง						
2. การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น						
3. การแต่ง (กายสะอาด สุภาพ เรียบร้อย)						
4. การวางตัวเป็นที่เหมาะสม						
5. การตรงต่อเวลา						
6. ประสิทธิภาพของอุปกรณ์ที่ใช้ในการตัดสิน						
7. ความทันสมัยต่อเหตุการณ์ปัจจุบัน						
8. การมีปฏิภาณและไหวพริบ						
9. การพูดจาไพเราะมีหลักการและ เหตุผล						
10. มนุษยสัมพันธ์ที่ดี						
11. การใช้หลักจิตวิทยาในการตัดสิน						
คะแนนรวม						

2. ด้านบุคลิกภาพภายใน

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. สุขภาพจิต						
2. ความมั่นคงหนักแน่น กล้าหาญ ในการตัดสินใจ						
3. ความวิตกกังวล						
4. สมาธิจากสภาพความกดดันของผู้เล่นและผู้ชม						
5. ความยุติธรรม ไม่เอนเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง						
6. ความมั่นใจและมั่นคงในตัวเอง						
7. คุณธรรมและจริยธรรม						
8. ความมีสัมพันธภาพ						
9. การมีแรงจูงใจ						
10. การตัดสินใจและการแก้ไขปัญหา						
คะแนนรวม						

3. ด้านการดำเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. การตรวจสอบสภาพสนามก่อนการเริ่มเล่น						
2. การเข้าร่วมประชุมกับทีมและผู้ควบคุมการแข่งขัน						
3. การตรวจรายชื่อและหมายเลขเสื้อของผู้เล่น						
4. การอบอุ่นร่างกายก่อนการแข่งขัน						
5. การตรวจอุปกรณ์เครื่องแต่งกายของผู้เล่นทั้ง 2 ทีม						
คะแนนรวม						

4. ด้านการควบคุมเวลาในการแข่งขัน

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. การตรงต่อเวลาในการเริ่มเล่นในเวลาครั้งแรกและครั้งหลังของการแข่งขัน						
2. การควบคุมเวลาในระหว่างพักครึ่ง						
3. การส่งสัญญาณการชดเชยเวลาเห็นได้ชัดเจน						
4. การชดเชยเวลาที่เสียไปได้อย่างเหมาะสม						
5. การให้สัญญาณกวดหน้ดเวลาครั้งแรก และครั้งหลังในสถานการณ์ที่เหมาะสม						
คะแนนรวม						

5. ด้านการดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. การให้สัญญาณเมื่อมีการเปลี่ยนตัว						
2. การอนุญาตให้ผู้เล่นที่อยู่ในสนามออกจากสนาม						
3. การใช้เวลาของผู้ตัดสินในการเปลี่ยนตัวของผู้เล่นได้อย่างรวดเร็ว						
4. การควบคุมการเปลี่ยนตัวเข้าถูกต้องตามกฎกติกา						
5. การควบคุมการเปลี่ยนตัวออกถูกต้องตามกฎกติกา						
คะแนนรวม						

6. ด้าน การควบคุมระยะ 9.15 เมตร

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. การให้สัญญาณในระยะ 9.15 เมตร						
2. การควบคุมการตั้งบอลให้ตรงจุดผู้เล่น						
3. การควบคุมผู้เล่นที่ตั้งกำแพงห่างจากจุดที่ถูกบอลที่ตั้งในระยะ 9.15 เมตร โดยรอบรัศมี						
4. การควบคุมผู้เล่นที่เป็นแนวรับ						
5. การให้สัญญาณการเริ่มเล่นชัดเจน						
คะแนนรวม						

7. ด้านใช้สัญญาณนกหวีด

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. การใช้สัญญาณนกหวีดเริ่มเล่นในครั้งแรก – ครั้งหลัง						
2. การใช้สัญญาณนกหวีดหมดเวลาครั้งแรก						
3. การใช้สัญญาณนกหวีดหมดเวลาครั้งเวลาหลัง						
4. การใช้สัญญาณนกหวีดเมื่อเกิดเหตุการณ์กระทำฟาล์ว						
5. การใช้สัญญาณนกหวีดเมื่อลูกออก						
6. การใช้สัญญาณนกหวีดเมื่อมีการล้ำหน้า						
7. การใช้สัญญาณนกหวีดเมื่อมีการเปลี่ยนตัว						
8. การใช้สัญญาณนกหวีดเรียกเปล						
คะแนนรวม						

8. ด้านการใช้สัญญาณมือ

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. การใช้สัญญาณมือเมื่อให้เริ่มเล่น						
2. การใช้สัญญาณมือในการชี้แดน						
3. การใช้สัญญาณมือเมื่อมีการล้ำหน้า						
4. การใช้สัญญาณมือการเตะจากมุม						
5. การใช้สัญญาณมือเตะจากประตู						
6. การใช้สัญญาณมือเมื่อมีการเปลี่ยนตัว						
7. การใช้สัญญาณมือเรียกเปล						
8. การใช้สัญญาณมือการให้ได้เปรียบ						
คะแนนรวม						

ใบบันทึกคะแนนมาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอล

ชุดที่ 1 การดำเนินการขณะตัดสินและการใช้สัญญาณต่างๆ

ชุด	คะแนน
1. ด้านบุคลิกภาพภายนอก	
2. ด้านบุคลิกภาพภายใน	
3. ด้านการดำเนินการก่อนเริ่มการแข่งขัน	
4. ด้านการควบคุมเวลาในการแข่งขัน	
5. ด้านการดำเนินการเปลี่ยนตัวผู้เล่น	
6. ด้าน การควบคุมระยะ 9.15 เมตร	
7. ด้านใช้สัญญาณนกหวีด	
8. ด้านการใช้สัญญาณมือ	
คะแนนรวม	

ใบบันทึกคะแนนมาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอล
ชุดที่ 2 การตัดสินตามกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน

1. ด้านการพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษ

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. ความแม่นยำในกฎกติกา						
2. การนำกติกาไปใช้ได้เหมาะกับสถานการณ์						
3. การพิจารณาตัดสินใจการฟาล์วโทษโดยตรง						
4. การพิจารณาตัดสินใจการฟาล์วโทษโดยอ้อม						
5. การพิจารณาลงโทษให้ใบเหลือง						
6. การพิจารณาการกระทำผิดซ้ำซาก						
7. การพิจารณาลงโทษไล่ออก (ใบแดง)						
8. การพิจารณาการให้ใบเปรียบ						
9. การพิจารณาตัดสินผู้เล่นที่กระทำผิดกฎกติกาตามเจตนาในการกระทำผิด						
10. การพิจารณาตัดสินใจการให้คำตักเตือน						
คะแนนรวม						

2. ด้านการควบคุมเกมการแข่งขัน

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. ความเคารพเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำตัดสินของผู้เล่น						
2. การเข้าใจกับเกมฟุตบอลและนำมาประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับกฎกติกา						
3. การแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น						
4. ความสัมพันธ์ของผู้ตัดสิน ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4 ในขณะที่ทำการตัดสิน						
5. ความกล้าและไม่กล้าในการตัดสินผู้เล่นที่กระทำผิดกฎกติกา						
6. ความเข้าใจในระบบการจัดการแข่งขัน						
7. มีทัศนคติที่ดีต่อผู้เล่น โค้ช และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทีม						
คะแนนรวม						

**ใบบันทึกคะแนนมาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอล
ชุดที่ 2 การตัดสินตามกฎกติกา บทลงโทษและการควบคุมการแข่งขัน**

ชุด	คะแนน
1. ด้านการพิจารณาการละเมิดกฎกติกา บทลงโทษ	
2. ด้านการควบคุมเกมการแข่งขัน	
คะแนนรวม	

ใบบันทึกคะแนนมาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอล
ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่

1. ด้านความสมบูรณ์ของร่างกาย

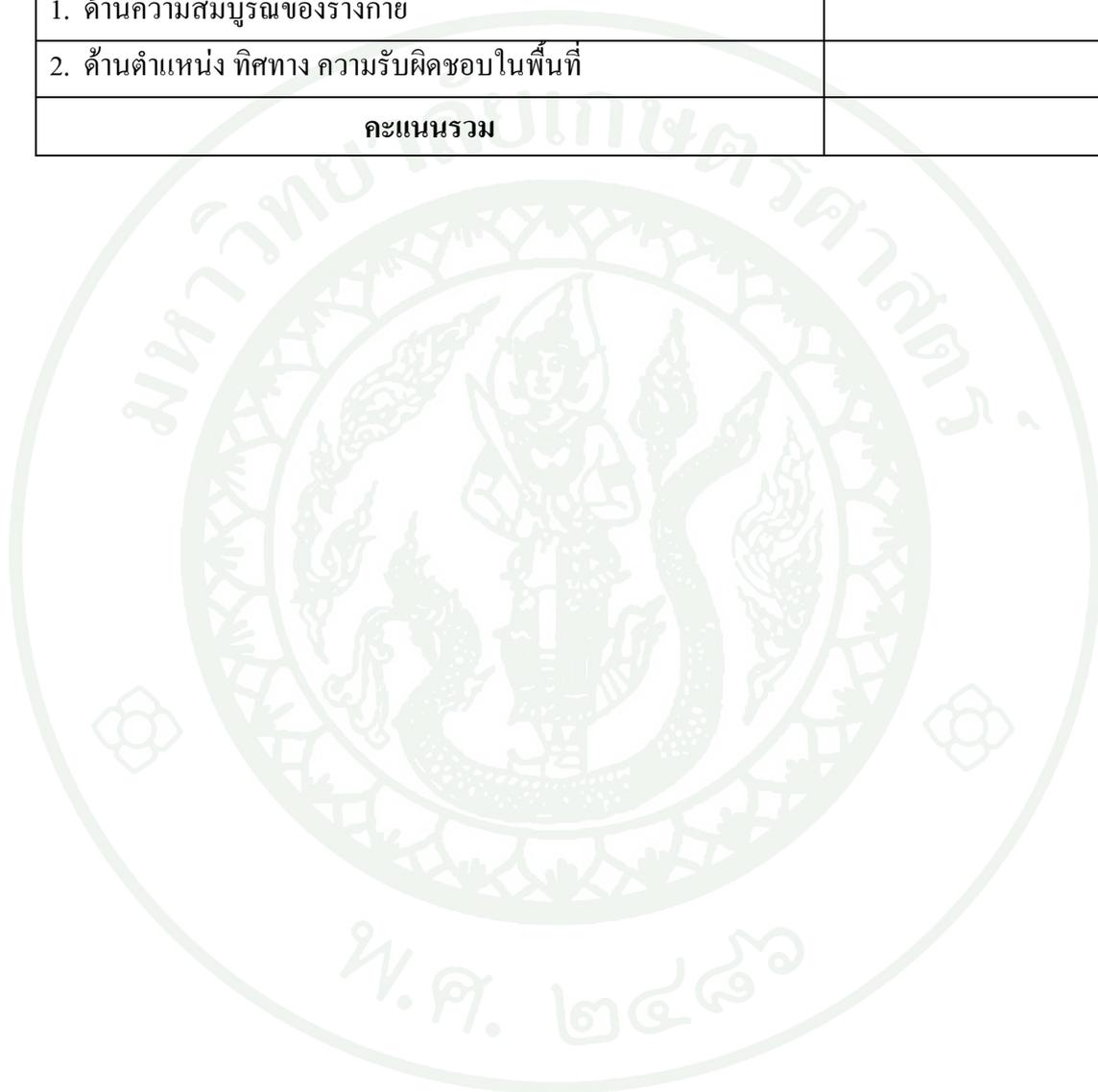
รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. ความคล่องแคล่วว่องไว						
2. ความอดทนของกล้ามเนื้อในขณะที่ตัดสินตลอดเกมการแข่งขัน						
3. ความอดทนระบบไหลเวียนเลือดของหัวใจในขณะที่ตัดสินตลอดเกมการแข่งขัน						
4. การติดตามเกมได้รวดเร็วและใกล้ชิดกับเหตุการณ์						
5. ความรวดเร็วในการวิ่งเข้าหาพื้นที่ที่เกิดเหตุการณ์กระทำฟาล์ว						
คะแนนรวม						

2. ด้านตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. การเคลื่อนที่หาตำแหน่งที่ดีในการเริ่มเล่นทุกสถานการณ์						
2. การหลีกเลี่ยงการกีดขวางการเล่นของผู้เล่นทั้ง 2 ทีม						
3. การรักษาตำแหน่งให้มองเห็นลูกบอล ผู้เล่น และผู้ช่วยผู้ตัดสิน ได้พร้อม ๆ กันในขณะที่ลูกบอลอยู่ในการเล่น						
4. การเคลื่อนที่หาตำแหน่งที่ดีในการเริ่มเล่นใหม่ทุกสถานการณ์						
5. การเคลื่อนที่ในตำแหน่งที่แยงมุมในทิศทางของผู้ตัดสิน						
6. การเคลื่อนที่ปรับเปลี่ยนตำแหน่งมุมมองในการมองเห็นเหตุการณ์ในขณะที่ลูกบอลอยู่ในการเล่น						
คะแนนรวม						

ใบบันทึกคะแนนมาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอล
ชุดที่ 3 ความสมบูรณ์ของร่างกาย ตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่

ชุด	คะแนน
1. ด้านความสมบูรณ์ของร่างกาย	
2. ด้านตำแหน่ง ทิศทาง ความรับผิดชอบในพื้นที่	
คะแนนรวม	

ใบบันทึกคะแนนมาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอล
ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4
และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

1. ด้านความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. การพูดคุย ก่อนลงทำการปฏิบัติหน้าที่ตัดสิน						
2. การเดินทางนัดหมายมาสนาม						
3. การแบ่งหน้าที่ในการรับผิดชอบ						
4. ความสัมพันธ์การชี้แจงลูกบอลออกเส้นข้าง						
5. ความสัมพันธ์ลูกบอลออกเส้นประตู						
6. ความสัมพันธ์การให้ได้เตะจากมุม						
คะแนนรวม						

2. ด้านประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

รายการ	ระดับความสามารถของผู้ตัดสิน					
	5	4	3	2	1	คะแนน
1. การเอาใจใส่ในรายละเอียดของการทำหน้าที่						
2. การตัดสินใจในการชี้นกหวีดที่ชัดเจน						
3. การใช้สัญญาณที่ชัดเจน						
4. จังหวะในการตัดสินใจ						
5. การทำงานเป็นระบบ term work						
6. เทคนิคในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า						
คะแนนรวม						

ใบบันทึกคะแนนมาตรฐานวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินฟุตบอล
ชุดที่ 4 ความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 ผู้ตัดสินที่ 4
และประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

ชุด	คะแนน
1. ด้านความสัมพันธ์กับผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 1 ผู้ช่วยผู้ตัดสินที่ 2 และผู้ตัดสินที่ 4	
2. ด้านประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่	
คะแนนรวม	

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ประเมินความสามารถในการตัดสินฟุตบอล

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความร่วมมือผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือ และผู้เชี่ยวชาญประเมินคะแนน
การทดสอบ การตัดสินคะแนน

ที่

ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
50 ถ.พหลโยธิน จตุจักร กทม. 10900

กันยายน 2553

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน นายศมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ 1 ชุด

2. แบบสอบถามมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1

ด้วยนายอรรถกร เวชการ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา(ภาคพิเศษ) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กำลังดำเนินการสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท ภายใต้การควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ของ

อาจารย์ ดร.วิบูลย์ ชลนันทน์, ค.ศ.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ นิสิตต้องการข้อเสนอแนะจากท่านผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ให้มีความเที่ยงตรงมากที่สุด คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการรับเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์ สำหรับวงการผู้ตัดสินฟุตบอล ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักเป็นพระคุณอย่างยิ่ง และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พีระ มาลีหอม)

หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา

ภาควิชาพลศึกษา

โทร.(02)642-8762,(02)579-7149

ที่

ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
50 ถ.พหลโยธิน จตุจักร กทม. 10900

กันยายน 2553

เรื่อง ขอความร่วมมือในการทำวิจัย

เรียน นายกสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

ด้วยนายอรรถกร เวชการ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา(ภาคพิเศษ) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กำลังดำเนินการสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะสำหรับผู้ตัดสินฟุตบอลชั้น 1 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ในการนี้นิติคมมีความประสงค์จะขอความร่วมมือจากสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อสร้างมาตรวัดประมาณค่าสมรรถนะผู้ตัดสินชั้น 1 ซึ่งเป็นข้อมูลในการทำวิจัย

ภาควิชาพลศึกษาพิจารณาเห็นแล้วว่าการทำวิจัยดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษาและองค์ผู้ตัดสินของประเทศไทยโดยรวมต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พิระ มาลีหอม)

หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา

ภาควิชาพลศึกษา

โทร.(02)642-8762,(02)579-7149

ภาคผนวก
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

1. ผศ.ชูชัย บัวบุชา : ผู้ช่วยผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลอุเทนถวาย
วิทยาเขตศาลายา
ประธานคณะกรรมการผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์
อดีตผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)
2. อาจารย์ภิรมย์ อันประเสริฐ : อาจารย์ประจำสถาบันพลศึกษาวิทยาเขตจังหวัดสมุทรสาคร
อดีตประธานคณะกรรมการผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
อดีตผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)
3. อาจารย์รัศมี จินดามัย : คณะกรรมการผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
อดีตผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)
4. นายปรัชญา เพิ่มพานิช : ผู้สื่อข่าวฝ่ายกีฬา หนังสือพิมพ์ข่าวสด
เลขาคณะกรรมการผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
อดีตผู้ตัดสินฟุตบอลโลก 2006 ณ ประเทศเยอรมันนี
อดีตผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)
5. อาจารย์ปัญญา หาญลำยวง : อาจารย์ประจำสถาบันพลศึกษาวิทยาเขตจังหวัดอ่างทอง
อดีตผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. อาจารย์จิตภา สืบวงศ์ : อาจารย์ประจำแผนกภาษาไทย
โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม)
2. อาจารย์ประจักษ์ เวียงสงค์ : ผู้ฝึกสอนนักกีฬาฟุตบอลทีม ทีทีเอ็ม พิจิตร
อดีตนักฟุตบอลทีมชาติไทย
3. อาจารย์ชัยยะ มหาปราบ : เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 5
ฝ่ายกีฬาและนันทนาการ กองส่งเสริมคุณภาพชีวิต
องค์การบริหารส่วนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)
4. จ.ศ.อ.มงคล รุ่งคล้าย : คณะกรรมการผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
อดีตผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)
5. อาจารย์พงษ์ธร เพิ่มพณิช : คณะกรรมการผู้ตัดสินสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
6. นายทวีป อุทรแก้ว : ผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)
7. นายอภิสิทธิ์ อ้นรัมย์ : ผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)
8. นายมงคลชัย เพชรศรี : ผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)

รายชื่อผู้ประเมิน จำนวน 2 ท่าน

1. อาจารย์เอกชัย ถนัดเดินข่าว : อาจารย์ประจำสถาบันพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร
อดีตผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)
2. อาจารย์อัครชาติ จันทร์ธรรมะ : ครูผู้สอน กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
ระดับประถมศึกษา โรงเรียนวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร
อดีตผู้ตัดสินสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า)

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ - นามสกุล	นายอรรถกร เวชการ
เกิดวันที่	2 ตุลาคม 2511
สถานที่เกิด	จังหวัดสมุทรสงคราม
ที่อยู่ปัจจุบัน	67/1421 หมู่บ้านพระปิ่น 3 ต.บางแม่นาง อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
ประวัติการศึกษา	ระดับปริญญาตรี ครุศาสตร์บัณฑิต (ค.บ.) วิทยาลัยครูจังหวัดเพชรบุรี พ.ศ. 2534
ประวัติการทำงาน	พนักงานธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ สำนักงานใหญ่ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2535-2540 ครูผู้สอนพลศึกษาโรงเรียนวิบูลย์บริหารธุรกิจ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2541-2545 ครูผู้สอนพลศึกษาโรงเรียนเทคโนโลยีสยาม กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2545-ปัจจุบัน ผู้ตัดสินฟุตบอลสมาคมฟุตบอลประเทศไทยใน พระบรมราชูปถัมภ์สหพันธ์และผู้ตัดสิน สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (ฟีฟ่า) พ.ศ. 2550-ปัจจุบัน